

opusdei.org

Fernando Ocaríz: Evankeliumin valossa

Julkaisemme Opus Dein prelaatin Fernando Ocarízin Evankeliumin valossa -kirjan. Teos koostuu 120 lyhyestä tekstistä rukousta varten.

18.6.2025

Lataa kirja:

ePub ► [Evankeliumin valossa](#)

PDF ► [Evankeliumin valossa](#)

"Haluan, että nämä sivut edistävät rukousta ja kutsuvat meidät suoraan yhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa", kirjoitti Opus Dein prelaatti 31. toukokuuta 2020 julkaisutilaisuudessa.

Evankeliumin valossa -kirjan sivuilla on 120 lyhyttä tekstiä lukijan seuraksi, jotta hän voi mietiskellä evankeliumia mietiskelevässä ja kuuntelevassa asenteessa. Kirja julkaistiin espanjaksi Ediciones Palabran kustantamana marraskuussa 2020. Muutaman viikon kuluttua se ilmestyi myös englanniksi (Scepter), ranskaksi (Le Laurier) ja portugaliksi (Quadrante). Saksankielinen painos on juuri ilmestynyt (Fe-Verlag).

Kuten kirjailija selittää johdannossa, kirja on "muistivihkoon kirjattuja muistiinpanoja saarnojen ideoiksi vuodesta 1977 lähtien". Tekstit eivät

ole tyhjentäviä eivätkä eksegeettisiä, vaan impulsseja rukoukseen.

Fernando Ocariz kirjoittaa taivaallista Isää rukoilevan pojan näkökulmasta. Kristityn jumalallinen alkuperä (itsensä tunnistaminen ja ymmärtäminen Jumalan lapsiksi) on tämän kirjan tulkintojen lähde, ja niiden on tarkoitus koskettaa ja sisäistää uskova.

Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja yhteyden vahvistaminen häneen Pyhän Hengen työn kautta pitäisi auttaa vastaamaan lapsena kutsuun rakastaa Jumalaa ja muita - vapaudessa ja ilossa.

Evankeliumin valossa

Lyhyet tekstit meditaatiota varten

Fernando Ocariz

Suomentanut Anneli Calder

Toimittanut Tuomo Lahdelma.

Evankeliumin valossa 0

Lukijalle 6

1. Mikään ei ole vahvempaa kuin rakkaus 8

2. Jumala kutsuu meitä lakkaamatta 9

3. Sano aina kyllä 10

4. Toivon Äiti 11

5. Perhe joka säteilee valoa 12

6. Meidän kahden kesken 13

7. Maria, Jumalan ilo 14

8. Hiljaisuus 15

9. Kätkeytynyt Jumala 16

10. Kiitollisuus 17

11. Rauha ihmiskunnalle 18
12. Tehdä itsestämme pieniä 19
13. Evankeliumin hengittäminen 20
14. Rakkaus ei jää koskaan eläkkeelle 21
15. Egyptiin 22
16. Kuunteleminen: Hiljaisuus toiminnassa 23
17. Jumalan lapset kirkossa 24
18. Nuoret ja kutsumus 25
19. Eteenpäin! 26
20. Maria ystävänä 27
21. "Sulautuminen" Jumalaan 28
22. Taivaan kansalaisia 29
23. Jumala talossani 30
24. Rakastettava velvollisuus 31

25. Hengen vapaus 32

26. Janon merkit 33

27. Aikalaisiamme tapaamassa 34

28. Vanha vene, uusi vene 35

29. Nuori sydämeltään: Eteenpäin! 36

30. Tarkkanäköisyyttä rakkaudessa
37

31. Heidän kotinsa, tehtävänsä ja
kotimaansa 38

32. Ilo 39

33. Jumalan lasten teot 40

34. Nuoruuden salaisuus 41

35. Näköaloja 42

36. Myötätunto: Empatia
kärsimyksessä 43

37. Avoimuus 44

38. Ymmärtäminen 45
39. Eroavaisuus 46
40. Hyvä maaperä 47
41. Jumalan asettaminen etusijalle 48
42. Jättäytyminen Jumalan käsiin 49
43. Näkeminen 50
44. Ilo ilman pelkoa 51
45. Ravitseminen 52
46. Saman katon alla 53
47. Oman työn tekeminen 54
48. Kristuksen yhteistyökumppaneita
55
49. Keskus ja juuri 56
50. Normalisoitu pahansuopuus 57
51. Sinun avullasi 58

52. Jeesuksen lupaus 59
53. Nykyisyyden kirkastuminen 60
54. Ilman Herraa emme voi tehdä mitään 61
55. Usko armoon 62
56. Välinpitämättömyys 63
57. Kaikkien hyvä ystävä 64
58. Elävät kivet 65
59. Jeesuksen vapaus 66
60. Mitä he tarvitsevat? 67
61. Rukoilevia sieluja 68
62. Kurjuus ja suuruus 69
63. Kääntymys 70
64. Ikuinen juhlapäivä 71
65. Suuri juhla 72

66. Adoptoitu ja kasvatettu 73

67. Meidän tapamme rukoilla 74

68. He menivät temppeliin 75

69. Viimeinen sija 76

70. Kysymyksiä nuorille 77

71. Riskien ottaminen 78

72. Jumalan hyvä 79

73. Lähimmäisen hyvä 80

74. Kärsivällisyys ja kärsimättömyys
81

75. Jokaisen veljet ja sisaret 82

76. Rakkauden edistyminen 83

77. Loppuun asti 84

79. Aito huolenpito 86

80. Kristukseen puettuna 87

81. Messusta messuun 88
82. Hän kutsuu köyhiä 89
83. Jumalan kuva 90
84. Elämämme 91
85. Rauha ja epävarmuus 92
86. Rauhan välittäminen 93
87. Yksinkertaisuus 94
88. Ei eroja 95
89. Uudistuva rakkaus 96
90. Mitä pidämme vaikeana 97
91. Jumalan lasten ilo 98
92. Uutuus 99
93. Apostolaatin sielu 100
94. Maailma vihaa teitä 101
95. Läsnaolosi aistiminen 102

96. Uskovien välinen rakkaus 103
97. Yhtenäisyys ja jakautuminen 104
98. Toiveidemme keskus 105
99. Kärsiminen Jeesuksen kanssa 106
100. Väsyneenä rukoilemisesta 107
101. Nähdä Kristuksen silmin 108
102. Moniarvoisuus ja armeliaisuus
109
103. Kuningas 110
104. Ecce Homo: Haavoittuva Jumala
111
105. Maailman täyttäminen
ystävällisyydellä 112
106. Risti ja paratiisi 113
107. Kärsimys ja selkeys 114
108. Lapset Marian ja Joosefin kanssa
115

110. Kristuksen ja hänen äitinsä lohduttaminen 117

111. Kristus toisissa ihmisissä 118

112. Uusi valo 119

113. Siellä te näette hänet 120

114. Kysymys Herraltamme 121

115 Riistettynä 122

116. Hengen lupaus 123

117. Perimmäinen syy 124

118. Ehtoollinen ja ikuisuus 125

119. Saviastioita 126

Lukijalle

"Kukaan mies ei ole koskaan puhunut niin kuin tämä mies!" (Joh. 7:46)

Nykyään miljoonat ihmiset eri puolilla maailmaa pohtivat,

kuuntelevat, lukevat ja rukoilevat evankeliumia. Jeesuksen elämä ja saarnaaminen ovat olleet alkuna keskustelulle naisten ja miesten kanssa kaikkina aikoina. "Jeesus on valmis puhumaan kaikille. Ja hänen sanansa parantavat, lohduttavat ja valistavat." ^[1] —

Tämä kirja on kokoelma lyhyitä tekstejä, jotka lähtevät liikkeelle jostakin Uuden testamentin jakeesta, lähes aina evankeliumeista, ja joskus käyvät vuoropuhelua sen kanssa.

Evankeliumin valossa sai alkunsa eräistä saarnamerkinnöistä, joita olin tehnyt vuodesta 1977 lähtien. Sinänsä tekstit eivät ole tyhjentäviä eivätkä eksegeettisiä. Nyt olen kustantajan pyynnöstä saattanut ne julkaisukelpoiseen muotoon, mutta niissä on edelleen alkuperäisten muistiinpanojen kaavamainen tyyli. Nykyinen laitos sisältää myös uudempia muistiinpanoja, joita on

käytetty erilaisissa kirjeissä ja pastoraaliviesteissä.^[2]

"Teksteissä on eri päivämäärät ja aiheet, ja ne noudattavat yleensä Jeesuksen Kristuksen elämän ja opetusten järjestystä. Ne alkavat evankeliumisitaatista, joka on valittu (joskus jälkikäteen) otsikoksi. Muutamien tekstien alussa on lainauksia muista Uuden testamentin kirjoista, jolloin ne liittyvät kronologisen järjestyksen sijasta edeltävän tekstin aiheeseen.

Tämän kirjan tarkoituksena - samoin kuin niiden muistiinpanojen, joista se on saanut alkunsa - on auttaa ihmisiä rukoilemaan ja kutsua heitä suurempaan yhteyteen Jeesuksen Kristuksen kanssa. Hän on elämämme valo ja herättää jokaisessa ihmisessä eri aikoina erilaisia pyrkimyksiä.

Evankeliumissa Sana ja Totuus yhdistyvät ja avaavat ikkunan

taivaaseen. "Sana oli Jumalan tykönä" (Joh. 1:1), ja kun "ajan täyteys tuli, Sana tuli ihmiseksi ja välitti meille totuuden Jumalasta ja maailmasta". Jumala ilmaisi itsensä meille rakkautena. Suorassa kosketuksessa evankeliumin kanssa löydämme Kristuksen hänen pyhässä ihmisyydessään, ja jos sallimme, hän asuu elämämme keskipisteessä.

Jeesukseen tutustuminen on henkilökohtainen mutta ei yksinäinen kokemus. Yhdessä Herramme kanssa tutustumme ihmisiin, jotka tapasivat hänet hänen elämänsä aikana täällä maan päällä ja joita suhde Jeesukseen muutti. Lähemmäksi Kristusta tullessamme kohtaamme myös lähimmäisemme, jotka elävät kanssamme tässä maailmassa, sisaret ja veljet, joita Jeesus Kristus etsii rakkaudessaan; hän puhuttelee kaikkia.

Uudistakoon tämä kirja halumme pohtia evankeliumia mietiskelevällä, kuuntelevalla asenteella. Aika ajoin tunnistamme selkeämmin Opettajan äänen, joka voi pyytää meiltä vastausta. Silloin pystymme ehkä Jumalan avulla sanomaan hänelle Neitsyt Marian tavoin: "Tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan" (Lk. 1:38).

Fernando Ocariz

Rooma, 31. toukokuuta 2020,
Covid-19-sulun aikana.

1. Mikään ei ole vahvempaa kuin rakkaus

24. maaliskuuta, 1977

"Me olemme oppineet tuntemaan Jumalan rakkauden kaikkia meitä kohtaan ja uskomme siihen." (1. Joh. 4:16).

Usko ja armo auttavat
ymmärtämään, että Jumala rakastaa
meitä. Meidän on helppo luetella
lahjoja, jotka olemme saaneet
häneltä.

Uskomme hänen rakkauteensa
joutuu aika ajoin koetukselle.
Luotammeko silloin, että Jumala
rakastaa meitä kaikkina aikoina?
Myös silloin kun olemme
stressaantuneita, väsyneitä ja
ärtyisiä. Tai joudumme vaikeuksiin
ja koemme oman
osaamattomuutemme. Tai olemme
syntisiä. Jos Jumala rakastaa meitä
kaikesta tästä huolimatta, juuri
sellaisina kuin olemme, miksi
murehdimme? Miksi menetämme
kärsivällisyytemme?

Jos todella uskomme, että Jumala
rakastaa meitä, jos uskomme hänen
rakkauteensa meitä kohtaan, mitä
muuta haluamme? Mitä muuta
meiltä voisi puuttua?

Tarkastelkaamme Jumalan antamia lahjoja rukouksen hiljaisuudessa, Jumalan läsnäolossa, hänen armollisen katseensa alla.

Aloittakaamme siitä, johon kaikki lahjat perustuvat: hänen rakkaudestaan ja uskollisuudestaan meitä kaikkia kohtaan.

Turvautukaamme aina häneen. Silloin kun joudumme vaikeuksiin ja kohtaamme epäoikeudenmukaisuutta. Silloin kun menetämme sen rauhan ja ilon, joka seuraa antautumisesta Jeesuksen Kristuksen haltuun. Kääntykäämme silloin Jeesuksen Kristuksen puoleen uskossa, sanoen apostolien tavoin: Domine, adauge nobis fidem! Herra, anna meille vahvempi usko ... rakkauteen, joka sinulla on meitä kohtaan. (Luuk. 17:5)

Näin voimme elää ja kokea todeksi Paavalin luottavaisen huudahduksen: ”Jos Jumala on

meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? (Room. 8:31) Kukaan tai mikään ei ole vahvempi kuin Jumalan rakkaus jokaista meitä kohtaan.

2. Jumala kutsuu meitä lakkaamatta

12. helmikuuta, 2020

*”Mistä voin tietää, että niin käy?
Minähän olen jo vanha, ja vaimonikin on iäkäs.”* (Luuk. 1:18)

Elisabet ja Sakarias eivät olleet saaneet lapsia ja olivat jo luopuneet toivosta. Vuosi vuodelta mahdollisuudet vähenivät ja näyttivät raukeavan tyhjiin.

Nykyään moni ikäihminen kokee itsensä hyödyttömäksi maailmassa, jossa tekeminen on tärkeämpää kuin oleminen. Sakariaan ja Elisabetin aikana asenteet eivät olleet yhtään

armollisemmat. Lapsettomuus oli heille erityisen raskas taakka.

Miten ihmeessä Elisabet ja Sakarias olisivat voineet odottaa, että iästään huolimatta, heidät oli valittu tärkeään rooliin lunastussuunnitelmassa? Heidän pojastaan Johanneksesta oli tuleva Kristuksen edelläkävijä. Jeesuksessa tulivat todeksi ihmiselämän vaiheet: lapsuus, nuoruus, aikuisuus. Omalla tavallaan hänen fyysiset ja psyykkiset kärsimyksensä auttavat ymmärtämään myös vanhuutta.

Koko Jeesuksen elämä oli lunastustyötä. Jeesus täytti tehtävänsä viimeistä piirtoa myöten kuoleman porteilla ja oman kuolemansa kautta. Jeesus teki meistä Jumalan lapsia. Hän antoi meille eukaristian ja uuden käskyn. Jeesus lupasi Pyhän Hengen ja antoi meille Äitinsä.

Missä iässä tahansa on oikea hetki vastata paimenen kutsuun. Jumala kutsuu meitä jatkuvasti omistautumaan toisten palvelemiseen. Jumala voimaannuttaa meidät nuoruuden tarmolla.

3. Sano aina kyllä

6. maaliskuuta, 1979

Silloin Maria sanoi: *”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit.”* (Luuk. 1:38)

Kotonaan Nasaretissa Maria vastaa enkelille myöntävästi. Suostumus avaa oven Jumalan inkarnaatiolle ja luomakunnan lunastukselle. Tämä muuttaa historian kulun.

Herra kutsuu meitä armossaan jokapäiväisessä elämässämme. Voimme vastata myöntävästi moniin arkipäiväisiä asioita koskeviin kutsuihin. Saattaa kuitenkin käydä

niin, ettemme tunnista
näkemäämme tai kuulemaamme
jumalalliseksi pyynnöksi. Meiltä voi
jäädä huomaamatta avunpyyntö,
suunnitelman muutos tai
anteliaisuuden mahdollisuus.

Joskus emme näe tai kuule näitä
kutsuja, koska emme halua nähdä tai
kuulla niitä. Toisinaan taas aistimme
ovat turtana ulkoisesta tai sisäisestä
melusta. Rukoilkaamme silloin
sokean Bartimaioksen tavoin:
”Herrani, anna minulle
näköni” (Mark. 10:51). Voimme
lisätä: ”Herra, anna minun haluta
nähdä sinut, anna minun kuulla
sinua, anna minun haluta kuulla
sinua” – jotta toistaisimme Marian
voimakkaita suostumuksen sanoja
satoja kertoja päivän aikana:
”Tapahtukoon minulle sanasi
mukaan.”

4. Toivon Äiti

1. syyskuuta, 2018

“Kun Elisabet oli kuudennella kuukaudella, Jumala lähetti enkeli Gabrielin Nasaretin kaupunkiin Galileaan neitsyen luo, jonka nimi oli Maria. Maria oli kihlattu Daavidin sukuun kuuluvalle Joosefille.” (Luuk. 1:26-27)

Maria vastasi enkelin ilmoitukseen: ”Minä olen Herran palvelijatar...” (Luuk. 1:38). Ja Sana tuli lihaksi.

Jokaiselle äidille pojan tai tyttären odotus on inhimillisen toivon aikaa. Marian odotuksessa oli maailmanlaajuisen pelastuksen ulottuvuus, koska hän tiesi kantavansa kohdussaan maailman Lunastajaa. Hänen tulevaisuuteen suuntautuneessa katseessaan jokainen meistä oli jollain tavalla

läsnä. Jo odotusaikana Neitsyt Maria tunsu varmaankin koko ihmiskunnan painon: hänestä tulisi ”uusi Eeva”.

Marian armon täyteys ei sulkenut pois kärsimystä hänen elämästään, vaan se oli läsnä aina Betlehemistä Golgatalle. Paavi Franciscus kirjoittaa, että Maria ”opettaa meille odottamisen hyvettä silloinkin, kun kaikki näyttää merkityksettömältä (...), kun Jumala näyttää jäävän maailman pahuuden varjoon. ”Maria tukee meitä askeleissamme ja sanoo meille: ” Nouskaa, katsokaa eteenpäin, katsokaa horisonttiin”, sillä hän on toivon äiti.^[3]

Uskon valossa kärsimys saa merkityksen, siitä tulee siedettävämpää. Kärsimyksestä voi tulla selkeyden, rauhan ja rakkauden tyyssija. Vaikka emme halua kenenkään kärsivän, tiedämme, että kärsimys on osa inhimillistä elämää. Opettelemme kantamaan sitä

yhdessä toisten kanssa todellisella rakkaudella.

Paavi Benedictus XVI kirjoittaa:

”Emme parannu astumalla sivuun tai pakenemalla kärsimystä vaan pikemminkin kyetessämme hyväksymään sen, kypsymällä täyteen mittaan ja löytämään tarkoituksen yhteydestä Kristukseen, joka kärsi rajattomasti rakastaen.” ^[4] —

Neitsyt Marian, toivon äidin, haltuun uskomme erityisesti kirkon nykyhetken ja tulevaisuuden. Marian vahva luottamus Poikaansa piti syntymässä olevan kirkon yhtenäisenä sen hauraina hetkinä; monet opetuslapset pakenivat, yksi oli kieltänyt Jeesuksen, toiset epäilivät, kaikki pelkäsivät. Maria herätti toivoa (vrt. Apostolien teot 1:14).

5. Perhe joka säteilee valoa

5. maaliskuuta, 2014

”Kun Joosef ajatteli tätä, hänelle ilmestyi yöllä unessa Herran enkeli, joka sanoi: ”Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa Mariaa vaimoksesi. Se, mikä hänessä on siinnyt, on lähtöisin Pyhästä Hengestä.” (Matt. 1:20)

Enkeli rauhoitteli Pyhää Joosefia hämmennyksen hetkellä.

Nasaretilaisen perheen elämä oli haasteellista. Vaikka Pyhä Perhe oli epäilemättä onnellisin mitä maan päällä koskaan on ollut tai tulee olemaan, perheen oli kohdattava alusta lähtien suuria vastoinkäymisiä ja vakavia ongelmia.

”Jumala johtaa kaiken niiden parhaaksi, jotka häntä rakastavat.” (Room. 8:28) Näin kirjoittaa Paavali. Monet meistä

muistavat, kuinka Pyhä Josemaría kiteytti sen kolmeen sanaan: ”Omnia in bonum, ” kaikki koituu hyväksi.

Kaikki koituu hyväksi: taloudelliset vaikeudet jotka pakottavat muuttamaan suunnitelmia, lastenkasvatuksen haasteet, vaativan työn ja perhe-elämän yhteensovittaminen. asiat kääntyvät parhain päin, jos annamme kaiken Jumalan käsiin. Hän antaa meille voimaa kääntää takaiskut tilaisuuksiksi kasvaa perheenä. Pienet ja suuret kriisit yhdistävät perhettä, kun toimitaan yhteistuumin ja rakkaudellisesti.

Kun vaikeuksissa kamppaileva perhe keskittyy keskinäiseen yhteyteen, anteeksiantoon ja solidaarisuuteen, se vahvistaa kaikessa epätäydellisyydessään inhimillisyyttä lähiympäristössään. Omassa kodissa ei kaiken tarvitse toimia täydellisesti. Jokainen perhe voi antaa valoa ja

lämpöä muille perheille, ystäville, naapureille ja tuttaville.

6. Meidän kahden kesken

31. toukokuuta, 1999

”Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimeksi Immanuel – se merkitsee: Jumala on meidän kanssamme.” (Mt 1:23)

Kristus pysyy luonamme.

Silloin tällöin ennen työn aloittamista pyhä Josémaria sanoi Herrallemme: ”Jeesus, tehdään tämä yhdessä.”

Jeesus on kanssamme, ja me olemme hänen välineitään. Tämä edellyttää, että teemme parhaamme – muuten saisimme Herramme ”näyttämään huonolta”, koska se tarkoittaisi, että hän käyttää huq1aqaonoja välineitä.

Jeesus ja minä. Tämä suhde on henkilökohtainen, ainutlaatuinen ja korvaamaton.

Mutta samanaikaisesti aito liitto Kristuksen kanssa muuttuu liitoksi Kristuksen ruumiin kanssa, joka on kirkko: yhteys Jumalan kanssa, pyhien yhteys.

Suhteesta ”Jeesus ja minä” tulee liitto toisia varten, toisten kanssa.

7. Maria, Jumalan ilo

16. joulukuuta, 2019

”Autuas sinä, joka uskoit!” (Luuk. 1:45)

Maria menee tapaamaan Elisabetia – kuka muu voisi ymmärtää häntä paremmin? He puhuvat odottamistaan lapsista, Jeesuksesta ja Johanneksesta. Vierailu on tulvillaan Pyhää Henkeä (Luuk. 1:39). Johannes tuntee jumalallisen läsnäolon ja

riemuitsee ilosta, sillä hän on jo edelläkävijä: Kristuksen julistaminen on todellisen ilon saamista ja antamista.

Elisabet ylistää Marian uskoa, ja Maria lausuu kiitosvirren (Magnificat) (Luuk. 1:46-55): ”Minun sieluni ylistää Herran suuruutta...”. Kun kreikankielinen ”suurentaa” ymmärretään niin, että se tarkoittaa ”tehdä suureksi”, me haluamme kirkastaa, antaa Herralle kunniaa, ”tehdä hänet suureksi” sielussamme ja teoissamme, antamalla hänelle koko elämämme. Ja tekemällä suureksi toiset – rakastamalla ja palvelemalla heitä.

Tässä virressä Maria muistelee Jumalan laupeuden lupausta ”sukupolvesta toiseen” ja Jumalan mieltymystä nöyriä kohtaan. Maria turvautuu vahvaan uskoonsa, kun hän ei ymmärrä jotain: ”Poikani, miksi teit meille tämän? (Luuk. 2:48),

niin erityisesti ristin juurella.
Aiemmin Herodes oli mestauttanut
Johanneksen, ja ristin luona muistot
vierailusta ovat ehkä surun
hämärtämiä, mutta hänen uskonsa ja
toivonsa Kristuksen
ylösnousemukseen säilyvät
kirkkaina.

Maria täytti sen – täydellisemmin ja
ennen ketään muuta – mistä tuli
Paavalin pyrkimys: ”Nyt iloitsen
saadessani kärsiä teidän
hyväksenne. Sen, mitä Kristuksen
ahdistuksista vielä puuttuu, minä
täytän ruumiissani hänen ruumiinsa
hyväksi, joka on seurakunta.” (Kol.
1:24)

Marian ja Elisabetin kirkas usko
heidän pohtiessaan Jumalan
suuruutta on jyrkässä ristiriidassa
nykyajan pessimismin kanssa.
Nykyisin Jumala nähdään usein
esteenä ihmisen täydelle elämälle.
Uskon kautta tiedämme, että Jumala

on tehnyt meidät lapsikseen, ei orjikkeksi (vrt. Gal. 4:7). Saamme heijastaa siitä syntyvää iloa ja vapautta.

8. Hiljaisuus

16. joulukuuta, 2019

”Ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa.” (Luuk. 2:7)

Betlehemin hiljaisuudessa, yhdessä Marian ja Joosefin kanssa, ilomme, kaipauksemme ja surumme löytävät paikkansa uudistuneessa selkeydessä.

Sinä yönä jona juhlimme Jeesuslapsen syntymää, kaikki ympärillämme vastaa kaikuna ajatuksiimme. Yön hiljaisuudessa Jumalan Poika odottaa meitä.

Lähestykäämme Betlehemin yksinkertaisuutta ja hiljaisuutta! Sallikaamme itsemme kietoutua sydämestä kumpuaviin muistoihin. Sydämemme on “sisäisen elämän portinvartija”^[5].

9. Kätkeytynyt Jumala

21. elokuuta, 1980

”Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä.” (Luuk. 2:12)

Enkelin oli annettava paimenille tarkat tuntomerkit vastasyntyneestä: Jeesus oli kapaloitu ja makasi seimessä. Ilman näitä yksityiskohtia he eivät olisi tunnistanee lasta Messiaaksi, Vapahtajaksi.

Miksi hän ei näyttäydä avoimesti koko maailmalle? Miksi hän ei näyttäydä meille selvemmin kodeissa, kaupungeissa ja työpaikoilla? Siihen on vain yksi

vastaus: hänen rakkautensa, ”sillä Jumala on rakkaus” (1. Joh. 4:8, 16).

Jos Jumala näyttäytyisi nykyistä selvemmin, synti olisi vieläkin suurempi niillä, jotka kieltäytyvät tunnistamasta häntä. Kätkeytyneenä Jumala tarjoaa armonsa kaikille. Jumalan näyttäytyminen tässä hetkessä kaikessa voimassaan ja majesteettisuudessaan ei johtaisi useampien sielujen pelastumiseen. Sen sijaan syntisyytemme ja kitsautemme tulisivat entistä suuremmiksi.

Niin tapahtui ylönousseelle Kristukselle. Fariseukset eivät uskoneet häneen, vaikka olivat nähneet hänen ihmetekonsa. Jopa niinä hetkinä Jeesus valitsi jumaluutensa salaamisen. ”Totisesti, sinä olet salannut itsesi, Jumala” (Jes. 45:15): rakkauden vuoksi kätkeytynyt. Piilossa mutta ei näkymätön (vrt. Joh. 1:1-18).

10. Kiitollisuus

8. maaliskuuta, 2001

”Kunnia Jumalalle korkeuksissa”
(Luuk. 2:14)

Kiitos sinulle, Herra, että olemme olemassa, että olet luonut meidät, että huolehdit meistä.

Kiitos, Herra, armosta, anteeksiantamuksesta, kaitselmuksesta, rakkaudesta: kiitos, että olemme lapsiasi.

Kiitos kasteen kutsumuksesta. Kiitos että johdatat meitä, vaikka et saa meiltä juurikaan vastakaikua.

Kiitos, Herra, luottamuksestasi, jota emme ole ansainneet emmekä ansaitse.

Anna meille anteeksi, Herra, kiittämättömyytemme; niin monta

kertaa olemme jättäneet kiittämättä sinua!

Älkäämme koskaan unohtako, miksi meidän tulisi olla aina kiitollisia: Jumala rakastaa meitä. Jumala on tullut yhdeksi meistä Kristuksessa ja johdattaa meitä.

Ajattele kaikkea sitä, mitä Jumala on tehnyt ja tekee hyväksesi. Älä erehdy perustamaan turvallisuuttasi siihen, mitä olet tehnyt ja teet Jumalan hyväksi, sillä se ei ole paljon – ja todellisuudessa myös se on Jumalan lahjaa.

Ut in gratiarum semper actione maneamus! Pysykäämme aina kiitollisina.

11. Rauha ihmiskunnalle

19. joulukuuta, 2018

“Maan päällä rauha ihmisille, joita hän rakastaa.” (Luuk. 2:14)

Enkelten laulun kaiku täyttää koko maailman ja herättää meissä iloista toivoa. Rauha on tullut luoksemme, ja voimme tutkiskella sitä Jeesuslapsen kasvoilla: ”Hän on meidän rauhamme” (Ef 2:14). Näin pyhä Paavali kirjoitti myöhemmin pohtiessaan Jeesuksen Kristuksen salaisuutta.

Maailma tarvitsee kipeästi rauhaa. Jokainen meistä, perheemme, työpaikkamme ja kotiseutumme tarvitsee Jeesus-lastaa, jonka enkelit julistivat Vapahtajaksi (vrt. Luuk. 2:11).

Ilman häntä kaikki ponnistelut tuoda rauha sydämiin ovat riittämättömiä. Tämän vuoksi kirkko ei lakkaa puhumasta Jeesuksesta, kuten paimenet tekivät nähtyään hänet seimessä (vrt. Luuk. 2:16-18). Myös me haluamme julistaa häntä. Apostolisessa työssä ”meidän on puhuttava Kristuksesta, ei

itsestämme”^[6] Mietiskelkäämme usein Jumalan rakkauden suurta salaisuutta meille syntyneessä Jeesus-lapsessa (vrt. Jes. 9:5).

Kuinka helppoa onkaan löytää yhä uudelleen rauha ja tyyneys, kun mietiskelemme Kristuksen syntymää ja lumoudumme Jeesuksesta seimessä, Marian ja Joosefin suojeluksessa. Kun mietiskelemme tätä rakkauden salaisuutta, Herra antaa meille uutta intoa välittää sitä toisille.

12. Tehdä itsestämme pieniä

29. joulukuuta, 2019

”He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä” (Lk 2:16).

Kun katsomme seimessä nukkuvaa Jeesus-lastaa Marian ja Joosefin suunnattoman rakkauden suojeluksessa, haluamme kokea

itseemme hänen kaltaisenaan,
pienenä. Katsellessamme Jeesusta
aistimme Jesajan profetian kaikuja:
”Jumalan sana on täyttynyt ja
lyhentynyt” (Jes 10:23), jonka Pyhä
Paavali mainitsee (vrt. Room 9:28).
Jumala on Kristuksessa tehnyt
itsensä pieneksi meitä varten.

Myös me haluamme tehdä
itsestämme pieniä, erityisesti sinun
edessäsi, Herra, jotta meillä olisi
lapsenomainen luottamus ja
yksinkertaisuus. Haluamme myös
tehdä itsestämme pieniä muiden
edessä; pitää itseämme
vähäisempinä, palvella innokkaasti,
omistautua, välittää aidosti muiden
tarpeista olematta liian herkkiä.
Haluamme että muut voivat luottaa
meihin.

Paimenten tavoin meidän on
lähdeittävä Vapahtajaa vastaan
kiiruhtaen, täynnä rauhaa ja
kaipausta, ilman että viivyttellemme

matkalla. Mikä estää meitä
menemästä nopeasti Herran luo?
Niin voi käydä, jos kadotamme
tavoittemme näkyvistä. Jeesus, me
olemme etsimässä sinua. Silti
toisinaan eksymme tieltä ja meidän
on vaikea löytää sinua työstä –
varsinkin kun se käy vaikeammaksi –
levosta, perhe-elämästä ja
ihmissuhteista.

Katsokaamme noina hetkinä lasta,
joka on Jumala ja joka haluaa alistaa
itsensä tavallisuuteen ja
kärsimyksen Betlehemin seimestä.

13. Evankeliumin hengittäminen

5. huhtikuuta, 2017

*”Maria kätki sydämeensä kaiken,
mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä”.*
(Luuk. 2:19)

Evankeliumin rakastava lukeminen auttaa meitä kasvamaan ystävydessä Jeesuksen kanssa. Kun mietimme Herran elämää, Jumala yllättää meidät uudella valolla.

Toisinaan voi tuntua siltä, että lukeminen ei jätä jälkiä. Mutta Jeesuksen sanat, reaktiot ja eleet tulevat huulillemme ja ajatuksiimme ja valaisevat elämämme tavallisia tai vähemmän tavallisia tilanteita. Kyse on evankeliumin, Jumalan sanan hengittämisestä.

Kun puhumme kristillisestä elämästä ystäviemme kanssa, voimme välittää entistä kirikkaammin suuren uutisen Jumalan rakkaudesta jokaista meitä kohtaan, kun haluamme uppoutua evankeliumiin. Pyhä Ambrosius tapasi sanoa: ”Kerää Kristuksen vesi (...). Täyttäkää mielenne tällä vedellä, niin että maaperä kastuu hyvin (...); ja kun se on täytetty, kastelkaa muutkin” ^[7].

Pyhä Maria opettakoon meitä säilyttämään ja pohtimaan sydämissämme, kuten hän teki, kaikkea Jeesukseen viittaavaa, jotta voimme kulkea ja auttaa muita kulkemaan, kukin siellä minne Jumala häntä kutsuu, mietiskelyn polkuja pitkin.

14. Rakkaus ei jää koskaan eläkkeelle

12. helmikuuta, 2020

”Siihen aikaan Jerusalemissa oli mies nimeltä Simeon (...). Niin hän tuli temppeliin Hengen liikuttamana”.
(Luuk. 2:25 ja 27).

Kaksi ikäihmistä, Anna ja Simeon, ilmoitti yhdessä enkelien ja paimenten kanssa Vapahtajan syntymästä maailmalle.

Eräänä syntymäpäivänään pyhä Josemaría totesi, että hän oli ”aina

vasta alussa”, koska ”vuodet eivät anna viisautta tai pyhyyttä”. Vaikka aika kuluu, Jeesus haluaa meidän kasvavan edelleen, koska päämääränä on samaistuminen häneen.

Ikäihmiset ovat kirkon ja yhteiskunnan vahvuus ja voimavara. Heidän todistuksensa, muistonsa ja pitkä kokemuksensa henkilökohtaisesta yhteydestä Jumalaan tekee heistä ”eläviä kiviä”, perustuksia. Uudet sukupolvet voivat rakentaa niiden varaan, kun heiltä puuttuu helposti lähestyttäviä roolimalleja.

Pyhä Paavali neuvoi Tiitusta: ”Kehota vanhoja miehiä olemaan raittiita, arvokkaita ja maltillisia sekä osoittamaan tervettä uskoa, rakkautta ja kestävyyttä” (Tiitus 2:2).

Jokapäiväisessä elämässä vanhukset kommunikoiivat mieluummin elein kuin sanoin, sallivat itseään

hoidettavan nöyrästi rajoituksistaan ja sairauksistaan huolimatta, kohdaten kivun hymyillen, välttären valituksia, kiittäen palveluista ja palvelemalla toisia peittelemättä sitä, että he rukoilevat ja luottavat Jumalaan. Kun näkee vanhuksen sormeilevan rukousnauhaa, se on hetki, joka voi säilyä sydämessä loppuelämän. Rakkaus ei jää koskaan eläkkeelle.

15. Egyptiin

29. joulukuuta, 2019

”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja pakene Egyptiin. Pysy siellä, kunnes käsken sinun palata. Herodes aikoo etsiä lapsen käsiinsä ja surmata hänet.” (Mt 2:13)

Se on suuri takaisku: Jumalan on paettava, koska hänet halutaan tappaa. Ja Pyhä Joosef järjestää kaiken niin, että voi lähteä matkaan

nopeasti, yöllä, odottamatta edes aamunkoittoa ja tietämättä, onko kyseessä muutama viikko, muutama kuukausi vai muutama vuosi.

Voimme kuvitella, että Neitsyt Maria ja Pyhä Joosef lähtivät matkaan huolestuneina, mutta he tekivät sen ilman vastalauseita. Jumalan tahdon täyttäminen antoi heille sisäisen ilon ja varmuuden siitä, että Hän oli heidän kanssaan.

Pyytäkäämme Pyhää Joosefia auttamaan meitä olemaan valmiita kaikkeen, mitä Herra ehdottaa, vaikka se tuntuisi merkityksettömältä tai takaiskulta.

Haluamme seurata Pyhän Perheen esimerkkiä ja lähteä uuteen suuntaan: uuteen työhön, uusiin oloihin, auttamaan uusia ihmisiä.

Usko saa meidät lähtemään kohti Egyptiä, vaikka emme olisi osanneet sitä odottaa.

16. Kuunteleminen: Hiljaisuus toiminnassa

20. helmikuuta, 2020

"Kolmen päivän kuluttua he löysivät hänet temppelistä. Hän istui opettajien keskellä, kuunteli heitä ja teki heille kysymyksiä." (Lk 2:46).

Sana puhuu, mutta Jeesus myös vaikenee ja kuuntelee vastasyntyneen lapsen tavoin.

Se mitä tapahtui temppelissä, toistuu kerta toisensa jälkeen: Jeesus vaikenee ja kuuntelee. Kun häntä koettelevat ne, jotka haluavat kivittää syntisen naisen (Joh. 8:6), Jeesus kirjoittaa sormella maahan. Kun hän rukoilee vuorella hiljaisuudessa Isäänsä (Lk. 6:12), hän vaikenee ja kuuntelee. Kun hänet ristiinnaulitaan (Joh. 19:18), hän vaikenee ja kuuntelee. Myös tänään

Jeesus kuuntelee sanojamme eukaristiassa.

Rukous on hiljaisuuden, kuuntelemisen ja toiminnan koulu. Jeesus kysyy meiltä saman kysymyksen kuin Pietarilta: "Rakastatko sinä minua?". (Joh 21:16).

Kaiken vuoropuhelun edellytyksenä, sanojen tuolla puolen, on rakkaus, kunnioitus, toisen huomiointi ja toisen ihmisen asemaan asettuminen. Vuoropuhelua on naisen ja miehen välisissä hellissä katseissa heidän rakkautensa kasvaessa kasvamistaan vielä heidän vanhoilla päivillään. Sitä on isän sairaalle tyttärelleen antamassa hyväilyssä. Kyyneleissä jotka kertovat sanojan olevan pahoillaan ja pyytävän anteeksiantoa. Kuuntelemisessa kun lähimmäisellä on tarve puhua. Kuuntelemisessa kun meitä oikaistaan.

Kuuntelemisessa kun meille kerrotaan, että voisimme tehdä jonkin asian paremmin.

Muurit jotka estävät meitä kuuntelemasta, ovat yleensä ylpeys, omahyväisyys, huonosti ymmärretty auktoriteettiasema ja itsekkyyys. Ne tukkivat korvamme perheenjäsenten, ystävien tai lähimmäisen tarpeilta. Pinnallisuus ja kiire: ei huomata, ei olla samalla aaltopituudella, ei tajuta. Kenestä tahansa on masentavaa, ettei häntä kuuntele joku, jonka pitäisi kuunnella häntä.

Antakoon Jumala meille kuuntelemisen lahjan. Auttakoon hän meitä irtautumaan itsekkästä yksinpuhelustamme. Opettakoon Jumala meitä kohtaamaan aidosti toiset ihmiset. Silloin voimme jakaa heidän kokemuksensa, heille tapahtuvat asiat.

17. Jumalan lapset kirkossa

1. maaliskuuta, 1992

"Minä olen kastanut teidät vedellä, mutta hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä" (Mk 1:8).

Kasteen kautta aloitamme kristityn elämän kirkosta ja kirkossa. Yliluonnollinen elämämme kasvaa aina *in Ecclesia* - kirkossa.

Siksi syntymämme Jumalan lapsiksi on *ex Deo*, Jumalasta, mutta myös *ex Ecclesia*, kirkosta. Olemme Jumalan lapsia sikäli kuin olemme kirkon lapsia ja päinvastoin; ne edellyttävät ja sisältävät toinen toisensa.

Kirkon äitiys on tavallaan ilmaus tai ilmentymä Jumalan isyydestä ottolapsiaan kohtaan.

Se, että olemme Jumalan lapsia ja kirkon lapsia, saa Jumalan suunnitelman mukaan jatkoa siinä,

että kristittyinä olemme välttämättä paavin lapsia, joka on todella "isä ja opettaja".

18. Nuoret ja kutsumus

18. syyskuuta, 2018

"Kun opetuslapset kuulivat hänen sanansa, he lähtivät seuraamaan Jeesusta. " (Joh 1:37).

Jumalan suunnitelmien toteuttamiseen omassa elämässä ja kutsumuksen seuraamiseen tarvitsemme valoa ja voimaa. Valoa nähdäksemme tien. Voimaa halutaksemme seurata häntä.

Kun Jumala pyytää meiltä jotakin, hän tarjoaa lahjan. Me emme tee Hänelle palvelusta vaan Jumala itse valaisee elämämme ja täyttää sen merkityksellä.

Kunpa niin nuoret kuin aikuisetkin ymmärtäisivät, ettei pyhyys ole vain

este omille unelmille vaan itse asiassa niiden huipentuma! Toiveemme, projektimme ja rakkautemme voivat kaikki olla osa Jumalan suunnitelmaa.

Kristillinen elämä ei johdata meitä samaistumaan asiaan vaan henkilöön: Jeesukseen Kristukseen. Jos usko valaisee askeleemme, kysymme itseltämme "Mitä Jeesus Kristus on minulle?" ja mietimme myös "Mitä minä olen Jeesukselle Kristukselle?".

Silloin löydämme Herramme meille antamat lahjat, jotka liittyvät omaan tehtäväämme. Näin meissä kypsyy vähitellen sisäinen asenne, joka on avoin muiden ihmisten tarpeille. Opimme asettumaan kaikkien palvelukseen, ja näemme entistä selvemmin sen paikan, jonka Jumala on meille tässä maailmassa uskonut.

Yhteiskunnassamme ajatellaan usein liikaa aineellista hyvinvointia. Sen

sijaan usko auttaa meitä nostamaan katseemme ja löytämään oman elämämme merkitykselliset ulottuvuudet.

Jos olemme evankeliumin kantajia, matkamme tässä maailmassa kantaa hedelmää. Koko yhteiskunta hyötyy kiistatta nuorten sukupolvesta, joka perustuen uskoon Jumalan rakkauteen meitä kohtaan kysyy itseltään: "Mikä on tehtäväni tässä elämässä? Millaisen jäljen jätän jälkeeni?"

19. Eteenpäin!

14. helmikuuta, 2017

"Filippus tapasi Natanaelin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet sen, josta Mooseksen laki ja profeettojen kirjat todistavat! Hän on Jeesus, Joosefin poika Nasaretista." (Joh 1:45).

Evankeliumin ilosanoman tuominen monien sielujen ulottuville auttaa heitä tuntemaan Jeesuksen Kristuksen vetovoiman.

Tällaisen etenemisen, tämän muutosvoiman Jumala haluaa herättää uskovissa. Muutosvoima ei ole Jumalan strategista suunnittelua vaan Pyhän Hengen, Luomattoman Rakkauden voimaa.

"Kristityssä, Jumalan lapsessa, ystävyys ja lähimmäisenrakkaus ovat yksi ja sama asia. Ne ovat jumalallista valoa, joka levittää lämpöä. "[8]

Jumalan rakkauden ihanne saa meidät ystäväystymään monien ihmisten kanssa. Me kristityt emme "tee apostolista työtä", me olemme apostoleja! Juuri se muodostaa "eteenpäin menevän kirkon", josta paavi Franciscus puhuu.10^[9]

Henkilökohtaiset kontaktit on asetettava evankelioinnissa etusijalle etenkin nykyisessä evankelionnin tilanteessa. Vuorovaikutukseen perustuva näkökulma on apostolisen työn ytimessä, minkä Pyhä Josemaría löysi evankeliumin kertomuksista.

”Älkäämme unohtako esimerkkinne valaisevaa voimaa henkilökohtaisessa apostolisessa työssä.” Pyhä Paavali VI:n kuuluisa kiteytys: "Nykyajan ihminen kuuntelee mieluummin todistajia kuin opettajia; ja", hän lisäsi, "jos hän kuuntelee opettajia, se johtuu siitä, että he ovat todistajia. "11^[10]

Rukoilkaamme, että tämän päivän maailmassa olisi paljon helposti lähestyttäviä kasvoja - ystäviä - jotka välittävät Jeesuksen sanomaa todella uskottavasti.

20. Maria ystävänä

15. toukokuuta, 2020

"Viini loppui kesken, ja äiti sanoi Jeesukselle: »Heillä ei ole viiniä.»" (Joh 2:3).

Neitsyt Maria inspiroi meitä anteliaisuudellaan olemaan läsnä muita varten, olla lähellä, jotta kukaan ei tuntisi itseään yksinäiseksi.

Vastattuaan Jumalalle: "Tapahtukoon minulle sanasi mukaan" (Luuk. 1:38), Neitsyt Maria lähtee kiireesti auttamaan serkkuaan Elisabetia. Enkeli ei käskenyt häntä tekemään näin. Enkeli kertoi hänelle hänen serkkunsa raskauden olevan merkinä Jumalan kaikkivoipaisuudesta. Mutta Maria ymmärtää, että Elisabet tarvitsee apua. Ja hän, joka on jo Jumalan äiti, opettaa meille, miten osoittaa

rakkautta ja todellista ystävyyttä tekemällä aloitteen itsensä antamiseen ja pyyteettömään palvelemiseen.

Vuodet kuluvat, ja näemme Marian Jeesuksen kanssa Kaanan häissä. Sielläkin hän näkee ennen muita, mitä nuori pari tarvitsee, ja tekee jälleen aloitteen. Ystävyys rakkaus valaisee näkökulmaa, jotta näkee asioita, joita muut eivät ehkä huomaa.

Myöhemmin katselemme Mariaa, joka seisoo horjumatta poikansa ristin vieressä. Me pyydämme häntä auttamaan meitä jäljittelemään häntä hänen kyvyssään olla vahva, kun kohtaamme muiden ihmisten kärsimyksen, jotta voimme tarjota heille apua, vilpittömän ystävyysbalsamia.

Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen Neitsyt Maria kokoaa yhteen apostolit, jotka olivat hajallaan

Herramme kärsimyksen jälkeen; hän pitää heille seuraa ja lohduttaa heitä.

Neitsyt Marian elämä opettaa meille, että myös meidän elämässämme inhimillinen ystävyys syntyy uudella, yliluonnollisella voimalla ystävyys pohjalta Jumalan kanssa. Pyhä Luukas sanoo Neitsyt Mariasta: "Maria säilytti kaikki nämä asiat" (Jeesukseen viittaavat asiat) "miettien niitä sydämessään" (Luuk. 2:19). Maria rukoilee: hänen keskustelunsa Jumalan kanssa on mietiskelyä ja rakastavaa vuoropuhelua. Se on ystävyyttä Jumalan kanssa, luottamusta Jumalaan. Se on valtoimenaan virtaavaa toisten palvelemista.

21. "Sulautuminen" Jumalaan

12. helmikuuta, 1985

"Hänen on tultava suuremmaksi, minun pienemmäksi." (Joh. 3:30).

Tietynlainen "uskonnollinen" itsekeskeisyys tarkastelee Jumalaa aina suhteessa ihmiseen itseensä.

Aidossa mietiskelyssä on epäilemättä hetkiä, jolloin verrataan Jumalaa omaan itseensä. Mietiskelyn tavallisin pyrkimys -- työssä, vuorovaikutuksessa toisten kanssa ja hengellisessä elämässä – tulisi kuitenkin olla "sulautuminen" Jumalaan: ajattelemisen, rakastamisen ja lähimmäisten palveleminen Jumalasta käsin.

22. Taivaan kansalaisia

2. toukokuuta, 1992

"Sillä, joka uskoo Poikaan, on ikuinen elämä." (Joh. 3:36).

Mikään tässä elämässä ei voi vähentää Jumalan lasten todellista onnea; eivät edes vastoinkäymiset, esteet, kärsimys, väärinkäsitykset tai epäoikeudenmukaisuus. Jumalan

lapsina olemisella on täsmällinen eskatologinen ulottuvuus: ymmärrämme uudessa valossa, että se, mikä on lopullista ja pysyvää, tulee kuoleman jälkeen. Tässä ja nyt on todellista, mutta se ei ole vielä saavuttanut täyteyttään, Jumalan lasten kirkkauden täyteyttä.

Kaikki tässä elämässä, myös kärsimys, kertoo meille: "Kristus odottaa meitä. Eläkäämme jo nyt 'taivaan kansalaisina' (ks. Fil. 3:20) ja olkaamme samaan aikaan täysivaltaisia maailman kansalaisia. Elämme keskellä vaikeuksia, epäoikeudenmukaisuutta ja väärinkäsityksiä, mutta myös keskellä iloa ja tyyneyttä, koska tiedämme olevamme rakastettuja Jumalan lapsia. "^[11]

Entä kuolema? Se ei voi pelottaa kristittyjä eikä himmentää heistä säteilevää iloa, sillä Jumalan lapsille kuolema on tie täyteyteen.

23. Jumala talossani

4. helmikuuta, 2020

“Jos tietäisit, minkä lahjan Jumala on antanut! (Joh. 4:10).

Jumala antaa itsensä niille, jotka vapaasti rakastavat häntä . Hän astuu sisään, asettuu asumaan ja laittaa asiat paikoilleen. Pyhä Henki aloittaa muutostyönsä: mielessä, tahdossa, mielikuvituksessa, muistissa, aisteissa, tunteissa ja haluissa.... Sielu ja ruumis saattavat panna vastaan, mutta Jumalan avulla ne antautuvat työstettäviksi. Vaikka olemme edelleen tietoisia omista heikkouksistamme, olemme useammin kuin kerran kokeneet uskon Jumalaan erityisen vahvasti, emmekä siksi halua menettää häntä uudelleen.

Matkalla voittamaan vapauden rakastaa huomaamme, että nyt niillä

alueilla, joilla taipuksemme
itsekeskeiseen
omistamistasenhaluun ennen vallitsi,
halu olla antelias onkin
voimakkaampi. Missä ennen
etsimme omaa etuamme,
näemmekin ihmisiä, joita rakastaa.
Mikä on pysyvää nousee
muuttuvaisen yläpuolelle voittaen
sen.

Siveys -Jumalan lahja ja sen
vastakaiku ihmisessä- aikaansaa
itsehillintää, ohjailee mielikuvitusta
ja haluja, sekä kasvattaa
vapauttamme ja kykyämme arvostaa
sitä kauneutta, jota on muissa
ihmisissä, meissä itsessämme ja
kaikissa asioissa. Ollessamme
itseemme hallussa olemme asemassa,
josta käsin on mahdollista antaa
itsensä toiselle kokonaan, joko
naimattomana tai naimisissa, mihin
Jumala meitä sitten kutsuukaan.

Tässä tilassa syntyy todellinen, sitoutunut rakkaus, joka on koko elämän lahjoittamisen arvoinen.

Jumala on rakkaus ja haluaa meidänkin olevan, niin luomiensa ruumiinemme ja aisteinemmekin, kaikessa aineellisuudessaan.

"Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan" (Matt. 5:8). Meidän ei tarvitse odottaa taivaaseen saakka nähdäksemme Jumalan: nytkin hän elää asumuksessamme, meissä, jotka olemme hänen tempeleitään. (ks. 1. Kor. 3:16).

24. Rakastettava velvollisuus

17. huhtikuuta, 1977

"Minun ruokani on se, että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen" (Joh. 4:34).

Mikä on oikein; mikä on hyvyyttä; mikä on hyvää? Se on sitä, mitä

Jumala tahtoo. Yleisesti ottaen
hyvyyttä sinänsä ja sitä erityistä
hyvyyttä minua kohtaan, mitä
Herramme tahtoo jokaiselle
ihmiselle.

Rukous ei ole hyvää ainoastaan siksi,
että se on keskustelua Jumalan
kanssa. Rukous on hyvää myös sen
vuoksi, että siinä toteutuu milloin,
missä ja miten Jumala haluaa
meidän puhuvan hänelle.

Kuolettumiset ovat Jumalalle
mieluisampia, kun ne ovat sen
mukaista, mitä hän tahtoo, sillä
"totteleminen on parempi kuin
uhri" (1. Sam. 15:22).

Sama pätee työhön. Toiminta on
hyvää ja tehokasta siinä määrin kuin
Jumala sitä tänään ja nyt tahtoo.
Herra, mitä sinä tahdot minun
tekevän? Tätä kysymystä kypsät
kristityt kysyvät jatkuvasti. Työn tai
toiminnan
tarkoituksenmukaisuuden,

sopivuuden ja tehokkuuden tarkistaminen ja pohtiminen merkitsevät sen tarkistamista ja pohtimista, mitä Jumala tahtoo.

"Sitä on kuuliaisuuden kristillinen hyve: rakastaa sitä, mitä Jumala tahtoo ja odottaa meiltä. Hänen tahtonsa ilmoitetaan meille myös velvollisuuksiemme ja tilanteemme kautta kirkossa, omassa tai hengellisessä perheessämme, työssämme ja ihmissuhteissamme.

On selvää, ettemme useinkaan tiedä tarkkaan ja konkreettisesti, mitä Jumala haluaa meiltä tietyssä tilanteessa. Mutta silloinkin voimme totella häntä. Aina ja kaikessa voimme vastata rakkauden käskyyn; voimme aina pyrkiä ohjautumaan rakkaudesta häntä ja muita kohtaan. Näin eläminen, rakkaudesta totteleminen, ei ole hedelmätöntä ankaruutta vaan vapautta.

Voisiko tämä halu, tämä tahto totella, tuntua meistä liialliselta? Jos näin olisi, se tarkoittaisi, että meidän mielestämme olisi liiallista samaistua Jeesukseen Kristukseen, jonka ruoka on tehdä Isänsä tahto (ks. Joh. 4:34).

25. Hengen vapaus

9. tammikuuta, 2018

”Teidät on kutsuttu vapauteen, veljet. Mutta älkää tämän vapauden varjolla päästäkö itsekästä luontoanne valloilleen, vaan rakastakaa ja palvelkaa toisianne.” (Gal. 5:13).

Vapaudesta toimiminen, ilman mitään pakkoa, on osa inhimillistä arvokkuutta, ja se kuuluu ennen kaikkea Jumalan tyttärien ja poikien arvokkuuteen.

Voimme toimia vapaasti kaikessa mitä teemme, jos teemme sen rakkaudesta. Tämä on Pyhän Augustinuksen aforismin merkitys:

”Rakasta ja tee mitä tahdot”^[12].

Hengen vapautta on kyvykkyys ja tavaksi tullut asenne toimia rakkaudesta käsin. Vapauden pyrkimyksenä on seurata erityisesti sitä, mitä Jumala meiltä pyytää kaikissa olosuhteissa, pelkäämättä virheitä, epäonnistumista tai vihamielisyyttä. Meidän on sitouduttava hengen vapauteen yliluonnollisella asenteella, viisaasti ja päättäväisesti omassa sosiaalisessa ja ammatillisessa ympäristössämme.

Hengen vapaus ei anna tilaisuutta itsekkäälle luonnollemme eikä se tarkoita (Gal. 5:13) oikkujemme seuraamista tai kaikenlaisten sääntöjen vastustamista. Kaikkien ihmisten vapautta rajoittavat arkiset velvollisuudet ja sitoumukset – perheessä, ammatissa, yhteiskunnassa ja muualla. Sen sijaan meidän on vahvistettava vapauden rakkauttamme niin, ettei se ole sattumanvaraista vaan syvästi

inhimillistä. Tämä tapahtuu tunnustamalla sitä korostava hyvä^[13] – vapaus, joka on sovitettu Jumalan kanssa.

Rakkaudessa kasvaminen merkitsee kasvua hengen vapaudessa, vapaammaksi tulemista. Pyhän Tuomas Akvinolaisen sanoin: ”Mitä voimakkaampaa rakkautemme on, sen vapaampia olemme.”^[14]

26. Janon merkit

26. kesäkuuta ,2019

"Kun Jeesus eräänä päivänä seiso i Gennesaretinjärven rannalla, väkijoukko tungeksi hänen ympärillään kuulemassa Jumalan sanaa." (Luuk. 5:1).

Ihmiset kerääntyvät Jeesuksen ympärille, koska he etsivät jatkuvasti hyviä ja kauniita asioita, joilla täyttää sydämensä. Meillä kaikilla on

sielumme syvyyksissä kaipuuta,
jonka vain hän pystyy tyydyttämään.

Usein ihmiset, jotka havaitsevat
kristittyjen elämän syvän
onnellisuuden, huudahtavat: "Mutta
enhän minä koskaan tajunnut!
Kukaan ei kertonut minulle siitä!
Luulin sen olevan ihan muuta!".

Herra, auta meitä tunnistamaan
ihmisissä heidän kaipuunsa
kasvojesi eteen. Auta meitä
tunnistamaan merkit janosta sinun
luoksesi. Opeta meitä välittämään
todellisen kuvasi lähellämme oleville
ihmisille.

Kunpa välittäisimme kuvaa
Kristuksesta, joka opettaa kansaa
veneessä istuen vähän ulompana
rannasta, jotta kaikki, myös
kauimpana seisovat, voivat nähdä
hänet ja kuulla häntä.

27. Aikalaisiamme tapaamassa

7. heinäkuuta, 2017

"[Jeesus] sanoi Simonille: "Souda vene syvään veteen, laskekaa sinne verkkonne." (Luuk. 5:4)

Mitä Herramme odottaa meiltä kristityiltä tänä päivänä, jolloin maailman haasteet ovat sekä monimutkaisia että kiehtovia? Hän haluaa, että menemme ihmisten luo kohtaamaan heidän huolensa ja tarpeensa. Silloin voimme tuoda evankeliumin alkuperäisessä puhtaudessaan ja säteilevässä uutuudessaan kaikkien ulottuville.

Tätä tehtävää hahmotellaan Tiberiaan järven kalastuskohtauksissa. Ne tarjoavat välähdyksen siitä, miten kristityt kulkevat läpi historian. Toinen on Mestarin vaikuttava kutsu

uskaltautua -- "Souda vene syvään veteen, laskekaa sinne verkkonne" (Luuk. 5:4). Toinen on rakastetun apostolin huudahdus "Se on Herra!" (Joh. 21:7). Tämä huudahdus heijastaa sitä tarkkaavaista, tietoista uskollisuutta, joka mahdollistaa Jeesuksen tunnistamisen.

Uskaltautuminen syviin vesiin ei tarkoita sanoman tai hengen mukauttamista ajankohtaisiin tapahtumiin, sillä evankeliumilla on kyky loistaa valoaan kaikkiin tilanteisiin omalla tavallaan.

Sen sijaan se kutsuu jokaista meistä omilla hengellisillä ja älyllisillä voimavaroillamme, ammatillisilla taidoillamme, elämänkokemuksillamme ja jopa rajoituksillamme ja vioillamme tekemään yhä enemmän yhteistyötä siinä valtavassa tehtävässä, jossa

Kristus asetetaan kaiken inhimillisen toiminnan huipulle.

Tätä varten tarvitsemme syvällistä tietoa ajasta, jossa elämme, sen dynamiikasta ja mahdollisuuksista sekä myös rajoituksista ja epäoikeudenmukaisuuksista, joskus vakavistakin, jotka sitä vaivaavat. Ennen kaikkea tarvitsemme henkilökohtaista yhteyttä Jeesukseen rukouksessa ja sakramenteissa. Näin pysymme avoimina Pyhän Hengen toiminnalle ja voimme rakkaudella käydä aikalaistemme sydänten ovella.

28. Vanha vene, uusi vene

26. kesäkuuta, 2017

"Laskekaa sinne [syvään veteen] verkkonne" (Luuk. 5:4).

Jeesus tulee tapaamaan meitä kuten hän lähti etsimään ensimmäisiä opetuslapsiaan Galileanjärven

rannalla. Hän astuu elämäämme kuten Pietarin veneeseen.

Tämä vene todisti ammattikalastajan epäonnistumista pyyntimatalla – mereltä palattiin tyhjin käsin. Nyt siitä tulee Opettajan työtuoli, paikka, jossa hän paljastaa Jumalan valtakunnan salaisuudet. Vieläkin enemmän: samasta veneestä alkaa yliluonnollinen seikkailu, jota ihmeellinen kalansaalis enteilee.

Kristuksen läsnäolo muuttaa vanhan veneemme, työmme, Jumalan toiminnan paikaksi. Herramme pyytää meitä olemaan hänen työvälineitään ja tuomaan iloa ja onnea tähän maailmaan, joka tarvitsee häntä niin kipeästi. Se voidaan tehdä pienillä teoilla, jotka ovat hyvin yksinkertaisia mutta täynnä rakkautta.

Hän kutsuu meitä, kuten hän kutsui Pietarin: "Laskekaa verkot syvään veteen" (Luuk. 5:4). Tällä kertaa

verkot lasketaan työhömme, joka on nyt kyllästetty Jumalan armolla. Näin se muuttuu kristillisen todistuksen paikaksi, vilpittömäksi avuksi työtovereillemme ja kaikille, joiden kanssa olemme tekemisissä.

Samalla voimme muistella paavi Franciscuksen kutsua: "Kun ponnistelunne ystävienne uskon herättämiseksi näyttävät olevan turhia, kuten kalastajien yölliset ponnistelut, muistakaa, että Jeesuksen myötä kaikki muuttuu. Herran sana täytti verkot, ja Herran sana tekee hänen opetuslastensa lähetystyön tehokkaaksi".^[15]

29. Nuori sydämeltään: Eteenpäin!

6. lokakuuta, 2017

Simon vastasi: "Opettaja, me olemme jo tehneet työtä koko yön emmekä ole saaneet mitään. Mutta lasken vielä

verkot, kun sinä niin käsket. (Luuk. 5:5)

Voimme sanoa Jeesukselle rukouksessa: "Olen taistellut jo vuosia tullakseni paremmaksi, ja sinä näet, Herra, millainen olen. Mutta nyt, luottaen sinun sanaasi, aion lähteä syvyyksiin, kohti pyhyyttä, joka ei ole virheettömyyttä vaan täydellisyyttä rakkaudessa, samaistumisessa sinuun. Kun sinä käsket", voimme sanoa pyhän Pietarin kanssa, "minä lasken verkot".

Pyhä Josemaría sanoi usein, että vuonna 1928 hänellä ei ollut muuta kuin 26 vuotta ikää, Jumalan armoa ja iloista mieltä. Nuoruuden henki piti elinvoimaisena hänen halunsa oppia ja kasvaa. Samoin meidän henkemme tulisi innostaa meidät aloittamaan alusta yhä uudelleen ja uudelleen. Meidän ei tule koskaan sallia lannistumisen tunkeutua

sielumme vaan vaalia halua jatkaa eteenpäin. Anna meille, Herra, tämä nuoruuden henki.

Jumalan armo! Osallisuutemme Pyhän Kolminaisuuden jumalalliseen elämään Isän Jumalan poikina ja tyttärinä Kristuksessa Pyhän Hengen kautta. Herramme tarjoaa meille tällaista elämää jatkuvasti, ennen kaikkea eukaristiassa, katumuksen sakramentissa ja rukouksessa.

Kuinka paljon me opimmekaan tästä tarjouksesta! Kuinka usein pyhä Josemaría kehottikaan meitä sanoillaan ja esimerkillään olemaan eukaristisia sieluja, rukouksen sieluja!

Iloinen mieli! Se auttaa meitä näkemään asioiden myönteisen, jopa hauskan puolen. Meillä on oltava huumorintajua myös silloin, kun kohtaamme omat rajoituksemme - tämä on seurausta siitä ilosta, että olemme Jumalan lapsia. Olemme

onnellisia, tapahtui mitä tapahtui, siinä määrin kuin uskomme Jumalan rakkauteen meitä kohtaan.

30. Tarkkanäköisyyttä rakkaudessa

18. syyskuuta, 2018

Jeesus sanoi Simonille: ”Älä pelkää. Tästä lähtien sinä olet ihmisten kalastaja.” (Lk 5:10)

Näillä sanoilla Kristus muuttaa Simonin koko elämän. Tästä lähtien galilealainen kalastaja tietää, mitä varten hän elää. Hänen laillaan jokainen ihminen kohtaa ennemmin tai myöhemmin kysymyksen: "Mikä on elämäntehtäväni?" Meillä kaikilla on jumalallinen kutsumus, Jumala on kutsunut meidät kaikki liittoon kanssaan.

Usko on voimakas valo, joka voi valaista tulevaisuutemme ja herättää

toiveet täyttymyksestä.

Elämänvaiheessa, jossa ehkä lapsuudestamme asti varmana pitämämme asiat horjuvat ja uskon valo saattaa myös heikentyä, meidän on muistettava syvin totuus itsestämme: että olemme Jumalan lapsia ja että meidät on luotu rakkaudesta.

Jumala esittää mitä mullistavimman kutsun: hän kutsuu jokaista meistä olemaan täysin onnellinen hänen kanssaan. Luoja ei vain viskaa meitä elämään unohtaakseen meidät; Hän joka luo, myös rakastaa ja kutsuu. Sen vuoksi oman erityisen polun täytyy olla valaistu Jumalan meitä kohtaan tuntemalla rakkaudella.

"Älä pelkää", Jeesus sanoo Pietarille. Henkilökohtainen etsintämme saattaa synnyttää sisäistä myllerrystä, kun vapauden näkymä huimaa meitä. Tuleeko minusta onnellinen? Onko minulla voimia

tehdä se? Kannattaako minun sitoutua? Tässäkään Jumala ei jätä meitä yksin. Hän innostaa meitä, jos opimme kuuntelemaan häntä. Pyydämme sitä häneltä joka kerta, kun rukoilemme: "Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa - tapahtukoon sinun tahtosi minussa, jokaisessa, jokaisessa meistä".

31. Heidän kotinsa, tehtävänsä ja kotimaansa

26. kesäkuuta, 2019

"He vetivät veneet maihin ja jättäen kaiken lähtivät seuraamaan Jeesusta."
(Lk 5:11).

Jeesus kutsui Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen opetuslapsikseen. Vastaus oli päättäväinen "kyllä".

On vaikuttavaa havaita, kuinka heidän apostolinen intonsa tulisi jo

muutamassa vuodessa viemään ilosanomaa moniin tuon ajan tärkeimpiin paikkoihin, myös Roomaan.

Vainosta ja väärinkäsityksistä huolimatta varhaiskristityt tiesivät, että maailma kuului heille, että se oli heidän kotinsa, tehtävänsä ja kotimaansa.

Olemme Jumalan lapsia, hänen kutsumiaan. Emme voi koskaan tuntea itseämme muukalaisiksi omassa kodissamme. Emme voi kulkea tässä elämässä kuin vierailijat oudossa paikassa. Emme voi vaeltaa kaduilla pelokkaina kuin tuntemattomalla maaperällä.

Maailma on meidän, koska se kuuluu Isä Jumalalle.

Meidät on kutsuttu rakastamaan tätä maailmaa, ei toista maailmaa, johon ajattelempa ehkä sopivammin paremmin. Meidän on rakastettava

ihmisiä ympärillämme, niissä erityisissä haasteissa, joita kohtaamme.

32. Ilo

29. helmikuuta, 2020

"Iloitkaa ja riemuitkaa, palkka, jonka te taivaissa saatte, on suuri." (Mt 5:12).

Jeesus Kristus antaa meille autuaaksijulistuksissa (Mt 5:1-12; Lk 6:20-26) taivaan porttien avaimet. Ne avaavat porttikäytävän onnellisuuteen myös täällä maan päällä.

"Hengessä köyhät" tietävät, että he ovat tarvitsevia. He eivät turvaudu omiin hyveisiinsä tai omaisuuteensa vaan heittäytyvät Jumalan lahjojen varaan. Nöyryyden tiellä he kokevat Jumalan isällisen syleilyn ilon.

"Surevien" kyyneleet ovat
ensisijaisesti surua loukkauksista
Jumalaa kohtaan:
rakkaudettomuudesta,
uskottomuudesta, vääryyksistä.
Surevat saavat ilon Jumalan
lohdutuksesta.

"Nöyrät" ovat onnellisia maan päällä:
heitä eivät lannista mitkään
vastoinkäymiset tai inhimilliset
takaiskut. Kristusta jäljitellen he
säilyttävät mielenrauhansa ja
tyyneytensä.

"Vanhurskautta janoavat ja
kaipaavat" pyrkivät toteuttamaan
Jumalan tahdon. He saavuttavat
kypsyuden, joka tyydyttää heitä
täydellisesti, koska se tulee
Jumalalta.

"Laupiaat" näkevät lähimmäisten
murheet ja puutteet Kristuksen
silmin. "Laupiaat" tekevät heille tilaa
sydämässään. He myös ymmärtävät
ja antavat anteeksi.

Armollisuudellaan he saavat itselleen armon ilon.

"Puhdassydämiset" löytävät odottamattomia näköaloja Jumalan läheisyydestä ja ihmissuhteittensa laadusta. Ja he iloitsevat tästä näystä.

"Rauhantekijöitä" siunataan rauhalla - Kristuksen rauhalla (ks. Ef. 2:14) - ja he kylvävät ympärilleen Jumalan lasten iloa. He pyrkivät välttämään turhaa riitelyä, voittamaan ärtymyksen ja hätäilyn, olemaan myönteisiä ja levittämään optimismia ja toivoa.

"Ne joita vainotaan" Jumalan rakkauden tähden ja jotka täyttävät hänen tahtonsa, saavat palkkansa taivaassa. Heitä siunataan myös ilolla maan päällä.

"Autuaat" johdattavat toisia aina iloon. He ovat iloon johdattavia polkuja."^[16] —

33. Jumalan lasten teot

20. huhtikuuta, 1992

"Rukoilkaa te siis näin: "Isä meidän, joka olet taivaissa." (Mt 6:9).

Yliluonnollisesta armosta olemme Jumalan lapsia Jeesuksessa Kristuksessa. *"Ne, jotka hän edeltä käsin on valinnut, hän on myös edeltä määrännyt oman poikansa kaltaisiksi, niin että hänen poikansa olisi esikoinen suuressa veljesjoukossa."* (Room. 8:29).

Se että Jumala on Isämme, on mullistava piirre vuoropuhelussamme Jumalan kanssa -rukouksessamme - ja tavassamme harjoittaa kaikkia kristillisiä hyveitä. Jumalan armosta meitä luonnehditaan myös taivaan kansalaisiksi.

Varmemmaksi vakuudeksi: uskomme on Jumalan lasten uskoa;

rukouksemme on Jumalan lasten rukousta; ilomme on Jumalan lasten iloa; lujuutemme on Jumalan lasten lujuutta ...

Voimme tiivistää Jumalan tahdon näin: "Mitä Herra pyytää teiltä, on se, että toimisitte joka hetki hänen lapsinaan ja palvelijoinaan." ^[17] —

34. Nuoruuden salaisuus

1. lokakuuta, 2018

"Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi." (Mt 6:21).

Nuori ja rakastunut sydän pystyy uudistumaan ja elämään kristillistä kutsumusta ja apostolista tehtävää iloisesti myös vastoinkäymisten ja kärsimysten keskellä.

Pyhä Josemaría selitti elinvoimansa salaisuuden seuraavasti:

"Minä tahdon tulla sinun alttarisieten, sinun eteesi, Jumala, minun iloni!" (ks. Ps. 43:4), tunnen itseni nuoreksi ja tiedän, etten tule koskaan pitämään itseäni vanhana. Jos pysyn uskollisena Jumalalleni, Rakkaus elävöittää minua jatkuvasti. Nuoruuteni uudistuu kuin kotkan nuoruus (ks. Ps. 103:5).^[18]

Jos olemme jatkuvasti yhteydessä Herraamme, olemme alati nuoria. Työskentelemme yhdessä hänen kanssaan rakentaaksemme kirkkoa, joka on aina vanha ja aina uusi, monina eri aikoina ja monissa eri paikoissa ja kulttuureissa.

35. Näköaloja

1. marraskuuta, 2019

"Hyvä ihminen tuo sydämensä hyvyyden varastosta esiin hyvää, paha ihminen tuo pahuutensa

varastosta esiin paha. Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu.” (Lk 6:45)

Pyhä Josemaría opetti meille erityisen tavan, jolla Jumala kutsuu meitä julistamaan evankeliumia maailmassa. "Sielut on tuotava Jumalan lähelle sopivilla sanoilla, jotka herättävät apostoleille ominaisen katsantokannan: hienovaraisilla neuvoilla, jotka auttavat tarkastelemaan ongelmaa kristillisellä tavalla ja ystävällisellä keskustelulla, joka osoittaa, miten harjoittaa rakkautta. Apostolaatin kautta, jota olen joskus kutsunut ystävyys ja luottamuksen apostolaatiksi. "^[19]

"Todellinen ystävyys - kuten lähimmäisenrakkaus, joka nostaa ystävyys ihmillisen ulottuvuuden yliluonnolliselle tasolle - on arvo sinänsä. Ystävyys ei ole keino tai väline minkään sosiaalisen edun tavoitteluun, vaikka se voi

tuoda tällaisia etuja (kuten myös haittoja). Ystävyys on itseisarvo, koska se merkitsee vilpitöntä huolenpitoa toisesta ihmisestä. Se on vuoropuhelua, jossa annamme ja saamme valoa. Ystävyudessa syntyy suunnitelmia, kun avaamme vastavuoroisesti uusia näköaloja. Ystävyudessa iloitsemme siitä, mikä on hyvää, ja tuemme toisiamme siinä, mikä on vaikeaa. Meillä on hauskaa yhdessä, sillä Jumala haluaa meidän olevan onnellisia.

Kun ystävyys on uskollista ja vilpitöntä, sitä ei voi mitenkään välineellistää. Kumpikin ystävä haluaa vain välittää toiselle sen hyvän, jota kokee omassa elämässään. Tavallisesti teemme sen huomaamattamme tuhansin pienin tavoin esimerkin, ilon ja palvelemisen kautta. Siitä huolimatta "tämän todistamisen tärkeys ei tarkoita sitä, että meidän pitäisi vaieta sanasta. Miksi emme puhuisi

Jeesuksesta? Miksi emme kertoisi muille, että Jeesus antaa meille voimaa elämään? Miksi emme kertoisi, että nautimme keskusteluista Jeesuksen kanssa? Miksi emme ilmaisisi, että hyödyimme hänen sanojensa mietiskelystä?". ^[20] —

Näin ystävyys johtaa luontevasti molemminpuoliseen luottamukseen. Luottamus on täynnä herkkää vapauden kunnioittamista, mikä on aidon ystävyuden välttämätön seuraus.

36. Myötätunto: Empatia kärsimyksessä

4. helmikuuta, 2020

"Naisen nähdessään Herran kävi häntä sääliksi, ja hän sanoi: "Älä itke." (Lk 7:13).

Ystävyys merkitsee onnea mutta myös kärsimystä: sairauksia, kuolemaa, pettymyksiä, elämänkriisejä, perheriitoja... Kuten paavi Paavali VI sanoi:

"Rakastamisen taito muuttuu usein kärsimisen taidoksi"^[21] Kärsimys on ystävyuden kolikon kääntöpuoli. Läsnaolo ystävän kärsimyksessä todistaa, että ystävyys on aitoa.

Myötätunto lisääntyy sitä mukaa kuin rakkaudemme Jumalaa kohtaan kasvaa. Jumala pukee meidät tunteisiinsa ja kirkastaa näkemyksemme. On hämmästyttävää nähdä, miten syvästi Kristus liikuttuu kohdatessaan lesken pojan hautajaiskulkueen Nainissa. "*Naisen nähdessään Herran kävi häntä sääliksi, ja hän sanoi: "Älä itke."* (Lk 7:13)

Rakkauden tavoin myötätunto on luovaa. Myötätunto ilmaisee halua

tehdä ystävän kärsimys omaksi, jotta sitä voi keventää sanoilla, hiljaisuudella, kuuntelemisella, teoilla, läsnäololla, muistamisella, rukouksella, palvelemalla... Samalla se ulottuu kaikkiin. Ristiltä käsin Jeesusarmahti koko ihmiskunnan ja uhrasi itsensä sen puolesta ylittäen ajan ja paikan.

Pääsemme vaiheeseen, jossa haluamme lohduttaa maailman jokaista ihmistä heidän kärsimyksissään. Koemme itsessämme sen paradoksin, että vapaasti annettu Rakkaus on avannut silmämme muiden ihmisten tarpeille ja omalle kyvyttömyydelle tarjota ratkaisua kaikkeen. Silloin ymmärrämme, että ainoastaan Jeesus on ”tie, totuus ja elämä” (Joh 14:6), me emme ole.

37. Avoimuus

1. marraskuuta, 2019

”Tämän nähdessään fariseukset sanoivat Jeesuksen opetuslapsille: ”Kuinka teidän opettajanne syö yhdessä publikaanien ja muiden syntisten kanssa!” (Mt 9:11).

Fariseukset arvostelevat Jeesusta, ikään kuin veronkantajien ja syntisten ystävydessä (Mt 11:19) olisi jotain pahaa. Kristuksen ystävyys ei sulje ketään ulkopuolelle.

Pyrkiessämme jäljittelemään Herraamme, omassa vähäisyydessämme, meidänkään ei tule sulkea ketään ulkopuolelle. Meidän on rakastettava Jeesuksessa Kristuksessa kaikkia vilpittömällä ystävyydellä, olipa heidän henkilökohtainen tilanteensa mikä tahansa.

Pohditaanpa Jeesuksen esimerkkiä. Herramme ei pitäydy vain pieneen ryhmään. Hän viettää aikaansa kaikkien kanssa. Heihin kuuluu ”pyhiä naisia ja suuria kansanjoukkoja, Israelin korkeimpien yhteiskuntaluokkien edustajia, kuten Nikodeemus, ja publikaani Sakkeus sekä hurskaina pidettyjä ja syntisiä, kuten samarialainen nainen. Heihin kuuluu sairaita ja terveitä sekä köyhiä, joita Jeesus rakasti koko sydäimestään. Heihin kuuluu vanhuksia ja lapsia. Heihin kuuluu lainoppineita ja pakanoita, joiden uskoa hän ylistää Israelin uskoa suuremmaksi.” Jeesus on valmis puhumaan kaikille. Ja hänen sanansa parantavat, lohduttavat ja valistavat. "Kuinka usein olenkaan pohtinut ja antanut muidenkin pohtia Kristuksen apostolista tapaa, joka on sekä inhimillinen että jumalallinen ja rakentuu ystävyydelle ja luottamukselle!"^[22].

38. Ymmärtäminen

1. marraskuuta ,2019

"Mikä syömäri ja juomari, publikaanien ja muiden syntisten ystävä!" (Mt 11:19).

Ystävyys tekee erityisen arvokkaaksi siihen välttämättä sisältyvä lähimmäisenrakkaus, jonka avulla voimme osoittaa toista ihmistä kohtaan ymmärtämystä. "Todellinen ystävyys merkitsee myös sitä, että pyrimme sydämestämme ymmärtämään ystäviemme vakaumuksia, vaikka emme ehkä koskaan tule jakamaan tai hyväksymään niitä "[23]

Näin ystävämme auttavat meitä ymmärtämään omastamme poikkeavia tapoja tarkastella elämää. Ne rikastuttavat sisäistä maailmaamme. Kun ystävyys on syvää, se antaa meille myös

mahdollisuuden kokea maailmaa eri tavalla. Tämä on viime kädessä toisten tunteiden todellista jakamista. Näin olemme osallisia heidän elämästään ja kokemuksistaan.

Voidaksemme rakentaa todellista ystävyyttä, meidän on kehitettävä kykyämme katsoa toisia ihmisiä hellästi, niin että näemme heidät Kristuksen silmin.

39. Eroavaisuus

25. helmikuuta, 1997

Ja hän sanoi naiselle: ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi.” (Lk 7:48).

Kuinka valtava ero onkaan syntiemme ja synninpäästön välillä. Syntejämme voi olla paljon ja ne voivat vakavia. Mutta lyhyt tunnustus ja muutaman sanan synninpäästö – ja syntimme lakkaavat olemasta.

Ristiriita on kuitenkin näennäinen, koska tuon niin yksinkertaisen asian (muutamien välttämättömien syntien tunnustamisen ja synninpäästön sanojen) taustalla on niille vapauttavan voiman antava itsensä Herramme Jeesuksen Kristuksen inkarnaatio, elämä, kärsimys, kuolema ja ylösnousemus. Kuinka suuri sinä oletkaan, Herra, ja kuinka suunnaton on viisautesi ja armosi meitä kohtaan!

40. Hyvä maaperä

5. tammikuuta, 2020

Mutta osa jyvistä putosi hyvään maahan ja antoi sadon, mikä sata, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä jyvää. (Mt 13:8).

Uuden vuoden alussa pyhällä Josemaríalla oli tapana sanoa: "Uusi vuosi, uusi taistelu!" Tämä kamppailu vaatii epäilemättä

ponnistelua, mutta ennen kaikkea siinä tarvitaan Jumalan armoa. Tutkikaamme vertausta kylväjästä. Toivokaamme, että olemme "hyvää maaperää". Toivokaamme, että vastaanotamme Jumalan lahjan, siemenen, joka kantaa runsasta hedelmää. Jeesus tarjoaa meille tuon lahjan joka päivä pyhässä eukaristiassa.

Kapernaumin synagogassa Jeesus sanoi: "Totisesti, totisesti: ellette te syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää." (Joh. 6:53). Elävöittäkäämme syvemmin ja kiitollisemmin uskoamme Jumalan rakkauteen meitä kohtaan (ks. 1. Joh. 4:16). Tämä rakkaus tulee meille sakramentaalisesti näkyväksi pyhässä eukaristiassa. Näin voimme oikein ohjata kamppailuamme ollaksemme siemenen vastaanottajina "hyvää maaperää".

Kiinnittäkäämme katseemme
Jeesukseen Kristukseen. Vaikka
olemme kovin arvottomia,
Herramme haluaa täyttää meidät
uudella taisteluvalmiudella ja ilolla.

41. Jumalan asettaminen etusijalle

1. lokakuuta, 2018

*Jeesus sanoi: ”Tällainen on Jumalan
valtakunta. Mies kylvää siemenen
maahan. Hän nukkuu yönsä ja herää
aina uuteen päivään, ja siemen
orastaa ja kasvaa, eikä hän tiedä,
miten. Maa tuottaa sadon aivan
itsestään, ensin korren, sitten tähkän,
sitten täydet jyvät tähkään.” (Mk
4:26-28).*

Evankeliumin sanat johdattavat
meidät pohtimaan Jumalan
ensisijaista roolia kaikessa
evankelioinnissa. Pyhä Josemaría
teki sen meille selväksi puhuessaan

Opus Deistä. Hän teki oman osansa sen eteenpäin viemisessä. Hän oli vakuuttunut siitä, että into, joka ohjasi häntä palvelemaan sieluja, tuli Jumalalta. "Herra, kiitän sinua siitä, että olet saanut minut ymmärtämään ilman epäilyksen häivääkään, että kaikki on sinun: kukat, hedelmät, puu, lehdet ja ikuiseen elämään virtaava kirkas vesi. Gratias tibi, Deus! - Kiitos, Jumala!" ^[24]Jumalan armon ensisijaisuus on yhtä lailla totta meidän jokaisen elämässä.

Kiittäkäämme yhä uudelleen Herraa siitä, että hän on halunnut uskoa meille tehtävän ja tehnyt meistä työtovereitaan (ks. 2. Kor 6.1) - sen ohella, että mietiskelemme Jumalan lahjaa.

Toisinaan voi tuntua siltä, että roolimme Jumalan suunnitelmien toteuttamisessa on merkityksetön. Siitä huolimatta hän ottaa vapautemme vakavasti ja todella

luottaa meihin. Muistakaamme nuorta poikaa, joka antoi Jeesukselle sen vähän, mitä hänellä oli - viisi leipää ja kaksi kalaa. Tämän pienen anteliaisuuden teon ansiosta Kristus ruokki kansanjoukon (ks. Joh. 6:1-13).

Jumala myös laskee meidän jokapäiväisen vastauksemme varaan. Pienistä asioista tulee suuria hänen armonsä voiman kautta.

42. Jättäytyminen Jumalan käsiin

20. huhtikuuta ,1991

”Teidän jokainen hiuskarvannekin on laskettu.” (Mt 10:30).

Jättäytyminen Jumalan käsiin ei ole mahdollista, mikäli Jumala itse ei tee sitä mahdolliseksi. Hän haluaa tehdä sen mahdolliseksi mutta kohtaa egomme rakentaman esteen. Kun

kohtaamme kiusallisen tilanteen, jättäytykäämme Jumalan käsiin samaan tapaan kuin tässä Pyhän Josemarían rukouksessa: "Herrani ja Jumalani: sinun käsiisi jätän menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden: vähäpätöisen ja merkittävän, pienen ja suuren, ajallisen ja ikuisen."

Älkäämme yllättykö, jos kärsimme, kun Jumala repii vääränlaisen itsevarmuutemme sielustamme juurineen irti. Sanokaamme: "Kiitos, Herra!"

Ajatelkaamme muita ja siirtäkäämme huomio pois itsestämme ja omista huolistamme.

Herra, minä haluan nähdä sinun kasvosi (ks. Ps. 27.8).

43. Näkeminen

12. joulukuuta, 1994

”Astuessaan maihin hän näki paljon kansaa, ja hänen kävi heitä sääliksi”
(Mk 6:34)

Kristuksen katse on läpätunkeva, syvä ja myötätuntoinen. Pyhä Josemaría saattaisi anoa Herraltamme tunteikkaasti: "Saanko nähdä sinun silmilläsi, oma Kristukseni, rakkain Jeesukseni!".

"Herra", voimme rukoilla, minun on nähtävä sinun silmilläsi; nähtävä koko maailma, jokainen ihminen, kaikki tilanteet, oma elämäni... Kaikki tämä minun on nähtävä, niin kuin sinä sen näet.

Saanko nähdä sinun silmilläsi, Jeesus, havaitakseni, mitä minussa on pois kitkettävää, lisättävää tai parannettavaa sen tosiasian valossa, että Jumala on Isäni!

Saanko nähdä sinun silmilläsi toiset ihmiset oivaltaakseni, kuinka voin auttaa niitä, jotka olet tuonut

lähelleni, kuinka pitää huolta toisista, kuinka tukea kutakin veljeäni ja sisartani.

"Saanko nähdä sinun silmilläsi, miten voin parantaa työtäni? Miten voin suorittaa paremmin ne tehtävät, joihin minun on tartuttava."

"Opetelkaamme toistamaan uudesta näkökulmasta sokean miehen, Bartimeuksen, huutoa: "Mestari, anna minulle näköni!" Domine, ut videam! (Mk 10:51). Ja ulottakaamme se koskemaan muitakin: "Herra, anna meidän nähdä! Antakaa heidän nähdä!" Domine, ut videamus! Ut videant!".

44. Ilo ilman pelkoa

26. tammikuuta, 1988

"Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö. " (Mt 14:27)

" Vain kaikkivaltias rakkaus voi pohjustaa ilon, joka on vapaa ahdistuksesta." ^[25]

Liian "inhimillistä" iloa varjostaa pelko. Ilon lakkaaminen voi pelottaa.

Voi käydä niin, ja joskus käykin, että jopa Kristuksen kohtaamisen yliluonnollisessa ilossa on pelkoa. Pelkoa omasta vähäisyydestämme. Tai pelkoa siitä, että unohdamme ilon perustan, nimittäin Jumalan rakkauden meitä kohtaan

Päätelmä: "Yliluonnollistakaamme" ilomme ja erityisesti ilon tapa karkottaa pelko. Silloin saamme takaisin Jumalan lasten ilon, joka on täydellistä luottamusta häneen ilman pelkoa.

45. Ravitseminen

11. maaliskuuta, 2004

"Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta, sitä, joka antaa ikuisen elämän." (Joh. 6:27)

Jeesus on kätkettynä pyhään eukaristiaan. "Oi kätketty Jumaluus, Hartaasti minä palvon sinua, kätketty jumaluus, joka todella olet edessäni leivän ja viinin muodossa", lauletaan virressä Adoro Te Devote.

Mutta todellisuudessa eukaristia - "vaatteet", joissa Kristus näyttäytyy meille, sakramenttilajit - näyttää hänet meille sellaisena kuin hän haluaa olla jokaiselle ihmiselle: ruokana, ravintona.

Tässä ruoassa on "tiivistettynä" historia. Muinaisessa rukouksessa, jota kirkko käyttää Corpus Christi -juhlan vesperissä, sanotaan eukaristiasta: *recolitur memoria Passionis eius*, "se palauttaa mieleen Kristuksen kärsimyksen muiston" (menneisyys), *mens impletur gratia*, "sielu täyttyy

armosta" (nykyisyys), et futurae gloriae nobis pignus datur, "ja tulevan kirkkauden pantti annetaan meille" (eskatologinen tulevaisuus).

Menkäämme eukaristiaan halusta samaistua Jeesukseen (itse Kristukseen) ja "tiivistää" siihen jokaisen päivän hetket. Silloin meistäkin tulee ravintoa, apua ja tukea muille."

46. Saman katon alla

19. maaliskuuta, 2018

"Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika? Me tiedämme hänen isänsä ja äitinsä." (Joh 6:42)

Pyhän Joosefin, joka on monien muiden tavoin käsityöläinen, yksinkertaisuudessa ja suuruudessa, voimme panna merkille niiden ihmisten piirteitä, jotka ymmärtävät että Jumala on kutsunut heidät elämään lähellään jokapäiväisessä

elämässä. He käsittävät kaikki sen seuraukset, kuten odottamattomat tapahtumat ja huolet.

Pyhä Joosef eli saman katon alla Jumalan kanssa. Voimme ajatella, että tässä suhteessa hän ei näytä olevankaan samanlainen kuin muut käsityöläiset. Mutta emmekö me itse rukoile: Herra, en ole sen arvoinen, että sinä tulisit minun kattoni alle? Mutta jos sallimme hänen tulla, hän astuu sisään. Yksikin hänen sanansa riittää parantamaan meidät (ks. Mt 8:8).

Erityisesti tänään me mietiskelemme yhdessä koko kirkon kanssa pyhää Joosefia, tuota vanhurskasta ja uskollista miestä. Uskokaamme itsemme hänen esirukouksiensa varaan, jotta hän auttaisi meitä vastaamaan Kristuksen suunnattomaan rakkauteen joka päivä, aukaisemalla talomme ja sydämemme ovet hänelle. Ja

pyydämme, että tämä vastaus kannustaisi meitä palvelemaan yhä enemmän lähellämme olevia ihmisiä ja levittämään evankeliumin iloa."

47. Oman työn tekeminen

13. toukokuuta, 1989

"Se kaikki on teidän, mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan." (1. Kor. 3:22-23)

Jos katsomme elämäämme uskon silmin, huomaamme, että mikään ei jää Jumalan tahdon ulkopuolelle. Työmme on myös tärkeä pyhityksen alue, paikka, jossa voimme etsiä Kristusta ja löytää Kristuksen. Opus Dein perustaja puhui työn pyhittämisestä, itsemme pyhittämisestä työssämme ja muiden pyhittämisestä työmme kautta.^[26]

Jos pyrimme samastumaan Kristukseen, kun keskitymme mihin tahansa tekemiseen, teemme omaa

työtämme. Kyseinen aktiviteetti on työtä, joka, joka kuuluu Jumalalle, ja me olemme Jumalan lapsia.

Hyvin tehty työ ei tarkoita pelkästään sitä, että asiat yritetään tehdä laadukkaasti. Myös kaikkien työn ulottuvuuksien toimivuus on varmistettava. Millainen on lopputulos? Miten suhtaudumme toisiin ihmisiin työskennellessämme? Hymyilemmekö, kun olemme väsyneitä? Tuemmeko apua tarvitsevaa työtoveria? Autammeko ruuhkan kanssa kamppailevaa? Ja millainen on suhteemme Jumalaan työn tekemisen mittaan? Hyvin tehty työ ei synny siitä, että teemme vain sen, mikä on tehtävä. Sen sijaan meidän on oltava aloitteellisia. Aloitamme siitä, mikä on tärkeää muille ihmisille. Tartumme tärkeisiin kysymyksiin ja niin edelleen.

Kuinka paljon meitä voikaan auttaa yliluonnollisella tasolla se, että

yhdistämme työmme pyhään eukaristiaan! Alttarin mysteerissä vehnä ja viinirypäleet symboloivat maailmaa, tätä maapalloa. Myös me uhraamme työmme, jotta voisimme yhdistää sen Kristuksen uhriin. Työn kautta teemme yhteistyötä pyhittääksemme toiset työmme avulla.

48. Kristuksen yhteistyökumppaneita

9. maaliskuuta 2006

"Olkaa siis vahvoja ja järkähtämättömiä, rakkaat veljeni, ja tehkää aina innokkaasti Herran työtä." (1. Kor. 15:58).

Kaikki rehelliset inhimilliset tilanteet, kaikki työt, voivat olla tai niiden tulisi olla teitä ja tapoja päästä pyhyyteen, Jeesuksen Kristuksen kohtaamiseen. "Työ syntyy rakkaudesta, ilmentää rakkautta ja

onja on säädettyrakkaudeksi."^[27]
Pyhittävä työ, mikä tahansa
rehellinen työ, on sen tekemistä
Jumalan ja muiden ihmisten hyväksi,
olipa työ itsessään mitä tahansa.

Kun ryhdymme suorittamaan mitä
tahansa tehtävää, joka laskeutuu
päällemme, olipa se sitten
miellyttävä tai vaikea, tuloksellinen
tai näennäisen turha -,
ymmärtäkäämme, että kaikki työ on
syntynyt Jumalan rakkaudesta meitä
kohtaan.

Kiittäkäämme Herraa, että tässä
toiminnassa, tässä ja nyt, hän haluaa
meidän olevan hänen
yhteistyökumppaneitaan. Näin
ainakin siksi, että voimme sen kautta
osoittaa hieman hänen rakkauttaan
muita ihmisiä kohtaan. Vakuutumme
siitä, että Herrassa mikään työ ei ole
turhaa.

49. Keskus ja juuri

7. toukokuuta, 1985

"Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä." (Joh. 6:56)

Halumme pysyä Kristuksessa näkyy erityisesti rakkaudessa messuun, joka on "kristityn hengellisen elämän keskus ja juuri". ^[28]

Messu on juuri; se on välttämätön. Eukaristian uhrissa lunastustyö muuttuu läsnä olevaksi. Olemme armon, rauhan, laupeuden ja vaikuttavuuden lähteellä.

Eukaristiassa on hengellisen tien juuri, kaikkein arvokkain. Se edistää samastumista Jeesuksen Kristuksen kanssa.

Messu on keskus, ja sen tulisi olla keskus paitsi objektiivisesti myös subjektiivisesti. Messun tulisi olla totunnainen, usein uudistettu

tietoisuus kaikkein tärkeimmästä jokaisena hetkenä. Olen viettänyt tai olen menossa viettämään messua; olen ollut tai olen menossa messuun.

Messun jatkuva mainitseminen on pikemminkin Jumalan lahja kuin inhimillisen ponnistelun tulos.

Tämän lahjan saavutamme autuaan Neitsyt Marian äidillisen sovittelun kautta.

50. Normalisoitu pahansuopuus

20. maaliskuuta, 2015

"Mutta se, mikä tulee suusta ulos, on lähtöisin sydämeistä." (Mt 15:18)

Toisten ihmisten hyvä nimi, heidän hyvä maineensa, on kallisarvoista omaisuutta, jota on suojeltava rakkaudella ja oikeudenmukaisuudella.

Ilkeiden juorujen "normalisoiminen" ja levittäminen yksityisesti ja julkisesti luo epäluulon ja epävarmuuden ilmapiirin, joka vahingoittaa suuresti henkilökohtaisia, perheen sisäisiä kuin myös sosiaalisia suhteita.

Joskus juoruilijat ovat tietoisia siitä, että he aiheuttavat vahinkoa. Monesti taas heitä kannustaa turhamaisuus ja muka "hyvää tarkoittava" tekosyy. Hillitöntä puhumista ruokkii se, että panettelu hyväksytään, sisäistetään ja normalisoidaan.

Myös puheemme kaipaa muutosta ja puhdistusta. Puheemme antaa äänen sydämessämme soivalle musiikille.

Sen sijaan, että pysähtyisimme miettimään, miten puhumme, voisimme kysyä itseltämme: Mitä sydämessäni on? Tuomitsenko ihmisiä sisäisesti? Mitä haluan ja odotan lähimmäisiltäni? Mitä he

odottavat minulta? Yritätkö katsoa muita ihmisiä niin kuin haluaisin heidän katsovan minua? Näenkö heidät Jumalan luomina ja Jumalan lapsina?.

51. Sinun avullasi

30. tammikuuta, 1986

"Nainen tuli lähemmäs, heittäytyi maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: 'Herra, auta minua!'" (Mt 15:25)

Voimme ohittaa pienen tilaisuuden osoittaa epäitsekkyyttä, tunnustaa syntimme tai palvella. Kun kieltäydymme välittämästä, meidän on ymmärrettävä, että Herramme välittää. Sillä on merkitystä meille ja muille ihmisille.

Samanaikaisesti olemme oppineet oman kokemuksemme pohjalta, että hyvät aikeemme, oivalliset päätöksemme ja suurenmoiset ajatuksemme romuttaa meidän oma

heikkoutemme, ja se estää meitä
haluamasta tarpeeksi vakavasti.

Pyytäkäämme Herraltamme armoa,
ettemme koskaan lakkaisi
välittämistä niistä asioista, joita hän
pyytää meiltä. Ettemme koskaan
lakkaisi välittämistä muiden
ihmisten tarpeista.

Ja samaan aikaan, kun näemme
kirkkaan valon, kun teemme lujan
päätöksen suostua Herran tahtoon,
lisätkäämme aina: "Herra, sinun
armostasi! Äiti, sinun avullasi!"

Silloin nuo loputtomasti toistetut
päätökset ovat uusia, koska olemme
vakuuttuneita siitä, että tarvitsemme
taivaan apua: emmekä toistamiseen
vaan uudistumiseen. Uusi jälleen:
nunc coepi!— nyt minä aloitan!
Herra, olkoon uudistuminen
rakkautta.

52. Jeesuksen lupaus

1. syyskuuta ,2018

"Ja minä sanon sinulle: Sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni. Sitä eivät kuoleman portit voita." (Mt 16:18)

Tämä on Jeesuksen lupaus, jonka kuulemme joka vuosi Pietarin ja Paavalin juhlapäivän messun evankeliumissa. Nämä sanat muistuttavat minua hengellisestä polusta, jonka pyhä Josemaría esitti jo hyvin varhain: Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam - kaikki yhdessä Pietarin kanssa Jeesuksen luo Marian kautta.

Rakastakaamme kirkkoa ja paavia yhä enemmän. Meidän tulee muistaa, että kirkko ei ole vain naisten ja miesten yhteisö, johon mekin olemme liittyneet. Ennen kaikkea kirkko on "Kristus, joka on

läsnä keskuudessamme, Jumala, joka lähestyy ihmisiä pelastaakseen meidät, joka kutsuu meitä ilmestymisellään ja pyhittää meidät armollaan ja joka antaa meille voimia jatkuvalla avulla jokapäiväisen elämän suurissa ja pienissä taisteluissa".^[29]—

Apostolien ajoista lähtien kirkko on kärsinyt ja kärsii edelleen vainoista ja myös sisäisistä hyökkäyksistä sen ykseyttä vastaan. Apostolien ajoista lähtien kirkko on kärsinyt ja kärsii edelleen vainoista ja myös hyökkäyksistä sen ykseyttä vastaan sisältäpäin. Tämän tosiasian, joka ei suinkaan lannista meitä, pitäisi johtaa meidät jatkuvasti uudistuviin uskon näkymiin, jotka ovat Jumalan lahja ja jotka ilmenevät rukouksessa kirkon, paavin ja erityisesti kaikkien niiden puolesta, jotka kärsivät vainoa evankeliumin tähden.

53. Nykyisyyden kirkastuminen

6. elokuuta, 1987

"Ja hänen rukoillessaan hänen kasvonsa muuttuivat ja hänen vaatteensa sädehtivät kirkkaan valkoisina." (Lk 9:29)

Kirkastumisessa Jeesus paljasti Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle esimakua tulevasta kirkkaudesta. Pietari halusi jäädä tulevaan kirkkauteen pysyvästi – ”Opettaja, on hyvä, että me olemme täällä. Me teemme kolme majaa: sinulle ja Moosekselle ja Elialle.” (Lk 9:33)

Vaikka haluamme olla täysin onnellisia, täydellinen onnellisuus on saavutettavissa vain kirkkaudessa, Jumalan näyn avulla. Voimme ymmärtää, miksi psalmin kirjoittaja - ja me hänen kanssaan - osoitti Herralle toiveen, joka on samalla

päätös: Herra, minä tahdon etsiä sinua, älä kätke minulta kasvojasi (Ps 27:8). Me etsimme Jumalan kasvoja rukouksessa. Emme kuitenkaan pakene nykyisyyttä, vaikka emme aina voi hallita sitä sen enempää kuin menneisyyttä tai tulevaisuuttakaan.

Rukous: mietiskellä Jumalaa, keskustella hänen kanssaan ja kuunnella häntä. Tämä ei vie meitä pois maailmasta, vaan kiinnittää meidät tiukasti todellisuuteen tässä hetkessä. Se koskettaa meitä.

Rakastamme tavalla, joka muuttaa ja käännäyttää meitä.

Itse nykyisyys kirkastuu.

Ihmisen vapauden myötävaikutuksella Jumalan armo kirkastaa meitä ja muuttaa meidät Jumalan lapsiksi, Kristuksen kaltaisiksi, kuten pyhä Paavali kirjoittaa: Me ... muutimme saman kirkkauden kaltaisiksi, kirkkaudesta

kirkkauteen. Tämän saa aikaan
Herra, joka on Henki. (2 Kor 3:18)

Kirkastumisen aikana Jeesus puhui
Mooseksen ja Elian kanssa tulevasta
kärsimyksestään Jerusalemissa.

Kunnia ja risti. Opimme
rakastamaan ristiä joka päivä ja
saamme takaisin rauhan ja ilon
säteilyn. Silloin voimme tiivistää
kristillisen elämän ja sen jokaisen
hetken Pyhän Josemarían sanoihin:
"ristiltä Kristuksen kanssa Isän
kuolemattomaan kirkkauteen". ^[30]

54. Ilman Herraa emme voi tehdä mitään

8. maaliskuuta, 1979

*"Apostolit sanoivat Herralle: 'Anna
meille vahvempi usko!'" (Lk 17:5)*

Myös me pyydämme Jeesukselta:
Lisää uskoamme, toivoamme ja
rakkauttamme.

Ei riitä, että tiedämme teoriassa, että kaikki mitä meille tapahtuu, on meidän parhaaksemme. Että Jumala on meidän Isämme - minun Isäni. Että Herramme ja Maria ovat meitä varten. Että kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voiman. (Fil 4:13).

Ei riitä, että tiedämme teoriassa, että mitä tahansa tapahtuukin - ja huolimatta ilmeisistä ja kiistattomista epäonnistumisista - me tulemme voittamaan yhdessä Kristuksen kanssa.

Ei riitä, että tiedämme teoriassa, että on meidän parhaaksemme rakastaa Jumalaa ja hänessä kaikkia muita.

Tietämyksemme on oltava yliluonnollista. Me tarvitsemme sinua, Herra, antamaan meille pysyvästi tuon yliluonnollisen tietämyksen. Olemme vakuuttuneita siitä, mitä olet sanonut meille: Ilman

minua te ette saa aikaan mitään (Joh. 15:5).

Ilman sinua, Herra, emme voi todella uskoa. Haluamme uskoa sinun sanasi, kaiken sen mitä olet meille ilmoittanut ja mitä kirkko opettaa meille ja sen seurauksena elää lainkuuliaisesti: Uskosta vanhurskas saa elää. (Room. 1:17).

Ilman sinua, Herra, meillä ei ole todellista toivoa. Haluamme luottaa lupauksiisi Pyhän Hengen armon ja voiman avulla. Ja voiman avulla ja elää maan päälläkiinnittyneenä onnellisuuteen, jonka lopulta ja pysyvästi löydämme taivaasta.

Ilman sinua, Herra, emme voi myöskään aidosti rakastaa. Haluamme asettaa etusijalle kaiken, mikä koskee sinua, ja rakastaa jokaista ihmistä rakkaudesta sinuun. Haluamme kulkea läpi elämän pyrkien rakastamaan toisiamme niin

kuin sinä olet meitä rakastanut (ks. Joh. 15:12).

55. Usko armoon

8. huhtikuuta, 2018

"Ja Herra sanoi: 'Jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, voisitte sanoa tälle silkkiäispuulle: 'Nouse juurinesi maasta ja istuta itsesi mereen', ja se tottelisi teitä.'" (Lk 17:6)

Jumalan laupeuden sunnuntaina, pääsiäisen ilossa, liturgia muistuttaa meitä Pyhän Johanneksen sanoista: Tämä on se voitto, tämä on maailman voittanut: meidän uskomme (1. Joh. 5:4).

Henkeäsalpaava tehtävämme on viedä evankeliumia jokaiselle kansalle, jokaiselle seudulle ja jokaiselle ihmiselle. Me kaikki kohtaamme kirkossa monia iloja mutta myös ongelmia

Pysymme onnellisina ja toivon täyttäminä, jos elämme uskossa Jumalan laupeuteen. Emme voi saavuttaa tätä uskoa omin ponnistuksin. Mutta erityisesti silloin, kun tunnemme itsemme heikoksi, voimme pyytää Jeesukselta, kuten apostolit tekivät: Anna meille vahvempi usko! (Lk 17:5).

56. Välinpitämättömyys

Maaliskuu 12, 2003

"Mutta sinä olet haalea, et kuuma etkä kylmä, ja siksi minä oksennan sinut suustani." (Ilm. 3:16)

Välinpitämättömyys on rakkauden puutetta. Välinpitämättömyys on rakkauden haalentumista.

Laiminlyönnit ja laiskuus sumentavat rakkauden.

Rakkauden puutteen aiheuttaa uskon puute, sillä usko toimii rakkauden kautta. Uskommeko, että meidän

todella kannattaa antaa itsemme kokonaan, mitään pidättelemättä.

Välinpitämättömyys on myös toivon puutetta –toivon ihmeellisestä päämäärästämme, joka on autuus.

57. Kaikkien hyvä ystävä

Helmikuu 14, 2017

"Opettaja, me näimme erään miehen ajavan pahoja henkiä ulos sinun nimessäsi. Me yritimme estää häntä, koska hän ei kuulu meihin." (Mk 9:38).

Maailman muuttaminen rakastamalla tarkoittaa sitä, että kuljemme käsi kädessä kaikkien kanssa. Tämän vuoksi meidän jokaisen on hankittava syvällinen inhimillinen, ammatillinen ja opillinen koulutus mahdollisuuksiemme mukaan. Tämä edellyttää vahvaa läsnäoloa foorumeilla, joilla ajatuksista keskustellaan. Avoin mielenlaatu

mahdollistaa vuoropuhelun kaikkien kanssa.

Tarvitsemme tietyn määrän vaikutusvaltaa, jonka saamme, jos otamme toiset vakavasti.

Tarvitsemme myös kielillä puhumisen lahjaa. Tämä edistää sellaista empatiaa, joka tekee kristillisyydestä vakuuttavan. Se tekee meidät tietoisiksi lähimmäisemme eksistentiaalisista kysymyksistä. Se estää meitä myös muuttumasta kärkeviksi tai sortumasta monologiin.

Kristillisten arvojen kauneutta ja vetovoimaa ilmentävät kunnioitus ja vastuullisuus. Kunnioitamme jokaisen ihmisarvoa kaikista virheistä huolimatta. Kunnioitamme yhteiskunnan yhteistä hyvää. Työskentelemme rauhallisesti ja vastuullisesti yhteistyössä muiden kansalaisten kanssa, ja teemme

ilmeiseksi kristillisten arvojen
kauneuden ja attraktiivisuuden.

"Osa tehtäväämme Jumalan poikien
ja tyttärien suuressa perheessä, joka
on kirkko, on lisätä keskinäistä
arvostusta perinteellisten kristittyjen
ja kaikkien niiden mitä erilaisimpien
ryhmien, joita kirkossa voi olla.
Tärkein apostolinen tehtävä, jota
meidän kristittyjen on toteutettava
maailmassa, on edistää aidon
rakkauden ilmapiirin syntymistä
kirkossa. Se on paras todistus, jonka
voimme antaa uskostamme. "^[31]

58. Elävät kivet

26. maaliskuuta 1979

*"Sillä missä kaksi tai kolme on koolla
minun nimessäni, siellä minä olen
heidän keskellään."* (Mt 18:20)

Kun Herramme kutsuu meitä
toteuttamaan tiettyä
evankeliointitehtävää, apostolista

työtä, keskeistä ei ole luoda asioita eikä kirjoittaa suunnitelmia, ohjelmia tai tavoitteita. Tärkeintä on auttaa sieluja – "eläviä kiviä" – kehittymään.

Kirkon lähetystehtävä on ennen kaikkea ja aina sielujen apostolaattia. Rakastamme kaikkia vilpittömästi. Yritämme varmistaa, että oma esimerkkimme, sanamme, rukouksemme ja uhrauksemme auttavat muita sieluja – näitä ihmisiä, jotka tunnemme etu- ja sukunimillä – saavuttamaan Jumalan onnen kohtaamalla Jeesuksen Kristuksen.

Ainoastaan tässä valossa kaikki muu saa arvoa ja merkitystä; apostolisten hankkeiden edistäminen, evankeliointisuunnitelmat ja niin edelleen. Henkilökohtainen apostolaatti ja henkilökohtainen lähetyskäsky ja lähimmäisten hengellinen ohjaaminen näyttäytyvät

todellisissa mittasuhteissaan. Jos unohdamme, että kysymys on sielullisesta rakennustyöstä, niin kaikki rakentamamme, kaikki hankkeemme ja kaikki työmme valuvat hukkaan.

Kristuksen esimerkin ja tehtävän seuraaminen tarkoittaa sitä, että kehitämme hänen perustamaansa kirkkoa ensin ja ennen kaikkea sieluissa: Pietarissa, Johanneksessa, Jaakobissa ... ja kaikissa muissa.

59. Jeesuksen vapaus

9. tammikuuta, 2018

"Totuus tekee teistä vapaita." (Joh 8:32)

Vuosisatojen kuluessa ovat lupaukset vapautuksesta seuranneet toinen toistaan. Ne ovat totta siinä määrin kuin ne saavat ravintonsa Jumalan ja ihmisen suhdetta koskevasta totuudesta. Ja tämä totuus on

persoona: Jeesus, Tie, Totuus ja Elämä (ks. Joh. 14:6).

Pyhä Johannes Paavali II muistuttaa meitä siitä, että "myös tänään, jopa kahden tuhannen vuoden jälkeen, näemme Kristuksen olevan sen, joka tuo ihmiselle totuuteen perustuvan vapauden. Hän vapauttaa ihmisen siitä, mikä rajoittaa, vähentää ja ikään kuin katkaisee tämän vapauden juuren ihmisen sielusta, sydäimestä ja omastatunnosta." ^[32] ___

Löytääksemme vapauden syvimmän merkityksen meidän on tarkasteltava Jeesusta Kristusta, joka "antaa itsensä kuolemaan täydellä rakkauden vapaudella." ^[33] ___ Hänen vapautensa ilmenee jatkuvasti koko hänen maanpäällisen elämänsä ajan aina ristin uhriin saakka. Minä annan elämäni, että voisin ottaa sen takaisin. Kukaan ei sitä minulta riistä, itse minä annan sen pois. (Joh 10:17-18).

Herra kruunasi vapautensa ristillä rakkauden huipentumana. Kun hänelle huudettiin Golgatalla: "Jos olet Jumalan Poika, tule alas ristiltä!", hän osoitti vapauttaan Poikana nimenomaan jäämällä ristille täyttämään Isän armollisen tahdon loppuun asti."^[34] —

Uhraamalla itsensä vapaasti, rakkaudesta, Jeesus Kristus on hankkinut meille Jumalan lasten vapauden ikuisesti. Se ei ole väliaikainen lahja, jota voimme käyttää vain täällä maan päällä elämämme aikana. Vapaus, kuten rakkaus, ei koskaan lopu (1 Kor 13:8). Taivaassa vapautemme ei ainoastaan katoa vaan saavuttaa täydellisyytensä Jumalan rakkauden syleilyssä.

Polkumme sinne on tie kohti "Jumalan lasten vapautta ja kirkkautta." (Room 8:21).

60. Mitä he tarvitsevat?

13. maaliskuuta, 2003

"Hän nosti miehen juhtansa selkään, vei hänet majataloon ja piti hänestä huolta." (Lk 10:34).

Voimme olla itsekkäitä myös palvellessamme muita. Näin tapahtuu erityisesti silloin, kun näemme apua tarvitsevan ja lähestymistapamme on: Mitä minun pitää tehdä? Mikä on velvollisuuteni täällä?

Jumala suokoon, että tässä tilanteessa ensimmäiseksi ajattelisimme, mitä toinen ihminen tarvitsee, mikä on hänelle parasta, mikä tekee hänet onnelliseksi.

Jos esimerkiksi ihmisiä loukkaantuu liikenneonnettomuudessa, ajatelkaamme: Mitä he tarvitsevat?. Kuten laupias samarialainen, joka ei ajatellut, mitä hänen oli pakko tehdä,

vaan mitä loukkaantunut mies tarvitsi. Hän voiteli hänen haavansa öljyllä ja viinillä, vei hänet majataloon ja maksoi majatalon pitäjälle etukäteen.

Toisten ihmisten rakastaminen ehdoitta tarkoittaa, että näen heidät Jumalan minulle antamina lahjoina. Heidät Jumala antaa minulle - ei minun palvelukseksi tai hyödykseni - vaan heidän itsensä vuoksi. Voin rakastaa itsensä vuoksi - rakastaen heitä niin kuin Jumala rakastaa.

61. Rukoilevia sieluja

15. lokakuuta, 1996

"Herra, opeta meidät rukoilemaan, niin kuin Johanneskin opetti opetuslapsiaan." Jeesus sanoi heille: "Kun rukoilette, sanokaa: "Isä, pyhitetty olkoon sinun nimesi..." (Lk 11:1-2).

Jumalallinen syntyperämme - se, että Jumala on Isämme - johdattaa meidät rukoilemaan monista syistä.

Perustavanlaatuaista kuitenkin on, että Jumalan lapsina meidät samaistetaan Kristukseen, Poikaan, iankaikkiseen Sanaan, kolmiyhteisyyden sisäiseen dialogiin

Herra, älä anna meidän tottua rukouksen vaikeuteen. Auta meitä sanomaan nunc coepi!- nyt minä aloitan, ja pyytämään sinulta todella apua taistelussa ja luottamaan Neitsyt Mariaan, Pyhään Joosefiin, Suojelusenkeliin ...

Tämä keskustelu Herramme kanssa antaa meille voimaa muuttaa rukoukseksi kaikki tekomme, erityisesti työmme.

Lapsi rukoilee luottavaisesti: Herrani ja Jumalani: sinun käsiisi jätän kaiken, menneen, nykyisen ja tulevan: pienen ja suuren, vähäisen ja valtavan, ajallisen ja ikuisen.

Rukoilevat sielut ja jumalallinen
syntyperä kuuluvat yhteen.
Kristillisen rukouksen tulisi aina olla
Jumalan lasten rukousta.

62. Kurjuus ja suuruus

16. heinäkuuta, 1984

*"Niin hän [tuhlaajapoika] lähti isänsä
luo." (Lk 15:20)*

Nöyryys "auttaa meitä tunnistamaan
samanaikaisesti sekä kurjuutemme
että suuruutemme".^[35] Molemmat
ovat selvästi nähtävissä
Tuhlaajapojassa.

Tavallaan on itsekeskeistä tarkastella
vain vikojamme. Silloin emme
tunnista tai jätämme huomiotta
olemuksemme syvimmän totuuden,
inhimillisen tilamme.

Omat heikkouksemme, virheemme ja
rajoituksemme voivat tulla erityisen
ilmeisiksi. Silloin nöyryys edellyttää,

että tarkastelemme myös suuruuttamme: jumalallista syntyperäämme, sitä pysyvää tosiasiaa, että olemme Jumalan lapsia. Se ei jätä tilaa pessimismille tai surullisuudelle.

Silloin tietoisuus omasta mitättömyydestämme yhdistyy rohkeuteen, suurpiirteisyyteen, optimismiin ja varmuuteen Isä Jumalalta tulevasta voitosta. Hän odottaa meitä aina, kuten vertauksen isä, tullakseen meitä vastaan ja kietoakseen meidät rakkauden merkkeihin.

63. Kääntymys

20. kesäkuuta, 1992

”Kun poika oli vielä kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä.” (Lk 15:20.

Heikkoutemme on tavanomainen tilanne matkallamme kohti Isää, matkallamme kohti Jumalan lasten kirkkauden täyteyttä.

Tämän voi ymmärtää vain Jumalan armon valossa. Elämäntilanteemme, henkilökohtainen heikkous ja synti, on itse asiassa kehys Isä Jumalan armolle, joka havahduttaa meidät ja vetää meitä jatkuvasti puoleensa. Se on se kehys, jossa lähdemme ja palaamme isän luo: mielenmuutoksemme kehys.

Kääntyminen, parannus, eivät ole asioita, jotka tulevat kristityn elämässä esiin vain silloin tällöin. Kristillinen elämä on jatkuvaa kääntymystä. Sitä valaisee ja luonnehtii pohjimmiltaan se, että Jumala on Isämme, se lohduttava totuus, että "Herramme on niin hyvä Isä, että hän ennakoi halumme saada anteeksi ja tulee luoksemme avaten armollisen sylinsä" ^[36]

Vain me itse voimme ylpeydellämme estää iloisen kääntymyksemme jumalallisen ja inhimillisen ihmeen. Ylpeys estää katumuksen ensimmäisen edellytyksen: oman syntisyytemme tunnustamisen.

Tästä syystä Jumalan pojat ja tyttäret, jos he ovat Isänsä hyviä lapsia, taistelevat nöyrtyäkseen. He taistelevat nöyryyden puolesta, joka on kaukana luonteen heikkoudesta. Tällainen nöyryys on juurtunut syvälle jumalalliseen syntyperäämme – tiedämme, että olemme sellaisen Isän lapsia, joka odottaa meitä aina avosylin.

64. Ikuinen juhlapäivä

14. joulukuuta, 1994

*"Mutta isä sanoi palvelijoilleen:
'Hakekaa joutuin parhaat vaatteet ja
pukekaa hänet niihin, pankaa sormus*

sormeen ja kengät jalkaan. " (Lk 15:22).

"Mikä mahtava aatto maailma onkaan!"^[37].

Millainen onkaan taivas, ikuinen juhlapäivä rakkaudessa, jos sen aatossa - tässä maailmassa - on niin paljon ihmeellisyyttä ja suuruutta? Niin paljon hyviä ihmisiä, kuten vertauksen isä.

Millainen onkaan helvetti, jos se on vastakohta juhlapäivälle, jonka aatto on näin merkittävä?

Kuinka arvokas onkaan tämä maailma, joka on tuon valtavan, ikuisen juhlapäivän valmistelua! Tämä kannustaa meitä saamaan jokaisen sekunnin sykkimään yhdessä ikuisuuden kanssa.

Emme voi tehdä sitä yksin, ja sen vuoksi toistamme yhä uudelleen: Herra, armollasi, Äitini, sinun

avullasi!. Kunnes psalmin 27
pyrkimys "Sinun kasvojasi, Herra,
minä etsin" toteutuu kirkkauden
ikuisessa "nyt"-hetkessä.

65. Suuri juhla

14. kesäkuuta, 2019

*"Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa
se. Nyt syödään ja vietetään
ilojuhlaa!" (Lk 15:23).*

Vaikka ilomme ei ilmene samalla
tavalla eri aikoina ja eri tilanteissa,
meidän tulisi aina olla iloisia. Yhtä
hyvin silloin, kun koemme jotakin
inhimillisesti miellyttävää, kuin
myös silloin, kun kohtaamme
kärsimystä.

Kun pysymme Jeesuksen kanssa, hän
sanoo meille kaikille, kuten hän
sanoi apostoleilleen: ... että teillä olisi
minun iloni sydämessänne (Joh
15:11). Ja pyhä Paavali kehottaa

meitä: Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerran: iloitkaa (Fil 4:4).

Kokemuksemme omasta heikkoudestamme ja synneistämme ei pidä antaa meidän vaipua surullisuuteen. Kuten Tuhlaajapojalle kävi (ks. Lk 15:22-24), aito ilo syntyy siitä varmuudesta, että Jumala rakastaa meitä aina äärettömästi. Jumala valmistaa meille suuren juhla-aterian joka kerta, kun teemme parannuksen.

Näin voimme aina olla Jeesuksen kanssa rauhan ja ilon kylväjiä.

66. Adoptoitu ja kasvatettu

12. tammikuuta, 1992

"Katsokaa, kuinka suurta rakkautta Isä on meille osoittanut: me olemme saaneet Jumalan lapsen nimen, ja hänen lapsiaan me olemme!" (1. Joh. 3:1).

Ylitsevuotavassa hyvydessään Jumala ei halua ainoastaan, että kohtelemme häntä isänämme. Vertaansa vailla olevan rakkautensa vuodatuksessa hän tekee meistä lapsiaan - tietyssä rajatussa ja osittaisessa merkityksessä. Pääsemme osallisiksi pyhän Kolmiyhteisyyden Toisen Persoonan ainutlaatuisesta jumalallisesta lapseudesta sen täydessä merkityksessä. Jumalan perheeseen kuulumisessa ei ole kyse pelkästään moraalista, siitä miten käyttäydymme. Se perustuu todelliseen muutokseen, jossa meidät on ylennetty korkeammalle tasolle, otettu lapsiksi. Kun tiedämme ja jollain tavalla myös koemme korottamisemme jumalallisen todellisuuden, meille käy ilmeiseksi, että kyseessä on vapaa lahja, joka on rakennettu meidän heikkoutemme varaan.

Jumalan perheen jäsenyyttä emme hanki omilla ansioillamme, eikä se ole lisäaskel inhimillisen edistyksen tiellä. Se on lahja.

67. Meidän tapamme rukoilla

10. elokuuta, 2019

"Jeesus esitti opetuslapsille vertauksen opettaakseen, että aina tulee rukoilla, koskaan lannistumatta." (Lk 18:1)

Kuinka usein olemmekaan pohtineet tätä välttämättömyyttä!

Kerran, kun Jeesus oli rukoilemassa, eräs hänen opetuslapsistaan pyysi: Herra, opeta meitä rukoilemaan, niin kuin Johanneskin opetti opetuslapsiaan. Jeesus sanoi heille: Kun rukoilette, sanokaa näin: Isä, ... (Lk 11:1-2). Jeesus aloitti oman rukouksensa kääntymällä Isänsä puoleen: ylistämällä ja kiittäen (ks. Mt 11:25-26, Joh 11:41); viimeisellä

ehtoollisella (ks. Joh 17:5);
Getsemanessa (ks. Lk 22:42); ja
ristillä (ks. Lk 23:34).

Yhdessä Jeesuksen Kristuksen kanssa
- hänen kauttaan ja hänessä -
tavoitamme Isä Jumalan (ks. Joh.
14:6) yksinkertaisuudella ja
vilpittömyydellä sekä luottamuksella
hänen kaikkivoipaan rakkauteensa.

Päivittäisen rukouselämän
aloittaminen merkitsee sitä, että
sallimme Henkilön, joka tuntee
meidät parhaiten ja rakastaa meitä,
olla kanssamme niin hyvinä kuin
huonoina hetkinä. Vuoropuhelumme
Jeesuksen Kristuksen kanssa avaa
meille uusia näkökulmia, uusia
tapoja nähdä asiat, jotka ovat aina
täynnä toivoa.

"Pyytäkäämme Pyhää Henkeä
jatkuvasti uudistamaan tapamme
rukoilla. Aloite on Pyhän Hengen::
"elävä ja totinen Jumala kutsuu
väsymättä jokaista ihmistä siihen

salaperäiseen kohtaamiseen, joka tunnetaan nimellä rukous. " ^[38]

68. He menivät temppeliin

30. maaliskuuta, 2019

"Kaksi miestä meni temppeliin rukoilemaan." (Lk 18:10)

Fariseus kiitti Jumalaa ... luultavasti.

Sen tunnustaminen, että omat hyvät ominaisuutemme ja tekomme eivät olisi mahdollisia ilman taivaan apua, on erittäin hyvää ja välttämätöntä. Mutta todellisuudessa fariseus ylisti itseään ja ennen kaikkea halveksi muita. Fariseukselta puuttui jotain olennaista: sen tunnistaminen, että hän itsekin tarvitsi armoa ja anteeksiantoa.

Sitä vastoin publikaani sai anteeksi tunnustamalla yksinkertaisesti, että hän oli syntinen ja tarvitsi Jumalan armoa.

Kun Herramme päätti vertauksen, hän totesi: "Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan".

Jumala ei nauti nöyryytyksestä. Hän haluaa nöyryytemme voidakseen korottaa meidät. Tyhjentyksellä sairaalloisesta itserakkaudesta teemme tilaa hänen armolleen, hänen rakkaudelleen toimia. Rukous on nöyrä.

69. Viimeinen sija

22. kesäkuuta, 1977

"Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan." (Lk 18:14)

Yleensä ei ole vaikeaa asettaa itseään viimeiselle sijalle. Muutoin, kun meidät asetetaan meidät viimeiselle sijalle - tai luulemme niin, vaikka se voi olla pelkkää mielikuvitusta - saattaa ylpeytemme kapinoida.

Tällaisina hetkinä ymmärrämme selvemmin, miksi Pyhä Josemaría on sanonut: "Et ole nöyrä, kun nöyryytät itseäsi, vaan kun muut nöyryyttävät sinua ja kestät sen Kristuksen tähden. "^[39]

Jos olisimme todella nöyriä, meistä olisi luonnollista, että toiset eivät juurikaan arvosta meitä . Mutta tie nöyryyteen on pitkä ja kestää koko elämän ajan. Ainakin silloin, kun haavoitettu ylpeytemme kapinoi voimme uhrata Herralle halumme kestää sen valittamatta edes mielessämme. Kohdatkaamme tällainen tilanne hymyillen, kristityn sielun perimmäisellä ilolla. Meillä on hyvä tilaisuus rukoilla Neitsyt Marian, Herran palvelijattaren, kautta: "Jeesus, tee minut nöyräksi, sillä olen ylpeä".

Toinen askel nöyryyden portailla on piiloutuminen ja katoaminen, kun Herramme sallii meidän saavuttaa

mielestämme hyvän tuloksen työssä, apostolaatissa tai muulla elämän osa-alueella. Sallikaamme silloin yksin Jeesuksen loistaa, antakaamme Jumalan yksin ottaa kunnian, joka hänelle kuuluu.

Tällaisen piiloutumisen oppimiseen ei riitä pelkkä passiivinen odottelu. Ellemme harjoittele, emme onnistu tilaisuuden tullen toteuttamaan sitä - emme salli itsemme olla piilossa. Joskus meidän on piilouduttava vapaaehtoisesti pyrkimällä olemaan viimeinen. Muutoin kun meidät asetetaan viimeiselle sijalle, emme kykene pysymään taustalla, ikään kuin kuuluisimme sinne.

Piiloutuminen tarkoittaa pidättäytymistä omien tuomioittemme kuuluttamisesta ja kiinnostuksen osoittamista toisia kohtaan. Kun saamme valita, suokaamme toisten saada kaikesta paras osa. Voimme välttää itseämme

koskevaa ylistystä ja haluta sen sijaan ylistystä vaille jäämistä. Emme vaadi "oikeuksia", jotka eivät oikeastaan ole oikeuksia. Ja piiloutuminen tarkoittaa myös niiden monien valitustaan karttamista, jotka nousevat huulillemme päivän mittaan, niin että vain Jumala tietää, millaisen uhrauksen tietty teko meiltä vaatii. Emme tee toisille selväksi, kuinka kovasti työskentelemme. Emme myöskään puhu henkilökohtaisesta ponnistuksesta, joka on jonkin merkittävän saavutuksen takana.

70. Kysymyksiä nuorille

26. tammikuuta, 2019

"Hyvä opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta perisin iankaikkisen elämän?" (Mk 10:17).

"Kun minä katselen taivasta, sinun kätesesi työtä, kuuta ja tähtiä, jotka

olet asettanut paikoilleen – mikä on ihminen! Kuitenkin sinä häntä muistat." (Ps 8:3-4). Nämä psalmin sanat kuvastavat ihmetystä, joka sielussamme herää katsoessamme maailmankaikkeuden mittaamattomuutta. Samalla huomaamme, että omasta vähäisyydestämme huolimatta Jumala rakastaa meitä ehdoitta, sellaisina kuin olemme, meidän itsemme vuoksi.

Meistä voi joskus tuntua, että kokemus täyttymyksestä on ihailtava ja kaunis mutta saavuttamaton. Olemme uppoutuneet elämän pyörteisiin, kuormitettuina tehtävillä, projekteilla ja hoidettavilla asioilla. Silloin meissä saattaa herätä epäilyksiä: "Miksi tämä kaikki? Minkä ihmeen takia teen tätä tai tuota? Minne yritän päästä? Mitä minä todella haluan?" Nämä kysymykset heräävät sielussamme, koska tavoittelemme

jotakin korkeampaa. Pyhän Hengen avulla ne avaavat meille laajemmat näköalat.

Nuoruus on erityisen otollista aikaa asettaa itsellemme tällaisia kysymyksiä. Nuoruus on täynnä mahdollisuuksia sekä suuria haasteita ja päätöksiä, jotka viitoittavat elämämme suuntaa. Meillä on oltava tilaa ja aikaa pohdinnalle, jotta ajatuksemme kypsyisivät ja kantaisivat. Voimme pohtia, mitä olemme tähän mennessä kokeneet elämässämme. Voimme löytää uudelleen nykyhetken – mitä itse kukin meistä on - ja suunnitella tulevaisuutta.

Näiden suurten kysymysten taustalla Jumala haluaa avata meille suuruuden ja kauneuden panoraaman, joka saattaa olla katseemme ulottumattomissa. Meidän on luotettava häneen ja

otettava askel hänen kohtaamiseksi.

Jumalan suunnitelmissa ei ole tuhota unelmiamme vaan herättää toiveita, tehdä elämästämme hedelmällistä. Näin voimme tuoda hymyn toisten kasvoille ja saada monien sydämet tanssimaan. Paavi Franciscus sanoi tämän Maailman Nuorisopäivän videoviestissään. Paavi Franciscus ajatteli Neitsyt Mariaa, joka vastatessaan Jumalalle auliisti "Kyllä!" muutti historian kulun ikuisiksi ajoiksi.^[40]

71. Riskien ottaminen

1. marraskuuta, 2019

"Mies synkistyi näistä sanoista. Hän lähti surullisena pois, sillä hänellä oli paljon omaisuutta." (Mk 10:22)

Herra haluaa antaa rikkaalle nuorukaiselle ystävyytensä täydestä sydämestään ja tarjoaa hänelle

näkymän onnesta. Mutta nuori mies valitsee mieluummin toisen tien.

Ystävyyden tarjoaminen aidosti edellyttää valmiutta ottaa riskejä, sillä on olemassa vastakaikua vaille jäämisen mahdollisuus.

Jeesus kokee tämän omakohtaisesti nuoren miehen kanssa. Myös laskeutuessaan alas Öljymäeltä Jeesus suree Jerusalemiä niiden vuoksi, jotka ovat paaduttaneet sydämensä (vrt. Lk 19:41).

Tällaisten kokemusten jälkeen - kohtaamme niitä ennemmin tai myöhemmin - voittakaamme riskinoton pelko samalla tavoin, kuin Jeesus Kristus tekee meidän jokaisen kohdalla. Meidän on hyväksyttävä haavoittuvuutemme. Meidän on otettava kerta toisensa jälkeen ensimmäinen askel odottamatta mitään vastakaikua. Meidän on kiinnitettävä katseemme siihen

suurenmoiseen hyvään, jota voi syntyä: aitoon ystävyyteen.

72. Jumalan hyvä

22. maaliskuuta, 1984

"Rakasta Herraa, Jumalaasi..." (Mt 22:37).

Rakastamisessa on monia puolia ... mutta mitä tarkoittaa, että rakastaa Jumalaa? Jumalan rakastaminen merkitsee, että haluaa omistaa hänet, nähdä hänet, iloita hänen äärettömästä. hyvyydestään. Jumalaa rakastava etsii yhteyttä häneen.

Mutta tässä ei ole kaikki; tämä ei ole rakkauden täyteyttä.

Rakkauden, nimittäin hyvántahtoisen rakkauden täyteys merkitsee hyvän haluamista ja jakamista rakkaille.

Voinko antaa Jumalalle mitään sellaista hyvää, mitä Jumalalla ei olisi, mikäli hän ei saisi sitä minulta? Kyllä: minun ja muiden onnellisuus (pyhyys).

Tämä on osa Jumalan mysteeriä hänen ilmaistessaan itsensä maailmalle ja ennen kaikkea vapaille luoduille: Jumala valitsi vapaiden olentojen luomisen. Jumala halusi, inhimillisesti sanottuna, vapaiden ihmisten rakastavan häntä sanan varsinaisessa merkityksessä. Hän halusi vapaiden ihmisten jakavan Jumalan hyvää - toisin sanoen Jumalan kunniaa. Ja tämä Jumalan kunnia tai hyvä, jonka voimme antaa hänelle tai kieltää häneltä, on oma onnellisuutemme (ja muiden onnellisuus), mikä merkitsee omaa liittoamme hänen kanssaan.

Näin ollen, suhteessa Jumalaan "mielihyvän rakkautemme" muuttuu "hyväntahtoisuuden rakkaudeksi".

Jumala on vapaasti valinnut, että Hän tarvitsee meitä.

Näemme entistä selkeämmin, että synti on loukkaus Jumalaa vastaan. Ymmärrämme myös syvällisemmin sovituksen todellisuuden: voimme lohduttaa Jumalaa.

73. Lähimmäisen hyvä

22. maaliskuuta, 1984

"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." (Mt 22:39)

Toisten ihmisten rakastaminen Jumalan tähden on Jumalan rakastamista heissä. Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle. (Mt 25:40).

Sillä laupeus -rakkautemme Jumalaa kohtaan ja rakkaus toisiin ihmisiin - on yksi ja sama hyve, ei kaksi erillistä.

Rakkautemme ja Jumalan palvelemisen mitta on toisten rakastaminen ja palveleminen. Eikä sen vuoksi, että toiset ihmiset ovat Jumala, vaan siksi, että Jumala rakastaa heitä, haluaa heidän hyvänsä, "tarvitsee" heidän hyvänsä.

74. Kärsivällisyys ja kärsimättömyys

26. helmikuuta , 1999

"Rakkaus on kärsivällinen." (1. Kor. 13:4)

Kärsimättömyys voi ajoittain nousta meissä äkisti pintaan: yllättäviä keskeytyksiä työssä, odottelua, pieniä tai suuria päivittäisiä takaiskuja.

Ajatelkaamme heti Jeesusta ja puhukaamme hänelle: "Jeesus, sinä olet kärsivällisempi minua kohtaan!"

Kärsimättömyys on paitsi vaistomainen reaktio myös

kilvoittelun ja lähimmäisen rakkauden puutetta.

Kärsimättömyyden vastakohtat - ymmärtäväisyys, anteeksipyyntö, rauhallisuus - ovat seurausta kiintymyksestä Jumalaan ja toisiin ihmisiin. Yrittäkäämme kärsimättömyyden hämmennyksessä hymyillä ja rukoilla niiden puolesta, jotka häiritsevät meitä, odotuttavat itseään tai hetkellisesti väsyttävät meitä. Tarjotkaamme heidät kaikki ilolla Herralle.

Asioiden sujussa huonosti hymyily on myös uskon, toivon ja rakkauden teko.

Uskoa Jumalan rakastavaan ja jatkuvaan kaitselmukseen.

Toivoa ristin pelastuksesta.

Rakkautta koska se merkitsee ilon antamista toisille.

Jeesus, sinun armosi avulla; Äiti, sinun avullasi.

Pysykää lujina, niin voitatte omaksenne elämän. (Lk 21:19)

75. Jokaisen veljet ja sisaret

4. huhtikuuta 1992

"Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja tai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi." (Gal. 3:28)

Jos meillä on sama isä, olemme toinen toisemme veljiä ja sisaria.

Jos olemme Jumalan lapsia, olemme veljiä ja sisaria keskenämme; ja tämä syntyperämme ilmenee myös veljeytenä. Se, että olemme Jumalan lapsia Kristuksessa, antaa kristilliselle veljeydelle tiettyjä yliluonnollisia piirteitä.

Tämä veljeys on ykseyttä: olemme kaikki yhtä Kristuksessa. Jos ajattelemme pyhien yhteisön mysteeria, joka on Kristuksen Mystinen Ruumis, voimme sanoa, että kristittyjen välinen veljeys ei ole yhdenvertaisten välistä keskinäistä veljeyttä vaan alisteista veljeyttä, veljeyttä Kristuksessa.

Kaikkien kristittyjen keskinäinen veljeys on jotakin paljon syvempää. Se on paljon vahvempi sidos kuin tavanomainen veljeys, joka juontuu inhimillisen luonnon jakamisesta. Se on vielä suurempiarvoista kuin ihmisten universaali veljeys - niin tärkeää kuin sekin on. Salaperäisesti mutta todellisesti - me kristityt olemme yhtä Kristuksessa Jeesuksessa, sen sijaan että olisimme monia veljiä ja sisaria.

76. Rakkauden edistyminen

4. huhtikuuta, 1977

"Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni." (Lk 22:15)

"Ennen kärsimystäni". Herramme aikaistaa uhrinsa meitä kohtaan tuntemansa rakkauden tähden. Messu, eukaristia, on ristin uhrin sakramentaalinen toteutus, jossa Jeesus ojennetuin käsivarsin antaa elämänsä ihmiskunnan puolesta.

Inhimillisesti katsoen olisi ollut johdonmukaisempaa asettaa eukaristia kärsimyksen, kuoleman ja ylösnousemuksen jälkeen. Mutta rakkaus voittaa järkeilyämme; se ei odota meidän parempana tai sopivampana pitämää tilaisuutta. Joka tapauksessa Jumalan rakkaus on sellaista, että Jeesuksen ihmissydämessä se ennakoi asioita ja toteuttaa ne, sen sijaan että odottaisi aikaa, jota me pitäisimme kaikkein järkevimpänä.

Millaista on meidän rakkautemme? Emme voi koskaan ehättää Herran edelle, koska meidän rakkautemme on aina, tänään ja nyt, vastausta hänen rakkauteensa. Mutta Jeesus kehottaa meitä uudessa käskyssään: "Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä." (Joh. 15:12)

Kristuksen sanat niin kuin minä olen rakastanut teitä kutsuu myös meitä rakastamaan toisia ihmisiä. Jotta voisimme rakastaa niin kuin Kristus, meidän tulee antaa ja palvella aloitteellisesti eikä jäädä odottelemaan, mikä olisi hyväksyttävää tai järkevää: kun voin, kun minulle sanotaan, jos minulta pyydetään.

Kun pidämme katseemme Kristuksessa, löydämme tapoja toimia nopeammin, ilman että meitä pyydetään tekemään tietty rakkauden teko, palvelu tai uhraus.

Kannamme toistemme taakkoja ennakoimalla heidän tarpeitaan. Näin tekevät monet äidit ja isät, jotka lapsiaan epäitsekkäästi palvellessaan luovat runsaasti tilaa ystävyydelle, joka ulottuu oman perheen ulkopuolelle.

Ja niin te toteutatte Kristuksen lain (Gal 6:2): emme pidä itseämme sankareina, koska olemme vain täyttäneet velvollisuutemme, Kristuksen lain, joka käskee meitä rakastamaan, täydellisen vapauden lain (Jaak 1:25).

77. Loppuun asti

13. huhtikuuta, 2017

"Pääsiäisjuhla oli jo tulossa, ja Jeesus tiesi, että oli tullut se hetki, jolloin hänen oli määrä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille

täydellistä rakkautta loppuun asti."

(Joh. 13:1)

Kuvitelkaamme menevämme
Jerusalemiin siihen yläkerran
huoneeseen, jossa pyhä eukaristia
asetettiin pohtiaksemme sitä
valtavaa rakkauden todistusta, jonka
Herra antaa meille sen
asettamisessa.

Jumalamme on aina meidän
lähellämme. Mutta eukaristiassa hän
on erityisen lähellä sydäntämme:
ruumiillaan, verellään, sielullaan,
jumaluudellaan.

Jeesus rakasti meitä loppuun asti.
Ketään ei suljeta tämän rakkauden
ulkopuolelle. Jokaisen vuoksi
Jumalan poika tuli ihmiseksi meidän
kaikkien tähden; kaikessa meidän
kaltaiseksemme mutta kuitenkin
niin, että hän ei langennut syntiin.
(Hepr 4:15). Eikä tässä kaikki: hän
halusi kantaa koko ihmiskunnan

synnit, hyvittää ne ja palauttaa
ystävyytemme Isä Jumalan kanssa.

Voimme vastata Jumalan rakkauteen
monin tavoin. Yksi niistä on se, että
kiitämme häntä näin suuresta
rakkaudesta valmistautumalla hyvin
riipin sakramenttiin, osallistumalla
Pyhään Messuun ja vastaanottamalla
Pyhän Ehtoollisen.

Eukaristian uhriin osallistuminen ei
ole vain sen muistamista, että Herra
antoi itsensä meidän puolestamme.
Messu on paljon enemmän: se on
Viimeisellä Ehtoollisella ennakoidun
Golgatan uhrin sakramentaalinen
toteutuminen.

Pyhä Johannes Paavali II on
kirjoittanut, että ristin uhri "on niin
ratkaiseva ihmissuvun pelastuksen
kannalta, että Jeesus Kristus toteutti
sen ja palasi Isän luo vasta, kun hän
oli jättänyt meille keinot osallistua
siihen, ikään kuin olisimme olleet
läsnä". ^[41] _____

Kiitos, Herra, eukaristiasta. Ja kiitos uskosta, meidän uskostamme eukaristiaan. Kiitos pappeudesta, joka on ikuistanut tämän rakkautesi ajassa. "Jumalan rakkaus luotujaan kohtaan on niin rajaton", huudahti pyhä Josemaría, "ja meidän vastauksemme tulisi olla niin suurenmoinen, että aika pysähtyisi, kun Pyhä Messu mainitaan".^[42]

78. Jumalan rakastamana oleminen

13. marraskuuta, 1979

"Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne." (Joh. 13:34)

Kuinka valaisevaa onkaan pohtia näitä Vatikaanin toisen kirkolliskokouksen sanoja: "Ihminen on ainoa olento maan päällä, jonka Jumala halusi itselleen!".^[43]

Vieläkin enemmän: Jumala rakastaa jokaista ihmistä hänen itsensä vuoksi - tänään, nyt ja aina.

Jumala haluaa hänen parastaan. Jumala haluaa jokaisen täyttä onnellisuutta, jonka löytää vain Jumalassa.

Ihminen ei ole keino saavuttaa mitään päämäärää. Ihmisiä ei voi välineellistää, koska Jumala rakastaa heitä omana itsenään. Tämä on ehdoton periaate, joka osoittaa ihmisen henkilökohtaisen arvokkuuden. Emme voi käyttää ketään välineenä itsekkään päämäärän saavuttamisessa. Emme voi myöskään välineellistää ketään hyvien tai pyhien päämäärien saavuttamiseksi.

Jos jotakuta kohdellaan kuin välinettä, häneltä riistetään persoonallisuus (häntä ei rakasteta enää omana itsenään) ja hänet esineellistetään (rakastetaan hänestä

saatavan hyödyn vuoksi; tämä ei ole rakkautta).

Rakkaus Jumalaan johdattaa meitä rakastamaan toisia ihmisiä Jumalan tähden niin kuin Jumala rakastaa heitä; toisin sanoen heidän itsensä vuoksi, ei omaksi hyödyksemme.

Uusi käsky on aina yhtä uusi, koska emme täytä sitä täydellisesti. Emme koskaan pysty rakastamaan niin kuin minä olen sinua rakastanut, kun puhujana on ääretön Armeliaisuus, itse Rakkaus.

79. Aito huolenpito

12. joulukuuta 1989

"Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne." (Joh. 13:35).

Toisten ihmisten, kaiken, mikä liittyy toisiin ihmisiin, tulee päästä osalle kiinnostuksestani ja ajastani ja

koskettaa minua aivan yhtä lailla kuin minun omien asioitteni. Toisten ihmisten asiat ovat minun omia asioita, koska ne ovat Kristuksen asioita.

Meidän on huolehdittava toisista ihmisistä.

Ei riitä, että tartumme asioihin vain sitä mukaa, kun ne tulevat kohdallemme.

Meidän on ennakoitava toisten tarpeita, pidettävä heidät ajatuksissamme, rukoiltava heidän puolestaan ja keksittävä pieniä tapoja tehdä heidän elämästään miellyttävämpää.

Niin kuin minä olen rakastanut teitä, niin rakastakaa tekin toistanne. (Joh. 13:34). Rakkaus menee vielä pidemmälle: annamme henkemme toisten puolesta. Rakastamalla heitä teoilla loppuun asti.

80. Kristukseen puettuna

28. maaliskuuta, 1977

“Sitten hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: “Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni.” (Lk 22:19)

Aina siitä lähtien papit ovat jatkuvasti toistaneet kirkossa Jeesuksen Kristuksen ylevää tekoa, joka tapahtui ensimmäisen kerran Jerusalemin Ylähuoneessa. Siunauksen hetkellä jokainen pappi muuttuu messussa omalla erityisellä tavallaan Ipse Christus, itse Kristukseksi.

Jokainen pappi saa lainaksi Herramme äänen, kädet, koko ruumiin, tahdon, koko olemuksen. Messuun osallistujat on myös puettu Kristukseen, vaikkakin erilaisella mutta yhdenmukaisella tavalla.

Kuinka meidän tulisi käyttää ääntämme, käsiämme, näköämme, tahtoamme loppupäivän, jos Kristus on tehnyt ne omikseen näin todellisella tavalla?

Olemmepa pappeja tai maallikkoja, Kristukseen puettuina annamme itsemme käytettäväksi Herramme tavoin. Ja asetamme itsemme toisten palvelijoiksi rakkauden tähden unohtaen oikeutemme. Hymymme, ystävällinen tapa jolla kohtelemme ihmisiä, on Kristuksen rakkautta ihmiskuntaa kohtaan. Toisten palvelimessa tulee näkyväksi Jeesuksen Kristuksen rakastava ystävällisyys jokaista ihmistä kohtaan.

Meidän tulisi pitää pienintäkin uskottomuutta, vähäisintäkin rakkauden puutetta, täysin sopimattomana. Mutta koska olemme heikkoja, tulemme lasten kaltaisiksi. Käännymme

luottavaisesti Marian puoleen
Josemarían tavoin ja turvaudumme
siihen Hebrealaiskirjeen lauseeseen
(Heb 4:16), jossa Mariaa kutsutaan
”armon valtaistuimeksi”.

Astukaamme sen tähden rohkeasti
armon valtaistuimen eteen, jotta
saisimme armoa ja laupeutta,
löytäisimme avun silloin, kun sitä
tarvitsemme.

81. Messusta messuun

5. maaliskuuta, 1998

*"Sitten hän otti maljan, kiitti Jumalaa,
antoi sen heille ja sanoi: Juokaa tästä,
te kaikki. Tämä on minun vereni,
liiton veri, joka kaikkien puolesta
vuodatetaan syntien
anteeksiantamiseksi."* (Mt 26:27-28).

Mietiskely, jatkuva lepääminen
Jumalassa, saa ravintoa ennen
kaikkea Pyhästä Messusta ja Pyhästä
Ehtoollisesta, joka on esimakua

taivaasta ja iankaikkisen elämän lupaus: Mutta sillä, joka syö minun lihani ja juo minun vereni, on ikuinen elämä, ja viimeisenä päivänä minä herätän hänet (Joh 6:54).

Olisi loistavaa, jos meidän kaikkien kohdalla muistomme menneisyydestä keskittyisi viimeisimpään messuun ja tulevaisuuden mielikuva seuraavaan messuun.

Emme ainoastaan välttäisi turhaa omien, vähäpätöisten huoliemme pohtimista, vaan omantunnon tutkiskelumme ja päätöksemme olisivat realistisempia ja konkreettisempia. Ne suuntautuisivat toisten palvelemiseen ja pohtisimme Jeesuksen Kristuksen uhrautumista eukaristiassa.

82. Hän kutsuu köyhiä

14. helmikuuta, 2017

"Kun sinä järjestät pidot, kutsu köyhiä ja raajarikkoja, rampoja ja sokeita."

(Lk 14:13)

Tarvitsemme Herraamme avartamaan sydämiämme ja antamaan meille hänen käyttöönsä soveltuvat sydämet. Sydämen, johon mahtuvat kaikki tarpeet, tuska ja kärsimykset, joita kokevat oman aikamme miehet ja naiset, erityisesti heikoimmassa asemassa olevat.

Nykymaailmassa köyhyydellä on monet kasvot: välinpitämättömästi kohdellut sairaat ja vanhukset, monien hylättyjen ihmisten yksinäisyys, pakolaisten traumat. Köyhyyden kasvot näkyvät kurjuudessa, jossa suuri osa ihmiskuntaa elää, usein taivaaseen huutavien vääryyksien seurauksena.

Mikään näistä ei voi jättää meitä välinpitämättömiksi. Jokaisen kristityn tulisi toteuttaa rakkauden luovuutta, josta Pyhä Johannes Paavali II puhui, tuodakseen Jumalan hellyyden balsamia kaikille apua tarvitseville veljillemme ja sisarillemme. Eräs ystävämme tapasi sanoa: Köyhät ovat paras hengellinen kirjani ja rukousteni tärkein motiivi. Minulle tuottaa tuskaa nähdä heidät ja jokaisessa heistä Kristus. Ja koska se sattuu, tajuan rakastavani häntä ja rakastavani heitä."^[44]

83. Jumalan kuva

23. joulukuuta, 1992

"Minä olen Isässäni, ja te minussa, ja minä teissä." (Joh. 14:20)

Katsoessamme millaista tahansa kuvaa Herrastamme - olipa se sitten kirkossa, kodissa, työpaikalla, kadulla tai museossa - sielumme

vastaa helposti ja luontevasti sanoin tai ilman sanoja: "Jeesus, minä rakastan sinua".

Meidän tulisi kuitenkin ajatella, että jokainen ihminen on Jumalan kuva. Rukoilkaamme sen vuoksi armoa, että oppisimme löytämään Jeesuksen toisissa ihmisissä, jokaisessa ihmisessä, yhdessä kerrallaan.

Kun näemme jokaisen ihmisen, voimme sanoa: Jumalani, minä rakastan sinua, sillä tässä yhdistyyerottamattomasti rakkaus Jumalaan ja rakkaus kyseiseen veljeen tai sisareen.

Herramme näkemisestä toisessa ihmisessä voi tulla myös rukous ja pyyntö, että hän lähestyisi vähitellen Jumalaa ja tulisi onnellisemmaksi.

84. Elämämme

13. helmikuuta, 1992

"Jeesus vastasi: 'Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jäämme asumaan hänen luokseen.'" (Joh. 14:23)

Kristuksen seuraaminen on tie, joka antaa meille pääsyn Isän, Pojan ja Pyhän Hengen läheisyyteen. Mutta ei vain jäljittelemällä häntä vaan samaistumalla häneen.

Emme ole Isän lapsia - niin sanoakseni - omia aikojamme. Olemme Isän lapsia, koska olemme Kristus - kuitenkin siten, että säilytämme oman itseytemme.

Armosta ja siitä, että olemme Jumalan lapsia, Kristuksen elämä on meidän elämäämme. "Kristityn tulee elää näin ollen Kristuksen tavoin, omaksuen Kristuksen tunteet, niin että hän voi huudahtaa pyhän Paavalin sanoin: "Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. "^[45]

Tämä kieli pyrkimyksestämme samastua Kristuksen kanssa - mutta ei suinkaan pelkästään ulkoisen samankaltaisuuden vuoksi, vaan sen seurauksena, että hän elää meissä, ykseydessään Isän kanssa, ainoasyntyisenä Poikana. Ja tässä hengellisessä yhteydessä olemme osallisia Kristuksen jumalallisuudesta, olemme hänessä Isän lapsia.

Kaiken tämän Jumala antaa meille ilmaisena lahjana. Se edellyttää meiltä vastausta - rakkauttamme, joka saa meidät täyttämään hänen tahtonsa, sanansa ja käskynsä.

85. Rauha ja epävarmuus

20. maaliskuuta, 2014

"Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa" (Joh. 14:27)

Rauha merkitsee meille yleensä vakautta henkilökohtaisessa, ammatillisessa ja sosiaalisessa elämässä. Perheissä lasten toiveikasta tulevaisuutta, hyvää terveyttä, elämää ilman taloudellisia huolia. Rauhaa antaa tietoisuus siitä, että meistä huolehditaan rakastavasti vanhetessamme. Rauhaa tuo omien ja rakastamiemme ihmisten unelmien toteutuminen. Kaiken kaikkiaan rakastaminen ja rakastettuna oleminen tuovat rauhaa.

Jumala haluaa meille kaikkea tätä; hän haluaa meidän olevan onnellisia.

Elämään näyttää kuitenkin kuuluvan, toivomme jotain, mitä emme koskaan täysin saavuta. Elämämme on täynnä suunnitelmia, joista kuitenkin vain osa toteutuu. Elämässämme on onnea ja kärsimystä, terveyttä ja sairautta.

Kokemus väittämättömistä rajoituksista osoittaa, että ihmiskunta on alusta alkaen kärsinyt perustavanlaatuisesta haavasta. Jeesus, Jumalan Poika, ruumiillistuu. Hän astuu tämän haavan sisälle. Jeesus syntyy kaukana kodistaan, hän kärsii omien sukulaistensa herjauksesta, viranomaisten epäluuloista, surusta ja lopulta väkivaltaisen kuoleman...

Voimme kysyä Jeesukselta: "Ovatko unelmasi, sydämesi toiveet, toteutuneet?" Hänen unelmansa oli ja on edelleen - koska hän elää meitä varten - pelastaa meidät rakkaudella, tekemällä meistä kykeneviä rakastamaan niin kuin hän rakastaa. "Kristus on meidän rauhamme (Ef. 2:14).

Rakastaessamme ristiä huomaamme, että ilojen ja surujen punoutuessa yhteen voimme aina avautua Jumalalle ja toisille ihmisille.

Kohdatessamme vaikeuksia ja ongelmia voimme palata rauhaan, jos lakkaamme olemasta oman kiintymyksemme ja huomiomme keskipisteenä.

Ristin kärsimysten keskellä Jeesus jatkaa rakastamista. Hän pyytää Isältään anteeksiantoja teloittajilleen, hän ei unohda Äitiään eikä Pyhää Johannesta, hän vastaa Hyvälle Ryövärielle... Rakkaus on tuonut hänet ristille, rakkaus meitä kaikkia kohtaan.

"Minä en anna teille niin kuin maailma antaa..."

86. Rauhan välittäminen

20. maaliskuuta, 2014

"Minä jätän teille rauhan." (Joh 14:27)

Jumala haluaa, että jokaisella meistä on sisäinen rauha ja että välitämme sitä muille. " Olet kirjoittanut

minulle, ja siteeraan kirjoittamaasi:
'Minun iloni ja minun rauhani.
Minulla ei voi koskaan olla todellista
onnea, jos minulla ei ole rauhaa. Ja
mitä rauha on? Rauha on jotakin,
mikä liittyy läheisesti sotaan. Rauha
on seurausta voitosta. Rauha
edellyttää minulta jatkuvaa taistelua.
Ilman taistelua en voi saavuttaa
rauhaa. "[46]

Sisäisessä kamppailussamme Jumala
pyytää meiltä vastauksia, ja hänen
avullaan me aktivoimme
oikeutemme rakastaa. Mitä enemmän
ja mitä pakottomammin me
rakastamme, sitä enemmän meillä
on sisällämme rauhaa riippumatta
elinoloistamme ja tilanteesta
ympärillämme. Näin ollen
kamppailumme ei ole levotonta tai
vailla tyyneyttä

Kun meillä on rauha, välitämme sitä
muille läsnäolollamme, tavallamme
reagoida ihmisiin ja tapahtumiin.

Kristus, rauhan ruhtinas (Jes 9:6), antaa meille mahdollisuuden nähdä hänen silmillään. Se että olemme "rauhan ja ilon kylväjiä sanoillamme ja teoillamme"^[47], kuten pyhä Josemaría kirjoitti, on kristittyjen merkki, heidän sisäinen asenteensa suhtautumisessa muihin ja evankeliumin välittämiseen.

87. Yksinkertaisuus

17. helmikuuta, 2016

"Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon." (Joh. 14:27)

Sisäinen kuolettuminen on välttämätöntä. Se saa joskus suuremman arvon kuin muunlaiset katumukset, jotka saattavat näyttää vaikeammilta. On olemassa monenlaista sisäistä kuolettumista. Erityisen tärkeää on, että emme ajattelisi alinomaa omia vikojamme, henkilökohtaisia vaikeuksiamme tai

syntejämme, vaan tekisimme sen otollisella hetkellä: katumuksen sakramentin ja omantunnon tutkiskelun yhteydessä....

Toisessa ääripäässä meidän olisi pyydettävä Herraa auttamaan meitä niin, että emme pitäisi omia vikojamme parantumattomina. Tällaista voi tapahtua, kun huomaamme toistavamme entisiä virheitämme, vaikkapa jossain vähäpätöisessä asiassa, kuten ajatusten harhaileminen rukoiltaessa.

Teoriassa emme ehkä pidä niitä väistämättöminä mutta käytännössä kyllä. Kamppailumme siitä, ettemme häiriinny, on aina sama. Silloin emme etsi keinoja taistella niitä vastaan tehokkaammin, ennen kaikkea pyytämällä apua taivaasta, kun aloitamme rukoilemisen.

Jeesuksen rauha estää kaiken sisäisen monimutkaisuuden. Samalla

se kannustaa meitä ryhtymään seesteiseen taisteluun rakkauden puolesta. Rakkautta voimme aina uudistaa.

88. Ei eroja

8. huhtikuuta, 1992

"Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin olen minä rakastanut teitä." (Joh. 15:9)

Arkielämässä meidän tulisi harjoittaa veljeyttä lukemattomin eri tavoin. Mutta ne kaikki kumpuavat samasta juuresta, nimittäin siitä, että olemme Jumalan lapsia.

"Meidän on käyttäydyttävä Jumalan lasten tavoin kaikkia Jumalan poikia ja tyttäriä kohtaan"^[48]. Näin pyhä Josemaría kiteyttää jumalalliseen sukulaisuuteen perustuvan veljellisen rakkauden vaatimukset, jotka perustuvat jumalalliseen sukulaisuuteen. Tämä

yliluonnollinen perusta tarkoittaa sitä, että kristittyjen väliseen veljeyteen täytyy sisältyä kunnioitusta, joka ei ilmene kylmäkiskoisuutena tai tungettelevuutena vaan, inhimillisellä tasolla, hyvien tapojen noudattamisena. Toisten rakastaminen ja kunnioittaminen merkitsevät heissä olevan Kristuksen kuvan rakastamista ja kunnioittamista, itseään Kristusta heissä.

Vastaavasti kuin yliluonnollinen veljeys perustuu Jumalan armoon, meidän tulisi ulottaa kaikkiin lähimmäisiimme se veljeys, joka perustuu siihen, että olemme Jumalan luomia ja kutsuttuja Isän kodin lämpöön.

"Meidän kristittyjen tulisi pitää aina mielessä - kaikista erimielisyyksistä huolimatta - että Herramme on tullut tuomaan rauhan, ilosanoman,

elämän kaikille ihmisille". Ei vain rikkaille eikä vain köyhille. Ei vain viisaille eikä vain yksinkertaisille. Kaikille. Veljille, sillä olemme veljiä, koska olemme saman Isän, Jumalan, lapsia. Niinpä on ainoastaan yksi rotu: Jumalan lasten rotu. On vain yksi väri: Jumalan lasten väri. Ja on vain yksi kieli: se joka puhuu tunteille ja ymmärrykselle, ilman sanojen meteliä, mutta antaa meille tietoa Jumalasta ja saa meidät rakastamaan toinen toistamme. ^[49]

89. Uudistuva rakkaus

16. maaliskuuta, 2000

"Pysykää minun rakkaudessaani." (Joh. 15:9)

"Laulakaa Herralle uusi laulu!"
kehottaa psalmi 98.

Rakkautemme uudistumisen vuoksi jokaisen alkavan päivän olisi oltava uuden laulun alku.

Kamppailumme uutuus, aivan kuten eilen, rakkauden uutuudessa, tänään ja nyt.

Herra, emme voi laulaa tuota uutta laulua, ellet anna sävelkorkeutta, ellet ohjaa sävelkulkua, ellet kuiskaa sanoja korviimme.

Meidän ei tarvitse keksiä ratkaisuja vaan löytää rakkautta arkisissa, jokapäiväisissä asioissa.

90. Mitä pidämme vaikeana

9. tammikuuta, 2018

"Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minun iloni sydämessänne ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi." (Joh 15:11)

Puhuessaan apostoleilleen Jeesus puhuu myös meille. Hän haluaa ilon ja onnellisuuden täyttävän meidät kaikki ja täyttävän kaiken meidän elämässämme. Hän haluaa, että

olemme onnellisia myös
kärsimyksen aikoina, joita tulee
väistämättä.

Sen tähden meidän on kysyttävä
itseltämme, miten voimme iloisin
mielin suorittaa sellaisiakin tehtäviä,
jotka saattavat tuntua
epämiellyttäviltä.

Mietitäänpä tätä: "Meidän ei pidä
ajatella, että ainoa työ, jonka voimme
tehdä ilolla, on sellainen joka
miellyttää meitä."^[50] Voimme tehdä
iloisesti - ei vastentahtoisesti - myös
sen, mikä on mielestämme raskasta,
mikä ei miellytä meitä, jos teemme
sen rakkaudesta ja rakkaudella. Näin
voimme tehdä työtä vapaina.

"Rukoillessaan ääneen 28.

huhtikuuta 1963 pyhä Josemaría
puhui kaikesta siitä valosta, jota
Jumala oli antanut hänelle vuosia
aiemmin, nimittäin vuonna 1931:
"Sinä olet johdattanut minut
ymmärtämään, Herra, että ristin

omistaminen merkitsee
onnellisuuden, ilon löytämistä. Ja syy
jonka nyt näen selvemmin kuin
koskaan, on tämä: ristin
omistaminen merkitsee
samaistumista Kristukseen,
Kristuksena olemista ja siten
Jumalan lapsena olemista.”^[51] —

Ristiinnaulitun Jeesuksen
katsominen on paradoksaalisella
tavalla suora tie onnellisuuteen -
siihen onnellisuuteen, jonka Jeesus
haluaa olevan meidän osanamme ja
jonka hän haluaa olevan täydellinen.

91. Jumalan lasten ilo

1. toukokuuta, 1992

*"Olen puhunut teille tämän, jotta teillä
olisi minun iloni sydämessänne ja
teidän ilonne tulisi täydelliseksi. "*
(Joh. 15:11)

Hyvän omistaminen ja toivo sen omistamisesta tuottaa sen sieluntilan, jota kutsumme iloksi.

Ilomme voi johtua katoavan, ohimenevän hyvän tai ikuisen hyvän omistamisesta; ja se voi olla vain pinnallisesti sielussa tai ulottua sen syvyyksiin saakka.

Monet satunnaiset ilot ovat väistämättä; on myös naurua, joka peittää alleen surun, ja on ilon kyyneleitä ...

Tässä elämässä ei voi olla täydellisempää iloa kuin Jumalan lasten ilo. Mikään hyvä ei ole verrattavissa siihen äärettömään rikkauteen, joka on Jumalan perheen jäsenillä, Jumalan lapsilla. Tässä maailmassa ei ole mitään, mikä voisi riistää meiltä ilomme.

Tämä ilo on varmaa toivoa, tyyneyttä, hilpeyttä, joka ei ole "terveen eläimen tuntemaa iloa".

”Tiedämme, että Isämme Jumala rakastaa meitä etuoikeutetulla rakkaudella. Hän toivottaa meidät tervetulleiksi, auttaa meitä ja antaa meille anteeksi.”^[52]

Tämä ilo ei perustu hyveisiimme, se ei ole turhaa itsetyytyväisyyttä vaan rakentuu inhimillisestä heikkoudestamme ja hauraudestamme.

Ymmärrys omasta heikkoudestamme, kokemus ristiriidasta itsessämme, voi ja sen tulisi antaa tilaa ilolle.

92. Uutuus

13. huhtikuuta, 2017

”Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.” (Joh 15:12).

Jeesus antoi meille tämän erityisen käskyn viimeisellä ehtoollisella. Ja

kaivertakseen sen opetuslastensa ja meidän muistiimme hän pesi opetuslapsiensa jalat.

Pyhä Johannes kirjoitti ensimmäisessä kirjeessään: "Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että Jeesus antoi henkensä meidän puolestamme. Samoin olemme me velvolliset panemaan henkemme alttiiksi veljiemme puolesta." (1. Joh. 3:16).

Miten sen teemme? Käytännössä on monia tapoja toteuttaa Herramme uusi käsky. Anteeksianto, anteeksipyyntö, ymmärtäminen, vilpittömä kiinnostus toisia ihmisiä kohtaan,

arkielämän pienet palvelukset perheessä, työssä, vapaa-ajalla ja niin edelleen. Kaikki nämä ovat mahdollisuuksia toteuttaa Herramme käskyä ja tehdä siitä osa omaa elämäämme.

Viimeisellä ehtoollisella Jeesus rukoili Isää myös niiden ykseyden puolesta, joita hän kutsuisi tulevien vuosisatojen mittaan. ... että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut (Joh. 17:21). Yrittäkäämme olla ykseyden välineitä siellä, missä ikinä olemmekin.

Niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Meidän on oltava osalla pyhän Kolminaisuuden Kolmen Persoonan yhteydestä: Pyhässä Hengessä, äärettömässä Rakkaudessa. Todellinen ykseys kaikkien kesken on rakkauden hedelmä.

Auttakoon Neitsyt Maria, oikeudenmukaisen rakkauden Äiti, äidillisellä välityksellään meitä saamaan armon, jotta uskoisimme

yhä väkevämmin Jumalan rakkauteen meitä kohtaan ja olisimme yhä armeliaampia lähimmäisiämme kohtaan.

93. Apostolaatin sielu

1. marraskuuta, 2019

"En sano teitä enää palvelijoiksi, sillä palvelija ei tiedä isäntänsä aikeita. Minä sanon teitä ystävikseni, olenhan saattanut teidän tietoonne kaiken, minkä olen Isältäni kuullut." (Joh 15:15).

Uuden vuosituhatosen alussa pyhä Johannes Paavali II sanoi tulevaisuudessa syntyvistä apostolisista aloitteista: Kaikista niistä tulee "mekanismeja ilman sielua", elleivät ne perustu vilpittömään rakkauteen jokaista ihmistä kohtaan. Ellei niiden avulla "pystytä jakamaan ihmisten iloja ja kärsimyksiä, aistimaan heidän

toiveitaan ja huolehtimaan heidän tarpeistaan. Ellei pystytä tarjoamaan heille syvää ja aitoa ystävyyttä."^[53]

Ystävyys moninkertaistaa ilot ja tarjoaa lohtua suruissa. Kristityn ystävyys toivoo läheisilleen suurinta onnea - yhteyttä Jeesukseen Kristukseen.

Kuinka ihanan rukouksen Pyhä Josemaría on jättänyt meille: Anna meille, Jeesus, sinun mittasi mukaiset sydämet!. Tämä on se tie, joka antaa sielun apostolaatille. Se tuo täyteläisen onnen kotiimme, työhömmme ja kaikkialle, minne menemme.

94. Maailma vihaa teitä

7. maaliskuuta 2018

"Jos maailma vihaa teitä, muistakaa, että ennen teitä se on vihannut minua." (Joh 15:18)

Me rakastamme Jumalan luomaa maailmaa, jonka Kristus on uudistanut. Mutta maailmassa on myös asioita, jotka ovat vastoin Jeesusta Kristusta. Pyhä Johannes sanoo: Älkää rakastako maailmaa, älkää sitä, mikä maailmassa on (1. Joh. 2:15). Tämä kolminkertainen mielihyvä (lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus) ei ole peräisin Jumalasta (ks. 1. Joh. 2:16).

Monet kristityt elävät ympäristössä, joka suhtautuu Jumalaan välinpitämättömästi. Toisaalla kristittyjä vastaan hyökätään ja heitä vainotaan. Jumalan ja hänen seuraajiensa hylkääminen tunnetaan kautta historian, sillä opetuslapsi ei ole opettajaansa ylempi eikä palvelija isäntäänsä (Mt 10:24).

Apostolien teot on väkivallan läpitunkema kirja pyhän Stefanuksen kivittämisestä pyhän Paavalin marttyyrikuolemaan. Mutta

sen päähenkilöiden ylenpalttinen rakkaus Jumalaa kohtaan voittaa väkivallan, joten se ei ole kertomuksen merkittävin piirre. Sen sijaan keskiössä ovat Pyhä Henki, ääretön rakkaus ja uskon levittäminen.

Meidänkin on ymmärrettävä ja jaettava aikamme kaipuu. Meidän on löydettävä se, mikä on myönteistä. Meidän on arvioitava aineellista edistystä ja tehtävä oma osamme. Meidän on jaettava ihmisten kanssa toiveet oikeudenmukaisuudesta ja vapaudesta. Tänään, kuten silloinkin, "koittaa aika – sanoo Herra Jumala - jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen (Aamoksen kirja 8:11).

95. Läsnaolosi aistiminen

10. maaliskuuta, 2004

"Kaikki, mikä on minun, on sinun, ja mikä on sinun, on minun ..." (Joh. 17:10)

Jumalan läsnäolo ylläpitää kaikkea: luomista, olemassaolon säilymistä, minussa, toisissamme, kaikessa ...

Mutta pyhä Tuomas Akvinolainen selittää: "Jumaluuden läsnäolo ihmisessä saa aikaan armon kuin auringon läsnäolo valon ilmassa."^[54] _____

Jumalan rakkaus muuttaa ihmistä. Vaikka hän on edelleen sama ihminen, hän on Jumalan täyttämä. Sen vuoksi kristillinen elämä ei ole pelkästään moraalista tai eettistä parantumista vaan äärettömän rakkauden ympäröimää samastumista Kristukseen.

Herra, ole aina aurinko ja valo minulle ja kaikille!

96. Uskovien välinen rakkaus

14. maaliskuuta, 2019

"Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme, jotta maailma uskoisi sinun lähettäneen minut." (Joh 17:21).

Tämä on Herramme rukous tulevien opetuslastensa ykseyden puolesta.

Olkaamme kaikki yhtä. Tämä ei ole pelkästään inhimillisesti hyvin järjestetyn organisaation ykseyttä vaan Rakkauden antamaa ykseyttä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa, ja minä sinussa. Ensimmäiset kristityt olivat tästä selkeä esimerkki: Koko uskovien joukolla oli yksi sydän ja yksi sielu. (Ap. t. 4:32).

Koska tämä ykseys on rakkauden seurausta, se ei ole yhdenmukaisuutta vaan yhteyttä. Se

on ykseyttä moninaisuudessa.
Olemme iloisia voidessamme elää
yhdessä kaikkine
eroavaisuuksinemme. Opimme
rikastuttamaan toinen toistamme. Ja
vaalimme ympärillämme
kiintymyksen ilmapiiriä.

Jeesus sanoo, että evankeliumin
tehokas välittäminen edellyttää tätä
ykseyttä: jotta maailma uskoisi.
Yhtenäisyys ei luo suljettua ryhmää.
Sen sijaan se avaa meidät
tarjoamaan ystävyttämme kaikille
suurenmoisessa
evankeliointitehtävässämme.

97. Yhtenäisyys ja jakautuminen

17. maaliskuuta, 1990

*"... he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin
maailma ymmärtää, että sinä olet
lähettänyt minut" (Joh 17:23).*

Kahta lastaan mielettömästi rakastava isä tai äiti iloitsee sisarusten keskinäisestä kiintymyksestä. Mutta kärsii, jos näkee, ettei näiden kahden välillä ole kiintymystä.

Mistä te keskustelitte matkalla? Jeesus kysyi heiltä. He olivat vaiti, sillä he olivat väitelleet siitä, kuka heistä oli suurin. (Mk 9:33-34).

Miten pettynyt Jeesuksen on täytyntäkään olla! Mutta siitä huolimatta hän uskoi heille kirkon, niin kuin hän nyt uskoo sen meille, jotka myös lankeamme riitoihin ja eripuraan.

Vanhemmilla on kallisarvoinen perintö annettavana lapsilleen. Heidän keskinäisen rakkautensa esimerkki, joka on riittävän vahva voittaakseen myös lasten itsekkyyden. Lasten rakkaudettomuus ja

anteeksiantamattomuus on avoin haava vanhempien sydämissä.

Hyvien ihmisten väliset erimielisyydet osoittavat, että emme olekaan niin hyviä. Yhtenäisyyteen tarvitaan pysyvää apua ja suojelusta Jumalalta; sitä ei voi pitää itsestänselvyytenä. Ilman yksimielisyyttä armeliaisuutemme ei ole uskottavaa.

Kun rakastamme toisia, olemme ilon lähde Jumalalle ja Neitsyt Marialle. Tämä ajatus sisältää hyvin tärkeän totuuden. Se kannustaa meitä hyvittämään kaikki rakkaudettomat teot toisia ihmisiä kohtaan.

98. Toiveidemme keskus

19. marraskuuta, 1982

"Odottakaa tässä ja valvokaa minun kanssani." (Mt 26:38).

Ennen kärsimystään Jeesus pyytää Pietaria ja muita opetuslapsia valvomaan yhdessä hänen kanssaan. Kristuksen kuoleman jälkeen voimme seurustella läheisesti hänen kanssaan. Kristus on meidän kanssamme joka kerta, kun käymme hänen luonaan tabernaakkelissa. Pyhä Josemaría sanoi meille kerran, että tabernaakkelin tulisi olla "toiveidemme keskus".

Mikä on toiveemme päivän mittaan? Joskus se on ehkä televisioitu jalkapallo-ottelu tai elokuva, jonka aiomme katsoa, tai ateriat ystäviemme seurassa, tai liikunnan harrastaminen seuraavana päivänä. Usein on myös muita, syvällisempiä toiveita, jotka liittyvät perheeseemme, työhömmme, maamme tilanteeseen, maailmanrauhaan ja niin edelleen.

Toiveemme kohdata Jeesus päivittäin tabernaakkelissa on merkki

todellisesta rakkaudesta. Tuota toivetta vaalimme kaikessa toiminnassamme. Siihen keskittyvät muut tarpeelliset toiveet jopa ne arkiset toiveet, jotka ovat osa jokaisen tavallisen ihmisen elämää. Tabernaakkelin vaaliminen keskuksena, johon kaikki toiveemme keskittyvät, on varma tapa kasvaa rakkaudessa Kristusta kohtaan.

Se, mitä rakastunut sydän toivoo ennen kaikkea, on yhdistyminen rakastettuun.

99. Kärsiminen Jeesuksen kanssa

17. maaliskuuta, 1977

"Suuressa tuskassaan Jeesus rukoili yhä kiihkeämmin, niin että hänen hikensä vuoti maahan veripisaroiden tavoin." (Lk 22:44)

Herramme otti vapaaehtoisesti itselleen kaikkien aikojen ihmisten synnit. Isä Jumalan läsnä ollessa pyhä ihmisyys Kristuksessa tunsi niiden painon. Sen alla hän hikoili verta Getsemanessa muutama tunti ennen kärsimystään ja kuolemaansa ristillä.

Elävä tietoisuus synneistämme voi aiheuttaa meissä erilaisia tuntemuksia. Meidän on syvennyttävä niihin sen tosiasian valossa, että olemme Jumalan lapsia (sellaisen Jumalan lapsia, joka rakastaa meitä loputtoman hellästi!). Meidän on oikaistava nämä reaktiot ja pyrittävä kohti hyvittämistä: kiitollisuutta syntien anteeksi saamisesta ja mahdollisuudesta antautua hänen armahtaviin käsiinsä.

Meidän tulee edistää menneisyyden syntien unohtamista. Kuitenkin jää jäljelle - luonnollisesti, koska näin

rakkaus toimii - katumuksen ja hyvityksen henki, jossa on Jumalan lasten iloa.

Kun tulemme tietoisiksi siitä, että olemme Jumalan lapsia, hän saattaa sallia yhtäkkiä erityisen sisäisen kärsimyksen, selvemmän näkemyksen synnistä. Tämä on eräänlaista häpeää, inhoa, joka ei vähennä iloamme eikä luottamustamme Jumalaan. Se on hyvin erilaista kuin tunnontuskat, koska se ei riistä meiltä mielenrauhaa, vaikka kylläkin painaa mieltämme.

Herramme haluaa meidän olevan hänen seuranaan Getsemanen kärsimyksessä. Kärsimys laajenee yleiseksi. Sen syynä eivät ole enää vain omat syntimme vaan koko ihmiskunnan synnit. Pyhä Paavali ehdottaa, että täydennämme itsessämme sen, mikä puuttuu Kristuksen kärsimyksistä (ks. Kol.

1:24). Tämä on vaikeaa. Se merkitsee kuitenkin Jeesuksen seuraamista hänen tehtävässään ihmiskunnan ainoana Lunastajana.

Kuinka hyvä Jeesus onkaan! Hän jopa käyttää meidän hyväksemme muistikuvaamme ja häpeäämme omista ja muiden synneistä. Niiden avulla hän tarjoaa meille mahdollisuuden liittyä häneen, olla jälleen kerran, uudella tavalla, *ipse Christus, Kristus itse*. Samalla tuo taakka -jos Herra jättäisi sen kokonaan meidän kannettavaksemme, me emme kestäisi- katoaa pian. Hän kantaa sen, koska olemme heikkoja. Jos Herramme otti vapaaehtoisesti harteilleen ihmisten synnit kaikilta ajoilta.

100. Väsyneenä rukoilemisesta

4. helmikuuta, 1983

"Simon, nukutko sinä? Etkö edes hetken vertaa jaksanut valvoa?" (Mk 14:37)

Muuttumaton tietoisuus Jumalan läsnäolosta tarkoittaa, että "hänessä me elämme, liikumme ja olemme" (Ap. t. 17:28). Se tarkoittaa myös, että "Jumala on meidän puolellamme ..." (Room. 8:31) - hän on minun puolellani! Joka hetki!.

Joskus väsymme rukoilemiseen - ehkä siksi, ehkä siksi, että annamme liian suuren merkityksen tahtomme ponnisteluille. Ajattelemme, että "ihanteellisessa" rukouksessa ei ole häiriötekijöitä, ei huolia, ei sydämen eikä tunteiden spontaaneja liikahduksia. Tämän lisäksi odotamme "tuloksia".

Mietiskely ei ole Jumalan ajattelemista. Mietiskely on sen tietämistä, että olemme Jonkun kanssa: yksinkertaista intuitiota hänen läsnäolostaan, joka perustuu

rakkauteen. Se on puhumista, hyvin usein ilman sanoja. Mietiskely on tietoisuutta Jumalan lapsena olemisen ilosta - kuin myös siitä ilosta, että tunnemme olevamme rakastettuja ehdoitta. Mietiskely on sen kohtaamista yhdessä Jumalan kanssa, että meillä on vaikeuksia hyvän tekemisessä. Mietiskely on rajoituksiemme katsomista, luottamuksemme uudistamista ja itsemme luovuttamista hänen käsiinsä. Mietiskely on seuran pitämistä hänelle Simon Pietarin lailla, vaikka Pietari nukahtikin.

Tällainen pohdiskelu, kaiken näkeminen osana Herramme tahtoa (ei ideana tai suunnitelmana) on vuoropuhelua hänen kanssaan. Vuoropuhelua, ei monologia; jotakin, jonka koemme; tämä on lahja Jumalalta.

Herra, saanko nähdä sinut, saanko kuulla sinua, saanko kuunnella sinua.

101. Nähdä Kristuksen silmin

1. marraskuuta, 2019

"Herra kääntyi ja katsoi Pietariin ..."
(Lk 22:61)

Vähän ennen Kristuksen kärsimystä Pietari kielsi Jeesuksen. Mutta kun heidän katseensa kohtasivat, Pietari ei nähnyt moitetta, vaikka hän muisti mitä Jeesus oli sanonut. Ja silloin, kirjoittaa Luukas, Pietari "meni ulos ja itki katkerasti". (Lk 22:62)

Toisten rakastaminen tarkoittaa, että näemme heidät juuri sellaisina kuin he ovat. Ja vahvistamme heitä sellaisina kuin he ovat. Riippumatta heidän ongelmistaan, vioistaan, elämänvaiheistaan, sosiaalisista verkostoistaan ja niistä hetkistä, jolloin he voivat lähestyä

Jeesusta.Meidän on puhdistettava katseemme kaikista ennakkoluuloista. Meidän on opittava löytämään hyvä jokaisesta ihmisestä. Meidän on luovuttava halustamme muokata heidät omaksi kuvaksemme.

Ystäviemme ei tarvitse täyttää mitään ehtoja, jotta he saisivat osakseen kiintymyksemme. Kristittyinä näemme jokaisen ennen kaikkea Jumalan rakastamana ihmisenä. Jokainen on ainutlaatuinen, samalla tavoin kuin on jokainen ihmissuhde.

Kuten pyhä Augustinus sanoi: "Kaikille ei pidä antaa samaa lääkettä, vaikka kaikki tarvitsevat samaa rakkautta. Sama rakkaus tarjoaa toisille valoa, ja joidenkin toisten kohdalla se taas tarjoaa osallisuutta heidän kärsimyksiinsä... se on lempeä joillekin, ankara

toisille; ei kenenkään vihollinen ja äiti kaikille. "^[55]

Ystävyys tarkoittaa sitä, että opimme kohtelevaan jokaista ihmistä Herramme tavoin.

102. Moniarvoisuus ja armeliaisuus

9. tammikuuta, 2018

"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta. Jos se kuuluisi tähän maailmaan, minun mieheni olisivat taistelleet, etten joutuisi juutalaisten käsiin. Mutta minun kuninkuuteni ei ole peräisin täältä." (Joh 18:36)

Pyhä Josemaría kaiversi tulisin kirjaimin sieluunne tämän:

"Lukuun ottamatta uskonkysymyksiä jokainen [Opus Dein] jäsen ajattelee ja toimii niin kuin haluaa täysin vapaasti ja omalla vastuullaan."^[56]

Kristityille moniarvoisuus ei ole ongelma vaan "hyvän hengen merkki."^[57]

Tätä moniarvoisuutta tulisi rakastaa ja edistää, vaikka sitä saattaa olla joskus vaikea hyväksyä. Vapautta rakastava ihminen onnistuu näkemään laaja-alaisesti myönteisiä ja houkuttelevia puolia toisten ajatuksissa ja tekemisissä.

Johtajissa toinen merkki hengen vapaudesta on kollegiaalisuus. Se ei ole pelkästään eikä pääasiassa menetelmä tai järjestelmä päätösten tekemiseen. Hengen vapaus perustuu ennen kaikkea siihen vakaumukseen, että me kaikki voimme tarvita esimerkiksi toisten ihmisten näkemyksiä ja tietämystä. Ne auttavat meitä täydellistämään ja jopa muuttamaan mielipiteitämme. Tämä johtaa siihen, että kunnioitamme – ja vieläkin enemmän – kannustamme toisia

vapauteen. Näin he voivat ilmaista omat näkemyksensä ongelmitta.

Tätä luottamuksen ilmapiiriä ruokkii myös uskollisuutemme ja kärsivällisyytemme. Hyväksymme inhimilliset rajoitukset sekä erilaiset, myös ärsyttävät tilanteet tyynesti ja hyväntuulisesti. Tämä on hyvien poikien ja tyttörien asenne. Vaikka he ovat vakuuttuneita siitä, että ovat oikeassa, he käyttävät vapauttaan pyrkimällä suojelemaan omaa näkökulmaansa suurempia arvoja. Näitä ovat yhtenäisyys ja perherauha, jotka ovat korvaamattomia.

Sitä vastoin "kun ajatuksemme erottavat meidät muista ihmisistä, kun ne heikentävät yhteyttä ja yhteenkuuluvuutta veljiemme ja sisariemme kanssa, se on selvä merkki siitä, ettemme toimi Jumalan hengen mukaisesti. ”^[58]

103. Kuningas

28. marraskuuta, 2017

"Itse sanot, että olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten tullut tähän maailmaan, että todistaisin totuuden puolesta." (Joh 18:37)

Kristus on maailmankaikkeuden kuningas. Tunnemme, että hän hallitsee meitä rakkaudellaan ja kaikkivoipaisuudellaan.

Kuulumme ikuiseen, universaaliin valtakuntaan, rauhan valtakuntaan, joka käsittää kaiken. Se on myös pyhyiden valtakunta, koska me voimme olla pyhiä. Ja armon valtakunta, koska hän kannattelee meitä: hän on meidän rauhamme. Kristuksessa me saamme kaiken Jumalan rakkauden hänen ihmissydämensä kautta.

Voimme kysyä häneltä: Missä on sinun valtakuntasi, Herra? Miten voimme tehdä valtakunnastasi näkyvämmän ja läsnäolevemmän? Ja hän vastaa samoilla sanoilla, jotka hän lausui Pilatukselle: Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta (Joh. 18:36). Mutta se on jo läsnä keskuudessamme. Se on kuin siemen, josta kasvaa hedelmiä kantava puu.

"Kun koemme elämässämme vaikeuksia, meidän on tehtävä uskon teko Jumalan toimintaan luottaen. Jos olemme uskollisia, Jumalan valtakunta on todellisuutta kaikkialla elämässämme.

Pyhät kirjoitukset esittelevät Jumalamme, Herramme paimenenä, joka huolehtii lampaistaan. Hän hallitsee kuin paimen, joka ruokkii meitä jatkuvasti hyvällä laitumella Sanansa ja Pyhän Eukaristian kautta. Jumalan Sana, jonka otamme

vastaan uskossa, antaa merkityksen koko elämällemme. Jumalan Sana antaa meille voiman olla hänen alamaisiaan.

Kiittäkäämme Jeesusta erityisesti pyhästä eukaristiasta, siitä suuresta lahjasta, jonka kautta hän antaa meille oman elämänsä. Kristus ei hallitse antamalla käskyjä vaan antamalla meille elämänsä ristillä ja jatkuvasti autuaassa eukaristiassa.

Valtakunta on meidän hallussamme rakkauden hedelmänä, nyt myös esimakuna, kun annamme itsemme toisille, niin kuin hän antaa itsensä meille.

104. Ecce Homo: Haavoittuva Jumala

9. huhtikuuta, 2020

"Katso: ihminen!" (Joh 19:5)

Näillä sanoilla Pilatus esittelee pitkäperjantaiamuna kidutetun ja nöyryytetyn Kristuksen kansalle. Tizian on maalaamassa kuuluisassa teoksessa "Ecce homo", jossa Viattoman jumaluus on läsnä kätkettynä ja ihmiseksi raunioituneena, kuitenkin annetaan hänen jumaluutensa ja kauneutensa päästä esiin.^[59]

Jumala on päättänyt tehdä itsensä näkyväksi jopa haavoittuvuudessaan. Pimeys liittyy usein kärsimykseen. Etsikäämme silloin valoa Jeesuksesta, joka kärsii ja sanoo: Minä olen maailman valkeus (Joh. 8:12)

Pyhä Johannes Paavali II huudahti: Kyseessä on ihminen, jokainen ihminen, jokainen ihminen ainutlaatuisessa, toistamattomassa olemuksessaan, jonka Jumala on luonut ja lunastanut ... *Ecce Homo!*. Vaikka meillä voi olla ihmisiä

seuranamme, jokainen kokee viime kädessä kärsimyksen yksin Jumalan kanssa. Jeesuksen yksinäisyys - *Ecce Homo* -kohtauksessa-muistuttaa meitä myös niistä, joilla ei ole ketään, joka rakastaisi heitä sairaudessa, vanhuudessa ja kuolemassa. Kaikkien hylkäämänä myös Jeesus koki tuon yksinäisyyden. Hänen huutonsa ristillä - Miksi minut hylkäsit? - purkautui ehkä jo aiemmin, hänen seesteisessä hiljaisuudessaan *Ecce Homon* tapahtumapaikalla.

Kristuksen hahmo, jonka Pilatus esitteli kansalle, on myös kaltoin kohdellun ihmisarvon ikoni. Jumalan salaperäinen läsnäolo on mukana jokaisen ihmisen kärsimyksessä - ei ainoastaan silloin, kun olemme viattomia, vaan myös silloin, kun kärsimyksemme johtuvat synneistämme. Pyydämme Jumalaa auttamaan meitä, pelastamaan meidät. Kristus on kärsimyksessään

ottanut päällensä kaikki ihmisten syntien seuraukset. Jumalan erityinen läsnäolo on myös niissä, jotka antautuvat toisille pyyteettömästi, sillä "Missä on laupeutta ja rakkautta, siellä Jumala on läsnä. *Ubi caritas et amor, Deus ibi est!*" ^[60]. Niin monet naiset ja miehet ylittävät velvollisuutensa palvellessaan laupiaiden samarialaisten tavoin työssä, perheissä, arkielämässä.

"*Ecce Homon*" jälkeen Tiziano maalasi Mater Dolorosan Avoimet kädet ^[61]. Nämä kaksi maalausta olivat monta vuotta vierekkäin. Kärsimyksen astuessa elämäämme ymmärtäkäämme myös, että kun katsomme Jeesusta, haavoittuvaa, "Valkeutta Valosta", Maria on aina kanssamme.

105. Maailman täyttäminen ystävällisyydellä

5. helmikuuta, 2020

"Älkää minua itkekö, Jerusalemin tyttäret, itkekää itseänne ja lapsianne." (Lk 23:28)

Jeesus Kristus syntyi naisesta (Gal 4:4). Tämän samaisen naisen, Neitsyt Marian, palava into palvella muita aikaisti hänen Poikansa julkisen toiminnan alkamaan Kaanassa (ks. Joh 2:4-5).

Jeesuksen hylkäämisen aikaan nämä Jerusalemin tyttäret (Lk 23:28) tunkeutuivat väkisin väkijoukon läpi saattaakseen häntä. Naiset seisoivat ristin juurella, kun oli lunastuksen hetki (ks. Joh 19:25). Myös Herramme ylösnousemuksen - ilosanoman, joka sittemmin levisi kaikkien kansojen tietoon - ensimmäinen todistaja oli nainen (ks. Joh 20:16).

Naisten pyhydestä riippuu suurelta osin heitä ympäröivien ihmisten pyhyys. Kääntäkäämme katseemme jälleen kerran evankeliumiin.

Pyytäkäämme Jeesusta antamaan meille Äitimme ja pyhien naisten usko ja luottamus. Pyytäkäämme kykyä tuottaa ympärillemme hyveellisyyttä, joka täyttää ystävällisyydellä työelämän, kansalaisyhteiskunnan ja perheet.

106. Risti ja paratiisi

30. maaliskuuta, 2018

"Ristiinnaulitse! Ristiinnaulitse!" (Joh 19:6)

Ruoskittu ja orjantappuroilla kruunattu Jeesus kantaa ristiään rakastamiensa ihmisten keskellä. Häneltä riistetään hänen vaatteensa ja ilmeisesti myös hänen arvokkuutensa.

Ristiinnaulitsemisen hetkellä
Herramme huutaa nämä sanat Isä
Jumalalle, kuten pyhä Matteus
kertoo: Jumalani, Jumalani, miksi
hylkäsit minut?. (Mt 27:46; ks. Mk
15:34)

Saatamme ihmetellä, miksi kaikki
tämä kärsimys. Miksi risti?

Emme voi täysin ymmärtää, mitä
ristiinnaulitseminen paljastaa meille.
Että juuri siellä, missä näyttää olevan
vain heikkoutta, Jumala osoittaa
rajattoman voimansa. Siellä, missä
näemme epäonnistumista, tappiota,
ymmärtämättömyyttä ja vihaa,
Jeesus paljastaa meille Jumalan
mahtavan voiman. Tämä voima
muuttaa ristin rakkauden
ilmentymäksi.

Tämä on "Hyvän Ryövärin" kokemus
Golgatalla. Täydellisen
epäonnistumisen ja heikkouden
hetkellä hän kokee, kuinka Jeesuksen
rististä tulee voiman paikka. Siellä

hän tietää, että hänelle annetaan anteeksi ja häntä rakastetaan: Totisesti: jo tänään olet minun kanssani paratiisissa, Herramme sanoo hänelle (Lk 23:43)

Risti ja paratiisi. Tämä on kristillinen paradoksi: ristillä kuulemme lausuttavan sanan paratiisi. Kidutuksen, väkivallan ja häpeän rististä tulee pelastuksen väline, toivon symboli. Siitä on tullut Jumalan vapaasti antaman, armahtavan rakkauden tunnus. Tunnumme sen läsnäolon äärimmäisen vaikuttavalla tavalla pyhässä eukaristiassa ja muissa sakramenteissa.

Katsoessamme ristiinnaulittua mietiskelemme toivoa. Pyhän ristin palvominen on uskon teko ja Jeesuksen voiton julistamista.

107. Kärsimys ja selkeys

9. syyskuuta, 2019

"Jeesuksen ristin luona seisoivat hänen äitinsä ja tämän sisar sekä Maria, Klopaksen vaimo, ja Magdalan Maria" (Joh. 19:25).

Keskusteluissa mitä erilaisimpien ihmisten kanssa tulee joskus puheeksi spontaaneja havaintoja tilanteista, jotka saattavat olla vaikeita, aiheuttaa kärsimystä tai jättää meidät sisäiseen pimeyteen. Näissä tapauksissa tulevat usein mieleen pyhän Josemarían sanat Jeesuksen äidistä. Jumala halusi ylentää Neitsyt Marian armon täyteydellä, mutta "yhtä totta on, että hän ei säästänyt häntä tuskalta, uupumukselta työssä tai koettelemuksilta uskossa".^[62]

Vaikka emme voi koskaan täysin ymmärtää tätä - jos katsomme

Mariaa ennen kaikkea ristin juurella - se auttaa meitä käsittämään hieman paremmin kärsimyksen kokemusta ja vähitellen meille valkenee Pyhän Paavalin sanojen merkitys: Sen, mitä Kristuksen ahdistuksista vielä puuttuu, minä täytän omassa ruumiissani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta. (Kol. 1:24). Näin kärsimyksestä voi tulla paikka, josta löydämme selkeyttä, rauhaa ja jopa iloa. Valoa, lepoa, ristin antamaa onnea.

108. Lapset Marian ja Joosefin kanssa

13. maaliskuuta, 1992

"Sitten hän sanoi opetuslapselle: 'Tämä on äitisi! Siitä hetkestä lähtien opetuslapsi piti huolta Jeesuksen äidistä.'" (Joh 19:27).

Meidän on syytä ajatella Neitsyt Marian asemaa Jumalan

pelastustyössä ja hänen ainutlaatuista liittoaan Jumalan kanssa. Neitsyt Marialta voimme yrittää oppia, miten vastata täydellisesti Jumalan toimintaan. Tämä tekee myös meistä Isän Jumalan, Pojan ja Pyhän Hengen perheen jäseniä.

Neitsyt Maria on meidän äitimme sikäli, kuin me olemme Jumalan lapsia, Kristuksen veljiä ja sisaria. Meillä on Jumala isänämme ja Neitsyt Maria äitinämme, kuten Jeesus sanoi meille ristillä.

Jumala on armon ja yliluonnollisen lapseuden ainoa peruste. Mutta Jumala on halunnut, että kaikki hänen armolahjansa tulevat meille Marian äidillisen välityksen kautta.

Ja Marian kanssa on Jumalan tahdosta Joosef. Hän otti Jeesuksen isän paikan. Joosef on tavallaan myös isänä niille, jotka haluavat

samaistua Kristukseen. Joosef on isänä Jumalan lapsille.

"Pyhä Joosef "on todella isä ja herra. Hän suojelee niitä, jotka kunnioittavat häntä. Hän seuraa heitä heidän matkallaan tässä elämässä - aivan kuin hän suojeli ja seurasi Jeesusta tämän varttuessa." Hän on "myös sisäisen elämän opettaja - sillä hän opettaa meitä tuntemaan Jeesuksen ja jakamaan elämämme hänen kanssaan sekä ymmärtämään, että olemme osa Jumalan perhettä."^[63]

Kun käyttäydymme kuin lapset Marian ja Joosefin seurassa, he johdattavat meidät Jeesuksen luo. He opastavat meitä elämään hänen elämänsä, samaistumaan häneen. Ja Jeesuksessa, Isän ainosyntyisessä Pojassa, meillä on pääsy pyhän Kolminaisuudenjumalalliseen läheisyyteen.

109. Kristuksen omistautuminen

9. huhtikuuta, 2019

"Jeesus joi viinin ja sanoi: 'Se on täytetty. Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä" (Joh. 19:30)

Pitkäperjantaina mietiskelemme ristiinnaulitun Kristuksen lunastavan rakkauden mittaamattomuutta. Tämä rakkaus johdatti olemaan täysin Isän Jumalan käytettävissä ja kuuliainen hänen tahdolleen.

Jeesuksen seuraaminen ja häneen samaistuminen johdattavat myös meitä omassa elämässämme. Olemme rajoituksitta käytettävissä kristillisen kutsumuksemme haasteissa ja vaatimuksissa. Olemme tuomassa evankeliumin iloa kaikille. Haluamme tunnistaa arkielämässä Kristuksen äänen, joka pyytää ja kutsuu meitä laajentamaan näköalojamme. Pyhän Paavalin tavoin pyrimme siihen, että "kaikille olen ollut kaikkea" (1 Kor 9:22).

Tarkastelkaamme Guadalupe Ortiz de Landázurin esimerkkiä kristillisestä valmiudesta,^[64] ____. Hänen elämänsä projekti laajeni huomattavasti, kun hän asetti itsensä osaksi jumalallista suunnitelmaa. Guadalupe otti vastaan Jumalan johdatuksen paikasta ja työtehtävästä toiseen iloisesti ja spontaanisti. Herramme vahvisti hänen kykyjään ja lahjojaan, rikastutti hänen persoonallisuuttaan ja moninkertaisti hänen elämänsä hedelmällisyyden.

Puutteistamme ja virheistämme huolimatta Jumala tekee myös meidän kauttamme valtavasti hyvää monille ihmisille. Hän mahdollistaa sen, kun olemme valmiita kuuntelemaan, palvelemaan, auttamaan ja vastaanottamaan Jumalan avun. Sanalla sanoen rakastamaan sitä, mitä hän haluaa. Ja aina ja kaikessa Jumalan tyttärien ja poikien vapaudella ja ilolla.

110. Kristuksen ja hänen äitinsä lohduttaminen

20. helmikuuta ,1980

"Jeesus joi viinin ja sanoi: Se on täytetty. Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä." (Joh. 19:30)

Ei heitä voi toistamiseen johdattaa kääntymykseen – niitä, jotka nyt itse ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja nostavat hänet kaikkien pilkattavaksi! (Hepr 6:6)

Kristus kärsi kaikkien ihmiskunnan syntien tähden. Hänen uhrinsa ristillä oli ylenpalttinen. Oman verensä kautta "hän on kertakaikkisesti täyttänyt tehtävänsä, astunut sisään kaikkeinpyhimpään ja hankkinut meille ikiajoiksi lunastuksen. (Hepr. 9:12)

Se, joka pysyy synnissä, halveksii tavallaan kärsimyksen hedelmiä. Näin syntiset omalta osaltaan

avaavat uudelleen Jumalan Pojan haavat. Nyt, tänä päivänä, voimme ajatella, että taivaassa kirkastunut Kristus ja Neitsyt Maria kärsivät tämän ajan ihmisten tähden, vaikka sitä emme voi täysin ymmärtää tai selittää, millä tavoin, Jeesuksella ja Marialla on iankaikkinen autuus ja mittaamaton onni. Mutta he tuntevat tämän päivän ja nykyhetken synnit maan päällä, eivätkä ne jätä heitä välinpitämättömiksi. Kyse ei ole vain siitä, että he kärsivät kaksituhatta vuotta sitten näiden syntien tähden. Myös nyt he kärsivät mystisellä tavalla, joka sopii yhteen kirkkauden kanssa. Syntiset ristiinnaulitsevat Kristuksen uudelleen, vaikkakaan eivät ajassa. Kenties Kristuksen kärsimys uhrataan hengellisesti tänä aikana tehtyjen syntien tähden.

Rajallinen kokemuksemme ajasta ja sen suhteesta ikuisuuteen tekee meille mahdottomaksi ymmärtää, miten näin voi olla. Mutta se ei estä

meitä ajattelemasta tätä salaisuutta ja toimimasta sen edellyttämällä tavalla.

Sovitus on läsnä olevaa todellisuutta meissä, Herrassamme ja Neitsyt Mariassa. Katumus ja sovitus yhdistävät meidät Kristukseen ristillä nykyisyydessä, ei vain menneisyydessä.

Kristuksen ja hänen äitinsä Marian lohduttaminen tänä aikana ei ole vain hurskas kielikuva, vaan se on pakottavaa todellisuutta tässä maailmassa, joka jatkuvasti uudistaa Kristuksen kärsimystä. Ja tähän maailmaan kuulumme minä, sinä ja me kaikki.

Mutta lohduttaako kärsimyksemme Herraamme? Ei. Häntä lohduttaa meidän rakkautemme, meidän myötätuntomme. Jos hän jossakin vaiheessa haluaa, että harteillamme on risti, se ei suinkaan merkitse sitä, että hän haluaisi meidän kärsivän.

Sen sijaan hän haluaa, että ristin raskauttamina olisimme onnellisempia ja entistä enemmän ipse Christus, Kristus itse, Jumalan lapsia.

111. Kristus toisissa ihmisissä

27. huhtikuuta ,1978

"...sillä Jumala on ostanut teidät täydestä hinnasta." (1. Kor. 6:20)

Kristus ruumiillistui ja antautui ristinkuolemaan jokaisen puolesta. Me olemme hänen elämänsä, hänen antautumisensa, hänen uhrinsa arvoisia.

Jokainen meistä voi ajatella: Minä olen mitättömyydestäni huolimatta valtavan hinnan arvoinen: Olen Kristuksen kaiken veren arvoinen!. Olemme arvokkaita välineitä mutta meidän on sävyisästi annettava Jeesuksen Kristuksen opastaa meitä.

Ja sama pätee myös toisiin ihmisiin:
jokainen sielu on kaiken Kristuksen
veren arvoinen!

Jeesus, älköön kukaan vaikuttako
meistä merkityksettömältä. Jeesus,
älkөөt toisten ongelmat jättäkö meitä
välinpitämättömiksi. Puhumattakaan
veljistäni ja sisaristani, jotka asuvat
tai työskentelevät kanssani!

Jotkut meistä muistavat pyhän
Josemarían kysyneen: "Tiedätkö,
miksi rakastan sinua niin paljon?" Ja
hän antoi vastauksen: "Koska näen
Kristuksen veren virtaavan
suonissasi!"

Tämä on salaisuus: nähdä Jeesus
vanhemmissamme, veljissämme ja
sisarissamme, ystävissämme, ja työ-
tai luokkatovereissamme. Kristuksen
näkeminen hädänalaisissa, sairaisissa,
fyysisesti tai henkisesti
haavoittuneissa, työttömissä ja
perhekatastrofin kokeneissa.

Pyhä Maria, näytä meille Jeesus toisissa ihmisissä!.

112. Uusi valo

1. huhtikuuta, 2018

"Magdalan Maria riensi opetuslasten luo ja ilmoitti: 'Minä olen nähnyt Herran!'" (Joh 20:18)

Kristuksen valo! Tämä julistus kajahtaa kirkossa kolmesti pääsiäisvigilian alussa. Se ilmoittaa totuuden, joka täyttää meidät ilolla. Kristuksen valo avaa polun läpi synnin ja kuoleman pimeyden! Jeesus on ylösnoussut!

Golgatan pimeys ei ole viimeinen sana. Pyhät naiset, jotka seurasivat Herraamme hänen kärsimyksessään, johdattavat meidät kohti hänen ylösnousemuksensa valoa. Jeesus palkitsee rakkauden, joka herätti heissä aikomuksen palsamoida.

Jeesus tekee heistä pääsiäisen ilon ensimmäisiä viestintuojia.

Ylösnousemuksen uutinen tarjoaa meille - kuten pyhille naisille - uutta valoa. Pyhä Paavali muistuttaa roomalaisia siitä, että me kristityt olemme yhdistyneet Herramme kuolemaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. (Room. 6:4)

Meitä eivät sido menneet syntimme, jotka on annettu anteeksi, eikä aiempien erehdystemme paino. Meitä eivät myöskään sido ne rajoitukset, jotka voimme nähdä omassa elämässämme. Niinpä apostoli Paavali sanoo jälleen: Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa. (Room. 6:11)

Mutta mitä on tämä uutuuus, johon Herramme meitä kutsuu? Mistä se

muodostuu? Uutuus on uskon valoa, joka valaisee elämämme. Uskon valoa elävöittää rakkaus. Ja uskon valoa ylläpitää toivo.

113. Siellä te näette hänet

1. huhtikuuta, 2018

"Menkää nyt sanomaan hänen opetuslapsilleen, myös Pietarille: Hän menee teidän edellänne Galileaan. Siellä te näette Hänet, niin kuin hän itse teille sanoi." (Mk 16:7)

Nämä ovat enkelin ohjeet pyhille naisille sen jälkeen, kun hän oli ilmoittanut heille Jeesuksen ylösnousemuksesta.

Opetuslapsia kutsutaan palaamaan Galileaan. Palaamaan sinne, mistä kaikki alkoi. Palaamaan siihen maahan, jonka läpi he olivat päivittäin kulkeneet Mestarin kanssa hänen julkisen toimintansa vuosina.

Sama kutsu on osoitettu meille.
Palatkaamme omaan Galileaamme,
tähän päivään ja jokaiseen tulevaan
päivään. Mutta tuokaamme siihen
pääsiäisen valo ja ilo.

Paavi Franciscus muistutti meitä
tästä muutama vuosi sitten: "Paluu
Galileaan tarkoittaa ennen kaikkea
paluuta siihen liekehtivään valoon,
jolla Jumalan armo kosketti minua
matkani alussa. Tuosta liekistä voin
sytyttää tulen tähän päivään ja
jokaiseen päivään. Näin voin tuoda
lämpöä ja valoa veljilleni ja
sisarilleni. "^[65]

Ottakaamme vastaan se valo, jonka
Herramme haluaa meille antaa ja
jakakaamme se meitä ympäröivien
ihmisten kanssa. Julistakaamme
pyhien naisten tavoin iloisesti sitä
totuutta, että Kristus elää.

Kääntykäämme esirukouspyynnöin
Neitsyt Marian puoleen, sillä

näemme hänen säteilevän iloa
poikansa ylösnousemuksen tähden.

114. Kysymys Herraltamme

9. tammikuuta, 2018

"Rakastatko sinä minua?" (Joh 21:17)

Kristillinen elämä on aloitekykyinen
ja altis vastaus Herramme
kysymykseen.

Voimme rakastaa, koska Hän on
ensin rakastanut meitä (ks. 1. Joh.
4:10). Luottamuksemme Jumalan
rakkauteen meitä kaikkia (ks. 1. Joh.
4:16) ohjaa meitä vastaamaan
täydestä sydämestämme,
rakkaudesta.

Kuinka vapauttavaa onkaan tietää,
että Jumala rakastaa meitä! Kuinka
vapauttava onkaan Jumalan
anteeksianto, joka sallii meidän
palata itseemme ja todelliseen
kotiimme (ks. Lk 15:17-24)!

Tunnetta olomme turvalliseksi. Tiedämme, että Jumalan ääretön rakkaus ei ole läsnä pelkästään olemassaolomme alkulähteillä vaan myös elämämme joka ikisessä hetkessä. Jumala on lähempänä meitä kuin olemme itse itseämme. ^[66]

Sen ymmärtäminen, että Jumala vartoo meitä kaikissa ihmisissä (ks. Mt 25:40) ja että Hän haluaa meidän avustuksellamme olla läsnä myös heidän elämässään, herättää meissä halun jakaa saamamme yltäkylläisyys lähimmäistemme kanssa.

"Elämässämme olemme saaneet ja saamme edelleen paljon rakkautta. Rakkauden antaminen Jumalalle ja muille on aidointa vapautta." Kun äiti uhraa itsensä rakkaudesta lapsiinsa, hän on tehnyt valinnan. Mitä enemmän hän rakastaa, sitä suurempi on hänen vapautensa. ^[67]

Rakkaus toteuttaa ja lunastaa vapauden. Rakkaus antaa vapaudelle mahdollisuuden löytää alkuperänsä ja päämääränsä: Jumalan rakkauden.

115 Riistettynä

25. helmikuuta, 2010

"Kun Herra Jeesus oli puhunut heille tämän, otettiin hänet ylös taivaaseen ja hän istuutui Jumalan oikealle puolelle." (Mk 16:19)

Jeesus otti palvelijan muodon. Vaikka hänen luontonsa oli jumalallinen, hän ei pitänyt kiinni oikeudestaan olla Jumalan vertainen vaan luopui omastaan. (Fil. 2:6-7)

Hän riisti itseltään täysin oikeuden tulla kohdelluksi Jumalana; Jeesus kulki Betlehemistä ristille.

Ja myös sen jälkeen:
taivaaseenastumisessa hän riisti itseltään mahdollisuuden esiintyä

ylösnousseena ja loistossaan
temppeleissä, syyttäjiensä edessä
Sanhedrin-tuomioistuimessa.

Tämä on tie, jota meidänkin on
kuljettava. Voimme riisuutua
egostamme, elääksemme ja
iloitaksemme näin Kristuksen kautta,
Kristuksen kanssa ja Kristuksessa.

116. Hengen lupaus

4. kesäkuuta, 1995

*"Kun sitten koitti helluntaipäivä, ... he
tulivat täyteen Pyhää Henkeä."* (Ap. t.
2:1, 4)

Pyhä Henki lähetetään alas
näkyvästi: suuri lahja, ihminen joka
on Isän Jumalan ja Jumalan Pojan
keskinäinen rakkaus. Puhdistava tuli
ja myrskytuuli: tieto, rakkaus ja
evankelioimisen palo. Rohkeat,
viisauden täyttämät apostolit
pystyvät nyt ymmärtämään ja
välittämään ilosanomaa.

Hänet lähetetään alas
näkymättömästi: Pyhä Henki on
"sielujemme suloinen vieras".^[68]

Hän tekee meistä Jumalan lapsia.
Kaikki, joita Jumalan Henki johtaa,
ovat Jumalan lapsia ... Henki itse
todistaa yhdessä meidän henkemme
kanssa, että olemme Jumalan lapsia.
(Room. 8:14, 16). Siitä todistaa
sielussamme pojan tai tyttären
rakkaus, jonka haluamme ohjaavan
koko päiväämme: tuli ja myrskytuuli.

Helluntai on kirkon matkan alku
kansojen keskuuteen. Matka alkaa
Jerusalemissa. Partialaiset ja
meedialaiset ja elamilaiset ja
Mesopotamian asukkaat ... (Ap. t.
2:9), koko ihmiskunta on kutsuttu
vastaanottamaan ylösnousseen
Kristuksen lahja. Kirkko on
näkyvästi yksi kansa. Rakenteeltaan
se on Kristuksen ruumis,
toiminnaltaan pelastuksen
sakramentti. Kirkko on Jumalan

kansa, jonka Pyhä Henki on täyttänyt ja yhdistänyt. Paavi on uskon ja kirkkokunnan näkyvä toimintaperiaate.

Kirkossa on myös heikkoja miehiä ja naisia, meidän kaltaisiamme, joita Pyhän Hengen on jatkuvasti opetettava. Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut. (Joh 14:26)

Hän opettaa meille totuuden Jumalasta, maailmasta, toisistamme ja itsestämme; totuuden, joka vapauttaa meidät (ks. Joh. 8:32).

Helluntaina löydämme Marian: Isän Jumalan tyttären Jumalan Pojan äidin, Pyhän Hengen puolison, vastasyntyneen kirkon äidin.

117. Perimmäinen syy

4. tammikuuta, 1992

"Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät." (Ef. 2:19)

Jos etsimme syvällistä, mullistavaa ja realistista ymmärrystä elämäämme, meidän on ensin nostettava katseemme taivaaseen.

Ainoastaan Jumalan kokonaisvaltaisesta suunnitelmasta voimme löytää elämämme kysymykset miksi ja minkä vuoksi. Ei ainoastaan siksi, että hän loi meidät. Vaan myös siksi, että "meidät on asetettu tänne maan päälle, jotta pääsisimme yhteyteen itse Jumalan kanssa" ^[69].

Johdonmukaisuus ja arvokkuus kuuluvat ihmisen luontoon, joka on Jumalan luoma. Perimmäinen syy siihen, miksi Jumala sen loi, on kuitenkin itsensä ulkopuolella.

Jumala loi meidät, koska hän teki valinnan. Hän halusi antaa meille vapaasti paljon suuremman arvon. Sen, että olemme hänen lapsiaan. Sen, että saavuttaisimme onnen kuulua hänen perheeseensä domestic Dei (vrt. Ef. 2:19).

Hän loi meidät niin, että meidät voitiin tuoda hänen perheensä lähelle, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen elämään. Meidän omaa luontoamme luotuna olentoina ei kuitenkaan tuhottu tai murrettu.

Pyhittävän armon kautta tapahtuva lapseksi ottaminen on jumalallista sukulaisuutta. Pääsemme yhteyteen Jumalan kanssa lapseuden kautta. Se on itse asiassa Jumalassa Isän Ainoasyntyinen Poika.

118.Ehtoollinen ja ikuisuus

4. marraskuuta, 2018

*"Me kiitämme aina Jumalaa,
Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää,
kun rukoilemme teidän puolestanne.
Olemmehan saaneet kuulla teidän
uskostanne Kristukseen Jeesukseen ja
siitä rakkaudesta, jota osoitatte
kaikkia pyhiä kohtaan sen lupauksen
kannustamina, jonka toteutumisen
odottaa teitä taivaassa."* (Kol 1:3-5)

Toivomme on taivaassa (ks. Kol. 1:5).
Toivo, joka valaisee askeleemme
maan päällä. Tämä toivo kertoo
meille, että maailma, jossa elämme,
muuttuu jonain päivänä uudeksi
taivaaksi ja uudeksi maaksi (ks. 2.
Piet. 3:13).

Toivo kertoo meille myös, että
jokapäiväisillä toimillamme on
merkitys, joka ylittää sen, mitä
näemme ympärillämme. Niistä tulee
"ikuisuuden elävöittämiä", jos
teemme niitä rakkaudesta Jumalaan
ja toisiin.

Toinen todellisuus, joka täyttää meidät lohdutuksella, on pyhien yhteys. Kuinka paljon meitä rohkaiseekaan tieto siitä, ettemme ole koskaan yksin, että Kristuksessa olemme yksi ruumis! Rakennamme kirkkoa siellä, missä olemme: kaikki yhdessä ja kaikkialla. Me kannattelempa toinen toistamme!

119.Saviastioita

1. marraskuuta, 2017

"... mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut aavistaa, minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat." (1 Kor 2:9)

Pyhäinpäivänä juhlimme hiljaista ja yksinkertaista pyhyyttä - pyhyyttä ilman mitään inhimillistä loistoa - joka ei näytä jättävän jälkeä historiaan, mutta loistaa Jumalan edessä. Se jättää jälkeensä

maailmaan rakkauden kylvön, josta mitään ei joudu hukkaan.

Kun ajattelin niin monia miehiä ja naisia, jotka ovat jo kulkeneet tuon tien ja nyt iloitsevat Jumalassa, muistin pyhän Josemarían rukouksen sanoja: “Kysyn itseltäni monta kertaa päivässä: Millaista on sitten, kun kaikki kauneus, kaikki hyvyys, kaikki Jumalan ääretön ihmettely on vuodatettu tähän halpaan saviastiaan, jollainen minä olen, jollaisia me kaikki olemme? ... Ja silloin ymmärrän, mitä apostoli sanoi: silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut ... (1 Kor 2:9). Se on sen arvoista, lapseni, se on sen arvoista.”^[70]

Olemme halpoja saviastioita: hauraita, helposti särkyviä. Mutta Jumala on luonut meidät täyttääkseen meidät onnellaan, ikuisesti. Ja nyt, täällä maan päällä,

hän antaa meille ilonsa, jotta voisimme levittää sitä kaikille.

Kyllä, on mahdollista olla onnellinen epävarmuuden, ongelmien ja huolien keskellä. Kalkutan Pyhä Teresa sanoi: "Todellinen rakkaus on rakkautta, joka aiheuttaa meille kipua, joka sattuu ja joka kuitenkin tuo meille iloa." ^[71]

Saattakaamme elämällemme ja rukouksillamme myös vainajia. He kärsivät, koska heidän "saviastiansa" ei ole vielä valmis kaikkeen Jumalan kauneuteen. Mutta he saavat jo iloa siitä, että hän odottaa heitä taivaassa.

^[1] Pyhä Josemaría Escrivá, 24. lokakuuta 1965 päivätty kirje, 10.

^[2] Jotkin muistiinpanot vuodelta 1992 on sittemmin julkaistu pienin muutoksin kirjassa God as Father in the Message of Blessed Josemaría Escrivá, Scepter, Princeton NJ, 1994.

[3] Paavi Franciscus, yleisaudienssi,
10. Toukokuuta 2017.

[4] Paavi Benedictus XVI, Spe salvi, 37,
s. 49

[5] Pyhä Josemaría Escrivá, Tie 281

[6] Pyhä Josemaría Escrivá Escrivá,
Kristus kulkee lähelläsi, s. 262.

[7] Pyhä Ambrosius, kirje 2, 4.

[8] Pyhä Josemaría Escrivá, The Forge,
565.

[9] Paavi Franciscus, Evangelii
Gaudium, 20.

[10] Pyhä Paavali VI, Evangelii
Nuntiandi, 41.

[11] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus
kulkee lähelläsi, 126.

[12] Pyhä Augustinus, Homilies on the
Letter of St Jn to the Parthians, VII,8.

[13] Paavi Benedictus XVI, Caritas in veritate, 68.

[14] Pyhä Tuomas Akvinolainen, Kommentti lauseisiin, III, d.29, a.8, q1a.3.

[15] Paavi Franciscus, puhe nuorille, 22. syyskuuta 2013.

[16] Paavi Franciscus, yleisaudienssi, 29. tammikuuta 2020.

[17] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 60.

[18] Pyhä Josemaría Escrivá, Jumalan ystäviä, 31

[19] Pyhä Josemaría Escrivá, kirje 24. maaliskuuta 1930, 11.

[20] Paavi Franciscus, Christus Vivit, Rooma, 25. maaliskuuta 2019, 176.

[21] Pyhä Paavali VI, Puhe neuvoston neljännen istunnon avajaisissa, Rooma, AAS 57, 1965, 794-805."

[22] Pyhä Josemaría Escrivá, kirje 24. lokakuuta 1965, 10."

[23] Pyhä Josemaría Escrivá, Furrow, 746.

[24] Pyhä Josemaría Escrivá, En diálogo con Dios, 125.

[25] Joseph Ratzinger, "Vapautemme perusta", teoksessa Seek That Which Is Above, Ignatius Press, 2007, s. 44.

[26] Ks. Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 45.

[27] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 48

[28] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi 87.

[29] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi 131.

[30] . Pyhä Josemaría Escrivá, Instrucción, 19. maaliskuuta 1934, 29.

[31] Pyhä Josemaría Escrivá, Jumalan ystäviä, 226.

[32] Pyhä Johannes Paavali II, Redemptor Hominis, Rooma, 4. maaliskuuta 1979, 12

[33] Pyhä Josemaría Escrivá, Ristin tie, kymmenes asema.

[34] Paavi Benedictus XVI, Angelus puhe, Rooma, 1. heinäkuuta 2007.

[35] Pyhä Josemaría Escrivá, Jumalan ystäviä, 94

[36] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 64.

[37] Pedro Salinas, La voz a ti debida, Alianza, 1933, rivi 425.

[38] Katolisen kirkon katekismus, 2567

[39] Pyhä Josemaría Escrivá, Tie, 594

[40] Paavi Franciscus, Hänen pyhyytensä paavi Franciscuksen

videoviesti nuorille 34. maailman nuorisopäivän 2019 yhteydessä Panamassa 22.-27. tammikuuta 2019, http://www.vatican.va/content/francesco/en/messages/youth/documents/papa-francesco_20181121_videomessaggio-panama-gmg.html"

[41] Johannes Paavali II, Ecclesia de Eucharistia, Rooma, 17. huhtikuuta 2003, 11.

[42] Pyhä Josemaría Escrivá, Seppä, 436".

[43] Toinen Vatikaanin kirkolliskokous, apostolinen konstituutio Gaudium et spes, 24.

[44] Pyhä Josemaría Escrivá, Furrow, 827.

[45] Ks. Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 103.

[46] Pyhä Josemaría Escrivá, Tie, 308.

[47] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 168.

[48] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 36.

[49] Pyhä Josemaría Escrivá, Kristus kulkee lähelläsi, 106

[50] Pyhä Josemaría Escrivá, Kirje 29. joulukuuta 1947 - 14. helmikuuta 1966, 106.

[51] Pyhä Josemaría Escrivá, muistiinpanoja mietiskelystä, 28. huhtikuuta 1963.

[52] Pyhä Josemaría Escrivá, Tie, 659, ja Forge, 332

[53] Pyhä Johannes Paavali II, Apostolinen kirje Novo Millennio Ineunte, Rooma, 6. tammikuuta 2001, 43.

[54] Pyhä Tuomas Akvinolainen, Summa Theologiae, III, q. 7, a. 13.

[55] Pyhä Augustinus, *De catechizandis rudibus* ("Kouluttamattomien kasteopetuksesta") 15, 23.

[56] Pyhä Josemaría Escrivá, *Keskustelut*, 98.

[57] *Ibid.*

[58] Pyhä Josemaría Escrivá, *Kristus kulkee lähelläsi* 17.

[59] Katso Tizian (Tiziano Vecellio), *Ecce Homo* (1547), öljy liuskekivelle, Museo del Prado.

[60] *Hymni Ubi Caritas.*

[61] Ks. Tizian (Tiziano Vecellio), *Mater Dolorosa avoimin käsin* (1555), öljy marmorille, Museo del Prado.

[62] Pyhä Josemaría Escrivá, *Kristus kulkee lähelläsi*, 172.

[63] Pyhä Josemaría Escrivá, *Kristus kulkee lähelläsi*, 39.

[64] Guadalupe julistettiin autuaaksi
18. toukokuuta 2019

[65] Paavi Franciscus, saarna,
päsiäisvigilia, Rooma, 19.
Huhtikuuta, 2014.

[66] Ks. pyhä Augustinus,
Tunnustukset, III, 6, 11.

[67] Pyhä Josemaría, Jumalan ystävät,
30." Vrt.

[68] Helluntaisunnuntain messu,
sekvenssi.

[69] Pyhä Josemaría Escrivá, *Kristus
kulkee lähelläsi*, 100.

[70] Pyhä Josemaría Escrivá, Obras
1966, s. 8-9 (AGP, Biblioteca, P03).

[71] Kalkutan Pyhä Teresa, No Greater
Love, New World Library, Novato CA,
2001, s. 27."

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/fernando-ocariz-
evankeliumin-valossa/](https://opusdei.org/fi-fi/article/fernando-ocariz-evankeliumin-valossa/) (20.3.2026)